

NAM-QUẢN

HAI TỜ DI CHỨC

16-38 CH
TRƯỜNG HÒA

HAI TỜ DI CHÚC

Tác giả: **Nam Quân**

Xuất bản: **Tuổi Hoa**

Loại **Hoa Đỏ**

Ebook: **nguyenthanh-cuibap**

Text: **tusachtuoihoa**

Mục lục

<u>CHƯƠNG 1</u>
<u>TỜ DI CHÚC THỨ NHẤT</u>
<u>CHƯƠNG 2</u>
<u>ĐỤNG ĐỘ</u>
<u>CHƯƠNG 3</u>
<u>BẢO TỔ</u>
<u>CHƯƠNG 4</u>
<u>MỘT CÂU CHUYỆN QUAN TRỌNG</u>
<u>CHƯƠNG 5</u>
<u>CUỘC ĐỐI THOẠI</u>
<u>CHƯƠNG 6</u>
<u>LẠI ĐỤNG ĐỘ</u>
<u>CHƯƠNG 7</u>
<u>MỘT NGÀY BUỒN THẮM</u>
<u>CHƯƠNG 8</u>
<u>BÀ SÁU RIÊM</u>
<u>CHƯƠNG 9</u>
<u>MỘT HÒN ĐÁ HẠ HAI CHIM</u>
<u>CHƯƠNG 10</u>
<u>CUỘC HỘI KIẾN</u>
<u>CHƯƠNG 11</u>
<u>ÁI LAN ĐI CẨM TRẠI</u>
<u>CHƯƠNG 12</u>
<u>MẠO HIỂM</u>
<u>CHƯƠNG 13</u>
<u>TỤ CƯỚP</u>
<u>CHƯƠNG 14</u>
<u>HẦM TỐI</u>
<u>CHƯƠNG 15</u>
<u>NIỀM UẤT HẬN CỦA Y-BA</u>
<u>CHƯƠNG 16</u>
<u>CẢNH SÁT HOẠT ĐỘNG</u>
<u>CHƯƠNG 17</u>
<u>KHÁM PHÁ BÍ MẬT</u>
<u>CHƯƠNG 18</u>
<u>SẴN ĐUỐI</u>
<u>CHƯƠNG 19</u>
<u>CUỐN SỔ XANH</u>
<u>CHƯƠNG 20</u>
<u>TỜ DI CHÚC THỨ HAI</u>
<u>CHƯƠNG 21</u>
<u>UẤT ỨC KÊU TRỜI</u>
<u>CHƯƠNG 22</u>

MÓN QUÀ THƯỜNG CỦA ÁI LAN

MÓN QUÀ THƯỜNG CỦA ÁI LAN

TỜ DI CHÚC THỨ NHẤT

"*N*ếu gia đình Phạm Văn Phàm mà lại được thừa hưởng tất cả cái gia tài này thì thật là bất công quá, hả ba ? Và rồi họ sẽ nhìn đời bằng nửa con mắt cho coi !

Vừa nói, Ái Lan vừa nghiêng người về phía cha đang ngồi coi báo bên bàn trong phòng khách.

Ông Minh chợt ngẩng đầu, đưa mắt nhìn con gái yêu :

- Hả ! Con vừa nói gì về chuyện gia đình Phạm Văn Phàm thế ? Ba chưa nghe rõ.

Ông Đặng Quang Minh là một luật sư nổi tiếng ở Đà Lạt. Nhiều người biết danh ông sau khi được chứng kiến ông cãi thắng lợi nhiều vụ kiện quan trọng. Dư luận đua nhau ca tụng đức tính sáng suốt, tài khéo léo của ông và cái khả năng giải quyết tài tình những vụ rắc rối gay go nhất.

Đang mải mê đọc báo, chợt nghe tiếng con gái nói láu táu, ông vội ngẩng lên. Nét mặt ra chiều chăm chú, môi mím nụ cười bao dung tươi tắn. Nhưng kỳ thật, ông chẳng quan tâm gì đến mấy người mà Ái Lan vừa nói tới. Phạm Văn Phàm và gia đình ông ta thì kệ ông ta. Đâu có ăn nhằm gì đối với ông bằng cái khuôn mặt kháu khỉnh đang ngó ông chăm chú kia.

Ái Lan là con một của luật sư Minh. Em mới mười lăm tuổi. Mái tóc với những lọn đen nhánh phủ kín cái đầu xinh xinh đang ghé dưới ánh đèn đọc báo của cha.

Thật không ai ngờ được rằng bộ óc non nớt ở bên trong cái đầu xinh xinh ấy lại chứa đựng nhiều ý nghĩ, nhiều chương trình làm việc như của người lớn.

Đột nhiên, Ái Lan giơ tay tinh nghịch khê cấu vào tai cha. Giọng nói của em làm ra vẻ nghiêm nghị :

- Ba kỳ quá hà ! Con nói gì chẳng bao giờ ba chịu để ý nghe cả ! Này nhé, ba ! Con bảo rằng gia đình ông Phàm đó, thật không xứng đáng được hưởng cái gia tài hàng tỉ bạc của cụ Phạm Tú Doanh đâu, ba à ! Có cách nào cấm cản được những con người tham lam đó không, ba ?

Ông Minh đưa tay gỡ cặp kính trắng gọng đồi mồi, gấp tờ báo lại cẩn thận, đoạn nhìn con gái. Sắc mặt ông nghiêm lại thấy rõ :

- Chịu ! Làm gì còn cách nào nữa đâu, con ! Tờ di chúc là tờ di chúc ! Và hiệu lực của nó, giá trị của nó như thế nào, đã có lần ba giảng cho nghe, chắc con vẫn còn nhớ chứ !

- Con nhớ, ba ! Nhưng tại sao chỉ riêng một mình gia đình nhà ông Phàm được hưởng thôi chứ ? Con thấy thật không phải lẽ chút nào hết. Nhất là khi nhớ lại cái cung cách gia đình ông ta đối xử với cụ Tú Doanh thì quả là quá tệ.

Luật sư Minh bất giác mỉm cười :

- Ờ, ờ ! Đúng thế đấy ! Ông Phàm, bà vợ cùng các cô con gái quả thực không phải là những người có lòng nhân ái. Nhưng dù sao họ cũng đã có công tiếp đãi phụng dưỡng cụ Doanh kia mà !

- Quả có vậy ! Nhưng con cứ cho họ làm thế là có mục đích cả đấy ba ạ ! Để mua chuộc cảm tình của ông cụ rồi xúi ông cụ để lại cho họ thừa hưởng tất cả cái tài sản khi cụ chết đi. Mà khổ một nỗi, họ lại

thành công đó, bà à ! Họ sẵn sàng cù giã chu đáo lắm, chiều dài vô cùng, cho tới ngày ông cù viết tờ di chúc có lợi lớn cho họ. Xong đâu đấy, khi đã nắm được tờ giấy quý báu đó rồi thì thôi, cả nhà ông Phàm đã đối đãi với ông cù không còn ra cái gì nữa. Đến nỗi ai ai cũng bảo rằng hồi đó, cù Doanh chỉ mong chết đi sớm được ngày nào hay ngày ấy cho thoát khỏi đau khổ ray rứt đó bà à !

- Con cũng nên biết rằng phần đông dân chúng ở cái thành phố Đà Lạt nhỏ xíu này đều không ưa gì gia đình ông Phàm đâu nghe ! Do đó dư luận có thể hơi quá đáng.

- Ừa sao nổi kia chứ hả bà ? Ông ta nổi tiếng là một người bủn xỉn keo kiệt, chuyên môn làm giàu bằng cách đầu cơ tích trữ. Bà vợ thì tham lam xảo quyệt ghê gớm. Còn hai cô con gái thì, eo ôi, lại còn quá nữa. Con biết rõ tụi nó lắm, học cùng lớp với con đấy bà ! Thiệt khó mà tìm được hạng con gái nào mà lại xấu tính xấu nết như hai con nhỏ đó. Phen này nếu cả cái gia sản kếch sù của cù Doanh mà lại lọt vào tay họ, thì ắt họ sẽ coi khinh mọi người quá cỡ rác chứ không chơi đâu, bà !

Ái Lan nói đúng. Cả cái thị xã xứ anh đào này không ai lại còn không biết gia đình Phạm văn Phàm, từ xưa đến nay, đã nổi tiếng là gồm toàn những người khoe khoang hợm hĩnh. Chưa hết ! Dư luận lại còn phán xét khá gay gắt về cái cung cách họ đối xử tàn nhẫn với ông anh họ già lão, là cù Phạm tú Doanh.

Ái Lan chưa có dịp hiểu biết rõ về cù Tú Doanh lắm. Em chỉ thoáng gặp cù có một vài lần ở ngoài phố mà thôi. Tuy vậy, em cũng có được có cảm tưởng cù là người dễ mến, tính tình hiền lành vui vẻ, có điều hơi cổ hủ một chút. Cù bà đã sớm quy tiên từ sau kỳ đệ nhị thế chiến. Và từ đó, cù Doanh, để khuây khỏa nỗi buồn, cứ tha thẩn qua ngày, vạ vật hết nhà người bà con này tới nhà người bà con khác. Chẳng phải là cù nghèo đói thiếu thốn gì. Của chìm của nổi nhiều vô kể, nhưng con cái chẳng có, cù ghê sợ cái cảnh đời góa bụa, một mình một bóng, nên cứ thích sống ghé gắm với gia đình các bà con xa gần trong họ. Chẳng phải cù thêm khát cơm no áo ấm, tiền bạc sẵn, muốn mua gì mà không được, nhưng cù chỉ muốn hưởng cái không khí ấm cúng của một mái nhà, một gia đình có cha có mẹ, có chồng vợ, có con cháu ríu rít đùa vui ! Những cái mà người ta không thể mua được bằng tiền bạc. Tuy là người giàu có nhất trong dòng họ, nhưng lại nghèo tình cảm hơn ai hết, gia đình ông Phạm văn Phàm, mới đầu, chẳng một chút ngó ngàng tới ông anh họ bất hạnh. Vì vậy cho nên một vài gia đình trong dòng họ, tuy nghèo khổ, nhưng vẫn tôn trọng cái truyền thống tốt đẹp là "một giọt máu đào, hơn ao nước lã", đã đón cù Doanh về nhà phụng dưỡng. Cù già, tuy không nói ra miệng, nhưng vẫn ngấm ngấm cảm động vì tấm lòng quý hóa của những người áo rách mà tâm hồn không rách này. Đôi khi quá hứng thú trong cái không khí nghèo mà vui của họ, cù Doanh đã buột miệng để lộ ý định sẽ viết tờ di chúc để cho những người có tấm lòng vàng này được thừa hưởng cái tài sản vĩ đại nhưng thật kín đáo của cù !

Ngày tháng dần trôi. Đột nhiên, một ngày kia, gia đình Phạm Văn Phàm thay đổi hẳn thái độ : Họ đón rước cù Doanh về ở chung nhà. Cù già vui vẻ nhận lời. Ít ngày sau, có tin đồn là cù Phạm Tú Doanh đã nghe lời vợ chồng ông Phàm, viết lời di ngôn cho gia đình ông ta thừa hưởng tất cả di sản chìm và nổi của cù.

Sau đó, sức khỏe cù Doanh cứ giảm dần theo ngày tháng. Nhưng cù vẫn vào ra, ăn uống, nghỉ ngơi điều hòa. Không một triệu chứng gì tỏ ra là cù sắp sửa vĩnh biệt mọi người để về bên kia thế giới cả. Vợ chồng Phạm Văn Phàm cùng hai cô con gái đã có vẻ nóng ruột ra mặt và hùa nhau đối xử tàn tệ với ông cù, không chút nương tay.

Cụ Doanh vẫn ở chung nhà. Nhưng nhiều người kể lại rằng, ngoài hai bữa cơm và khi vào giường đi ngủ, cụ đều chống gậy tới nhà các bạn già để chuyện trò tâm sự. Và với một vài người bạn tâm giao, cụ già đã cho biết là cụ có ý muốn truất quyền thừa hưởng gia tài của gia đình Phạm Văn Phàm.

Bỗng một ngày kia, cụ Phạm Tú Doanh nằm liệt giường để không còn bao giờ trở dậy nữa. Một phút trước khi nhắm mắt lìa đời, buông xuôi, bỏ rơi tất cả để đi theo cụ bà về cõi hư vô, ông cụ già cô độc đã lắp bắp đôi môi nhợt nhạt như muốn nói một câu gì đó. Vị bác sĩ vẫn sẵn sóc thuốc men cho cụ, ghé tai sát tận nơi nhưng cũng không thể nghe được một tiếng gì hết.

Một ngày, sau khi an táng cụ Doanh, mọi người đã vô cùng ngạc nhiên khi tìm thấy trong phòng cụ một tờ di chúc, chỉ một tờ duy nhất, trong đó cụ ghi rõ là gia đình ông Phạm Văn Phàm được quyền thừa hưởng toàn phần di sản của cụ.

Tiếng Ái Lan :

- Con cứ thắc mắc mãi và đoán không ra là cụ Doanh muốn nói cái gì với ông bác sĩ khi cụ thấy giây phút cuối cùng đã tới gần bên ! Ba thì sao, ba. Ba nghĩ thế nào? Hay là cụ muốn nói đến tờ di chúc... khác, hả ba ?

Tiếng luật sư Minh chậm rãi :

- Chắc chắn là cụ Doanh có ý muốn dành quyền thừa hưởng gia tài sản nghiệp của cụ cho những người họ hàng bà con xứng đáng kia cơ. Nhưng số mệnh khắt khe đã khiến cụ trời trắng không kịp ! Tội nghiệp !

- Biết đâu đấy, hả ba ! Biết đâu là cụ Doanh đã chẳng thu xếp đâu vào đó cả rồi. Và hôm cụ hấp hối, lắp bắp nói không ra hơi đó lại chẳng là cụ muốn chỉ cho ông bác sĩ biết chỗ cụ cất giấu tờ di chúc mới đó. Ba nghĩ sao, ba ?

Sắc mặt ông Minh hiện rõ nhiều nét trầm tư :

- Hừ... ! Biết đâu chừng ! Biết đâu đó lại chẳng là sự thật ! Và ông không ngớt nhè nhẹ gật đầu.

- Chắc ông cụ Doanh phải giấu tờ di chúc đó kỹ lắm chứ không vừa đâu, phải không, ba ?

- Ấy thế ! Ba e rằng rồi ra không ai có thể tìm ra được kia chứ ! Cụ Doanh, ba biết, nhiều khi hay làm những cái khác người lắm kia !... Vả lại, còn gia đình Phạm Văn Phàm nữa !

Ái Lan nôn nóng :

- Cái gì ba ? Ba bảo gia đình ông Phàm thì sao, ba ?

- Tài sản của cụ Doanh nghe nói vĩ đại lắm. Mà gia đình ông Phàm, thì như con đã thấy đó, không phải là những người chịu chia sẻ cho ai một cái gì béo bở bao giờ. Vậy ba nghĩ rằng, nếu có thật chẳng nữa, tất nhiên nhà Phàm cũng tìm cách hủy triệt tờ di chúc mới đó cho bằng được, chứ chẳng chịu để yên đâu !

- Theo ý ba thì, nếu tình cờ tìm ra được, ông Phàm sẽ dám hủy nó đi ?

- Ái Lan ! Ba không có ý nói vu cho ai hết. Nhưng có điều ba biết rõ, ông Phàm là một người lắm mưu nhiều kế, và không thực thà trung hậu đâu.

- Ba ơi ! Con muốn biết liệu có thể làm gì cái tờ di chúc mà cụ Doanh đã viết để cho gia đình ông Phàm hưởng toàn phần di sản của cụ đó không, ba ?

- Theo ý ba thì : "Không !" - Mặc dầu không nghiên cứu để hiểu rõ chi tiết vụ này, ba vẫn phải công

nhận quyền thừa hưởng hiện ở trong tay ông Phàm là hợp pháp. Chống đối lại, khiếu nại để tài sản của cụ Doanh không lọt được vào tay họ nữa là cả một việc làm tốn tiền ghê gớm. Mà mấy người bà con của cụ Doanh thì lại nghèo quá, tiền đâu mà theo đuổi, nay Tòa trên, mai Tòa dưới, đủ thứ tốn hao. Cho đến tận bây giờ, cùng lắm thì mấy người bà con không may đó cũng chỉ có thể khiếu nại rằng họ cũng có quyền hưởng mỗi người một phần vào cái di sản của người chết, bằng cách nói chắc rằng còn một tờ di chúc thứ hai nữa, chưa tìm ra được. Vậy thôi ! Sự việc cũng chỉ tới đó là đi vào một cái ngõ cụt, bế tắc.

Ái Lan gần như la lên :

- Thật là vô lý quá ! Bất công quá, hả ba ! Nhà ông Phàm thật quả không xứng đáng hưởng cái gia tài đó một chút nào hết !

- Bất công thì có bất công, nhưng khốn nỗi lại rất hợp pháp con ạ ! Thiệt tình, ngay đến ba, ba cũng chịu, chẳng còn nghĩ ra cách nào để cứu vãn tình thế cả. Chắc chắn sẽ có nhiều người bị thiệt thòi lớn trong vụ gia đình Phạm Văn Phàm được hưởng trọn cái gia tài này. À... ba nghe nói trong số các người nghèo khổ mà lại không may đó, còn có hai chị em, hai cô gái hiện đang khai thác một cái nông trại tại Lạc Dương, con à ! Thực ra thì hai cô gái này không phải họ hàng bà con gì với cụ Doanh cả. Nhưng ông cụ biết rõ hai cô bé đó từ thuở ấu thơ nên thương lắm, coi cũng như con cháu trong dòng họ cả. Lẽ ra thì tên tuổi của hai chị em cô bé đó phải được ghi trong tờ di chúc cùng với mấy người cháu trai cháu gái của cụ Doanh mới phải chứ ! Họ xứng đáng trăm phần, thì gia đình ông Phàm kia không đáng một phần.

Ái Lan gật gật đầu tán thành lời cha nói. Rồi im lặng, nét mặt trầm tư, em bắt đầu duyệt lại những chi tiết ông Minh vừa cho biết.

Ái Lan thừa hưởng của cha cái thói quen hay nghiền ngẫm những sự việc đặc biệt, suy nghĩ, phân tích thật rõ rệt rồi lý luận rất vững chắc để đi tới một kết luận hết sức hợp lý không ai chối cãi được. Luật sư Minh vẫn thường nói ra miệng là em có thể, nếu em muốn, sẽ trở thành một nhà nữ trình thám xuất sắc nhờ cái trí thông minh hiếm có và biệt tài đoán trước được nhiều sự việc thật bí mật.

Bà Minh nguyên quê quán ở một tỉnh thuộc miền trung du Bắc Việt. Nơi cảnh vật thiên nhiên có nhiều núi cao, sông rộng, ruộng bãi phì nhiêu. Sống và lớn lên trong cái khung cảnh bao la hùng vĩ đó, tính tình bà nhiễm đầy tính chất phóng khoáng hồn nhiên, khác hẳn một số lớn người điêu ngoa xảo quyệt chốn thị thành chật chội đua chen.

Trong huyết quản Ái Lan luân lưu dòng máu hiền thực của mẹ hòa lẫn với bản chất nghĩa hiệp nhân từ của cha. Tiếc thay là bà Minh đã mất được gần mười năm nay sau một cơn bạo bệnh. Lòng nhớ thương vợ hiền, ông Minh đem trút lại cả cho đứa con gái yêu độc nhất. Việc học hành của Ái Lan được ông trông coi săn sóc rất chu đáo. Trong thâm tâm, ông Minh vẫn âm thầm hãnh diện là đã truyền lại được cho con cái trí thông minh sáng suốt và cái thói quen tốt là suy nghĩ về vấn đề gì cũng thật chính chắn và xét đoán sự việc bao giờ cũng thật vô tư.

Vì thế, thêm cái đức tính kín đáo, Ái Lan tuy chưa đầy mười sáu tuổi mà đã được ông Minh hỏi ý kiến và bàn cãi về nhiều vụ kiện tụng quan trọng.

Em lại còn thường thấy cha tiếp chuyện một số các thám tử nổi tiếng, đến xin ý kiến và học hỏi những kinh nghiệm già dặn của luật sư Minh trong nhiều vụ điều tra quan trọng.

Ái Lan say mê theo dõi cuộc đối thoại giữa cha và các nhà thám tử. Các ông khách này chỉ nói ít nhưng nghe thì thật nhiều. Họ như ghi tâm từng lời nói của người đàn anh. Những lời nói rất quý báu giúp được họ thành công trong sứ mạng cao quý : bảo vệ tính mạng và tài sản của người dân lương thiện.

Gặp một việc gì mờ ám là thế nào Ái Lan cũng tìm bằng được cách đúng tay vào và chỉ chịu nghỉ ngơi khi đã khám phá được điều bí mật. Chính ông Minh đã nhiều lần, nhờ nghe theo ý kiến của em, mà đạt được kết quả mong muốn trong một vài vụ mà chính ông cũng chưa tìm ra cách giải quyết. Ông thường nhủ thầm một cách thích thú câu : "Con bé đôi khi có nhiều ý kiến thật độc đáo" và ông mệnh danh những ý kiến độc đáo đó là những trực giác.

Thế rồi, khi nghe dân chúng xầm xì về vụ gia tài của cụ Phạm Tú Doanh, Ái Lan đã chú tâm đặc biệt. Và để ý nghe ngóng đây đó, em nghi là bên trong đã có một điều gì bí mật.

Đột nhiên em cất tiếng hỏi ông Minh :

- Ba này ! Theo ba thì thật ra cụ Doanh đã viết tờ di chúc thứ hai đó chưa, hả ba ?

Ông Minh bật reo lên :

- Chà ! Con hỏi gì mà khó quá, như ông Tòa hỏi cung vậy ? - Nét mặt ông hiện lên vẻ đùa vui chế diễu, nhưng kỳ thực trong lòng ông cảm thấy hân hoan thích thú khi nghe câu hỏi rất thông minh của đứa con yêu.
- Thì ba cũng chỉ biết đại khái như con vậy thôi ! Chứ có hơn gì đâu !

Nhưng sau gần nửa phút im lặng, chợt ông bảo Ái Lan :

- A ! Có một điểm này... À ! Nhưng thôi, chẳng nên cho con biết vì thực ra thì cũng không có gì là rõ rệt lắm.

Ái Lan nhảy chồm ngay lên :

- Điểm gì đó ba ? Ba nói sao ? Có điểm gì mà ba định nói rồi lại thôi vậy ? Nói đi ba ! Nói cho con biết đi, ba !

- Đây, chỉ có thế này : hỏi năm ngoái, có một bữa, ba gặp cụ Doanh đi cùng với luật sư Nguyễn Hữu Công tới Ngân hàng Di Linh.

- A ! Luật sư Công chuyên coi về các chứng thư, tờ di chúc về gia tài di sản đó hả ba ?

- Đúng đó con ! Ba thấy rõ ràng ông Công cùng với cụ Doanh đang chăm chú hỏi việc gì đó, nơi ô cửa bên cạnh kế ô cửa của ba. Ba cũng không có ý định nghe lén chuyện riêng của người khác, nhưng vì hai người kẻ sát gần bên quá, nên lời đối thoại của họ rõ mồn một lọt vào tai ba. Thì ra hai người đang nói về một tờ chúc thư gì đó. Ba không để ý lắm nhưng có một câu cụ Doanh nói khá lớn : cụ hẹn với luật sư Công ngày mai cụ sẽ tới văn phòng ông.

- Nếu vậy thì quả là cụ Doanh đã quyết định làm một tờ di chúc khác rồi đó ba à !

- Ủ ! Khi nghe cụ Doanh hẹn gặp ông Công như thế, ba cũng chợt có ý nghĩ như con vậy đó !

Ái Lan nét mặt dăm chiêu lăm bằm :

- Năm ngoái, năm ngoái cụ Doanh hẹn đến tìm luật sư Công ! Nghĩa là hai năm sau khi cụ Doanh viết lời di ngôn để lại của cải cho gia đình Phạm Văn Phàm thừa hưởng ! Phải vậy không, ba ?

- Đúng đó con ! Đúng là cụ già Doanh đã muốn thay đổi lại một vài điểm trong lá chúc thư thứ nhất, và

ba chắc rằng cụ có ý truat quyền thừa hưởng toàn phần di sản của cụ hiện ở trong tay ông Phàm. Nhưng có một điều gay nhất là không hiểu cụ thực hành cái ý định đó chưa ?

Ái Lan chột hỏi :

- Ông luật sư Công có quen ba không hả ba ?

- Quen chứ ! Ông ấy và ba cùng học Trường Luật một khóa mà !

- Thế à ! Vậy thì tại sao ba không hỏi thẳng ông Công là cụ Doanh đã nhờ ông làm tờ di chúc thứ hai chưa ?

- Hỏi thẳng ông Công chuyện đó ? Ba ngại một điều họ sẽ cho mình là tò mò tọc mạch, khi không lại xía vô chuyện riêng tư của người ta làm gì !

Ái Lan nhìn thẳng mặt người cha yêu quý, giọng nói của em nghe chắc nịch :

- Con chắc không khi nào luật sư Công lại dám nói với ba như thế đâu ! Bây giờ ba đang nổi tiếng, thì nếu ba có nhúng tay vào việc gì của các luật sư bạn bè của ba, con cho rằng các ông ấy lại lấy làm thích thú hơn nữa ấy chứ. Ba ơi ! Ba cứ hỏi luật sư Công chuyện đó đi nghe, ba ! Chiều con chút đi, ba !

- Cưng của ba, nghe đây này ! Ba không hứa chắc với con là ba sẽ đột ngột hỏi thẳng luật sư Công về một vấn đề quan trọng ông đang nắm trong tay như vậy... Nhưng ba muốn biết tại sao, khi không, con gái ba lại để tâm đặc biệt đến vấn đề chúc thư thừa hưởng gia tài này quá vậy ?

Ái Lan cười mỉm, hai má lúm đồng tiền :

- Á ! ... Ấy ! Chính con, con cũng chưa biết đích là tại sao. Nhưng có cái là tất cả sự gì bí mật đều lôi cuốn, hấp dẫn con hết ba à. Hai nữa, con muốn giúp đỡ mấy người họ hàng bà con nghèo túng của cụ Doanh. Nếu không, chắc hẳn họ sẽ thiệt thòi vô kể vì bị gia đình nhà ông Phàm kia nắm tay trên hết mất thôi !

Ông Minh nhè nhẹ gật đầu, mỉm cười vui vẻ :

- Ba nhận thấy rằng con lại đi theo đúng con đường của ba đó. Nhưng ba muốn hỏi con một câu này : Trong cái vụ lá chúc thư của cụ Doanh thì có cái gì mà con lại cho là bí mật ?

Đôi mắt Ái Lan mở lớn, tia nhìn long lanh. Tiếng em nói nghe lớn hơn lúc thường :

- Có chứ, ba ! Một tờ di chúc bị biến mất mà ba bảo là không có gì bí mật sao ba ?

- Đồng ý là có, có bí mật ! Nhưng với điều kiện là nó phải biến mất thực sự kia chứ ! Mà muốn biến mất thực sự thì trước hết nó phải "có" đã chứ, phải không, con ? Thế lỡ cụ già Doanh hồi năm ngoái lại đột ngột thay đổi ý kiến thì sao ? Biết đâu chừng ! Biết đâu cụ ấy lại chẳng đã tự tay hủy bỏ lá chúc thư thứ hai đó đi. Như vậy thì lấy đâu cho nó "có" được. Ba đã bảo rằng cụ già này hay làm những cái bất ngờ kỳ cục lắm mà !

Ái Lan không chút sồn lòng vì những lời nói hết sức hợp lý của ông Minh. Giọng em vẫn cứng cỏi :

- Như vậy con lại cần phải tìm hiểu thêm nữa, ba à ! Vậy ba chịu hỏi luật sư Công chuyện đó chứ, hả ba ?

Luật sư Minh bật cười nhẹ :

- Con gái ba cứng đầu thiệt tình ! Nhưng có cứng đầu, có kiên nhẫn như thế thì làm việc mới thành công

được. Thôi, để ba cho mời luật sư Công đi ăn cơm trưa với ba ngày mai, rồi...

Ái Lan nhảy cẫng lên reo vui :

- Ồ, vậy thì hay quá ba à ! Đúng là dịp tốt nhất để hỏi xem ông ta có biết gì về chuyện tờ di chúc của cụ Doanh không, phải không ba ?

- Ủ, may ra... Có điều ba cần báo trước cho con biết là đừng có đặt quá nhiều hy vọng, rồi lỡ ra luật sư Công cũng như ba con mình, chẳng biết gì hơn thì sao ?

Liếc nhanh đồng hồ đeo tay, ông Minh giục con :

- Ồi chà ! Thế mà cũng gần nửa đêm rồi đó ! Con liệu lên gác đi ngủ đi ! Ái Lan ! Và ... đừng nghĩ ngợi lôi thôi gì đến chuyện đó nữa để ngủ cho ngon, nghe !

Tiếng nói em iu sùu :

- Vâng ! Con sẽ cố không nghĩ gì nữa đâu, ba ! Ba nhớ nghe, ba ! Nhớ mời luật sư Công ăn cơm trưa mai nghe ba !

Ái Lan lên lầu rồi, ông Minh còn ngồi nán lại bên lò sưởi củi cháy sáng ấm. Và ông trầm ngâm suy nghĩ :

"Phải công nhận con bé có lý. Nhất định là phải có cái gì bí mật trong vụ này. Nhưng mình phải khôn khéo lắm mới được, nếu không, trẻ thơ non dại, nó hăm hở sốt sắng quá, lao đầu vào, lỡ một cái ... À mà ... sợ quái gì nhỉ, một khi đã quyết ra tay cứu giúp kẻ cơ hàn thì gian khổ hiểm nguy cũng chẳng ngại."

ĐỤNG ĐỘ

Sáng hôm sau, lúc ngồi ăn lót dạ, Ái Lan lại nhắc ông Minh :

- Ba đừng quên mời luật sư Công ăn cơm trưa nay đó nghe, ba !

- Quên sao được, con ! Để tới văn phòng là ba kêu điện thoại cho ông ấy liền mà ! Nhưng ba nhắc con một lần nữa là không chắc gì thầu lượm được tin tức hay đâu ! Con đừng đặt nhiều hy vọng quá, lỡ ra "đi câu lại xách giỏ về không", cái mặt kia sùi sụ ra thì ba thương lắm đó nghe !

Ái Lan chợt phá lên cười sảng sặc :

- Sùi sụ gì đâu ba ? Con cũng chẳng dám mong muốn điều không thể có đâu mà ba ngại. Chỉ một chút xúi tin tức xa gần hơi dính dáng đến lá chúc thơ bí mật đó là con đủ thích thú rồi, nghe ba !

- Thôi được ! Thế ngày hôm nay con có bận làm gì không ?

- Có ! Sáng nay con phải ra phố mua mấy thứ lặt vặt, và đến chiều thì qua bên chị Trâm, hai chị em sẽ cùng làm bánh xèo ăn đó ba !

- Nếu vậy thì làm gì còn thì giờ rảnh mà đi ăn với ba được chứ ?

Ái Lan vỗ tay reo lên, đôi mắt sáng long lanh :

- Ba cho phép con cùng đi ăn với ba, hả ba ? Trời ơi ! Vậy thì thích quá ! Con sẽ báo cho chị Trâm hoãn bữa bánh xèo này lại hôm khác mới được !

Luật sư Minh mỉm cười kín đáo :

- Nếu vậy thì trưa nay con tới văn phòng của ba rồi cùng đi nghe. Chỉ e luật sư Công bận việc gì mà từ chối thôi, nếu không cha con mình sẽ có dịp tốt để tìm hiểu ít nhiều về chuyện gia tài của cụ Doanh. À, và ba dặn con nên cẩn thận, đừng để lộ một vẻ gì chứng tỏ là con đặc biệt để tâm theo dõi tìm hiểu về vụ này đó nghe !

- Ba yên trí đi ba ! Con chỉ để ba nói thôi mà ! Còn con, con sẽ ngậm kín miệng không nói tiếng nào, nhưng hai lỗ tai con sẽ mở lớn hết cỡ, được chưa ba ?

- Được rồi ! Ba tin con !

- Rồi xô ghế đứng dậy, ông Minh đưa mắt ngó đồng hồ đeo tay.

- Thôi ba phải đi đây, nếu không, sẽ trễ hẹn với mấy người thân chủ, nghe con !

Ông Minh đi rồi, Ái Lan tiếp tục ăn cho xong bữa lót dạ. Đoạn em xuống bếp dặn chị Năm Dậu công việc cần làm trong ngày.

Ba năm, sau khi bà Minh mất, được cha chỉ dẫn vài lần, Ái Lan đã quen ngay với công việc trong nhà. Cửa nhà lúc nào cũng ngăn nắp, sạch bóng sạch trơn, cơm dẻo canh ngọt, cũng nhờ cái trí óc thông minh của em và hai bàn tay khỏe mạnh, khéo léo cùng tấm lòng trung thành của chị Năm Dậu. Chị Năm làm với bà Minh từ hồi còn ở ngoài Bắc, lúc Ái Lan chưa ra đời. Bà chủ hiền đức mất đi, đã khiến chị vô cùng

thương tiếc. Và rồi chị cảm thấy được an ủi muôn phần, tưởng như người đàn bà đức hạnh ấy lúc nào cũng ở bên chị qua hình hài của Ái Lan xinh xắn. Đối với em, ngoài sự tận tụy của một gia nhân, chị Năm còn được sung sướng bội phần trong việc săn sóc em với tấm lòng thương mến bao la của một người mẹ. Nhờ vậy em được nhiều thì giờ rảnh rỗi để đọc sách, tập thể dục, chơi thể thao cùng đi cắm trại với các bạn gái đồng trang lứa.

So với các bạn cùng tuổi, Ái Lan không những trội hơn hẳn về thể chất mà về học vấn em cũng tiến hơn các bạn rất nhiều. Chưa đầy mười sáu tuổi em đã đậu được bằng Trung Học Độ Nhất Cấp. Thầy và các cô ở trường cùng các bạn, ai nấy đều yêu mến Ái Lan hết lòng.

Trong số các bạn quý mến Ái Lan, có Diễm Anh chơi thân với em hơn hết. Diễm Anh học cùng lớp với Ái Lan, cùng thi đậu một ngày. Hết hè lên lớp, hai em lại cùng được ngồi gần nhau. Trong lớp hai em, năm nay có thêm gần một chục học trò mới. Trong số, có hai chị em Bích Mai, Bích Đào, con gái ông Phàm.

Trái hẳn với các em học sinh khác ai ai cũng yêu mến Ái Lan, hai chị em Bích Mai, Bích Đào lại ghen ghét đố kỵ em ra mặt. Chuyện xích mích khởi đầu từ một ngày Ái Lan bắt gặp quả tang Bích Mai chép trộm bài thi Việt Sử của em. Giáo sư cũng đích mắt trông thấy nên đã phạt Bích Mai. Đáng lẽ phải biết phục thiện nhận lỗi mình, cô bé con nhà giàu tự ái không đúng chỗ, đã ỷ có em bên vực lại đổ lỗi cho Ái Lan là chép bài làm của mình. Nhưng mọi người sáng suốt, đã biết ai phải ai trái, đều lên tiếng chê bai hai chị em, con nhà giàu mà nết lại xấu. Và tất nhiên Diễm Anh là người sốt sắng bảo vệ bạn thân Ái Lan hơn ai hết.

Kể từ ngày đó, Bích Mai, Bích Đào để tâm hận thù Lan, Anh ghê gớm.

Ái Lan vừa bước vào trong gian nhà bếp vừa nói với chị Năm Dậu :

- Trưa nay em không ăn cơm nhà nghe chị Năm ! Bữa cơm chiều ăn món gì, em đã ghi rõ trên bảng, thịt cá, rau đậu, cà chua ở trong tủ lạnh đủ hết đó, nghe chị Năm. Chị khỏi phải đi chợ nghe !

Dứt lời, Ái Lan bước ra sân, sau khi đã khép chặt cánh cửa phòng khách. Em xuống nhà để xe nơi cuối vườn, đạp cho máy nổ chiếc Vespa xinh xinh mới tinh, ông Minh mua cho em trong dịp lễ sinh nhật. Chiếc xe êm êm lướt ra khỏi vườn cây trái, vượt qua cổng lớn, trực chỉ công trường Hòa Bình, trung tâm thành phố. Lượn quanh công trường Hòa Bình một vòng em cho xe lao xuống dốc Duy Tân. Hết dốc, quẹo tay trái, Ái Lan quay hết tay ga phóng trong chớp mắt đã tới chợ.

Chợ Đà Lạt là nơi tập trung mọi hoạt động buôn bán trong toàn thị xã. Chợ có ba tầng. Tầng dưới cùng là nơi bán thịt thà, cá mú, rau trái, đủ loại thổ sản, nhất là hoa và dâu, mận. Những cảnh thực được nhiều bông to bằng cái đĩa đủ màu sắc : tím, đỏ, vàng. Những bông hồng cánh mướt như nhung, to và đẹp, có thể nói là chưa có loại hồng nào to và đẹp hơn.

Ái Lan tạt vào một trong những gian hàng mua mấy thứ vặt vãnh. Đoạn em đặt bước trên cầu thang xi măng lên lầu hai : nơi dành riêng cho những gian hàng bán quần áo, tơ lụa, vải vóc. Ái Lan thường hay mua tại gian hàng Tinh Hoa. Hàng ở đây bao giờ cũng tốt, đẹp hơn tất cả, tuy giá cả có hơi cao so với các gian hàng khác. Qua dãy tủ kính, em chưa tìm thấy cái món muốn mua : một chiếc áo len dài tay, cao cổ, thật ấm. Đà Lạt năm nay lạnh hơn nhiều, so với mấy năm trước.

Gặp ngày nghỉ, gian hàng Tinh Hoa sáng hôm nay đông khách tới mức chen chân không lọt. Nhân viên

bán hàng tít tít chạy hết đầu này tới đầu kia, chỗ này chưa xong, chỗ kia đã gọi rồi rít.

Chờ được một cô bán hàng không phải chuyện dễ dàng và mau chóng gì. Ái Lan đành phải ngồi tạm xuống một chiếc ghế đầu ở gần đó. Và em đưa mắt ngăm nhìn quang cảnh buôn bán nhộn nhịp bao quanh. Chưa đầy năm phút sau, bỗng em chú ý tới hai cô khách hàng cũng ở trong tình trạng chờ đợi như em. Nhưng họ khác em ở chỗ là không bình tĩnh chờ đợi mà lại tỏ lộ sự sốt ruột một cách khá âm ỉ. Tiếng dậm gót giày, tiếng nói bô bô bực tức của họ, khiến Ái Lan bất giác ngẩng đầu lên : hai cô mua hàng thiếu kiên nhẫn đó, chẳng phải ai xa lạ ! Chính là Bích Mai và Bích Đào, hai cô con gái cưng của ông Phạm Văn Phàm.

Hai cô con gái nhà giàu đang gay gắt to tiếng với nhân viên chỉ huy các cô bán hàng tại khu quầy bán quần áo. Bích Đào nói như hét lên :

- Yêu cầu ông sai người tới chọn áo cho chúng tôi ngay lập tức ! Ông phải biết rằng chúng tôi đã phải chờ có tới mười phút rồi đó, nghe !

Người đàn ông phụ trách quầy hàng nói năng rất nhã nhặn.

- Hai cô thông cảm giùm ! Tôi cũng không thể làm gì hơn được ! Các cô tới sau, xin cảm phiền chờ tới lượt ! Khách hàng tới trước, chúng tôi bắt buộc phải tiếp trước chứ ạ ! - Ông ta mỉm một nụ cười lịch sự, có ý làm vui lòng hai cô gái. - Sao sáng nay khách mua ở đâu mà đông quá vậy ! Thành thử ...

Bích Mai giọng nói thật xác xược cắt lời người chủ quầy :

- À, cái nhà ông này ! Chắc ông không biết chúng tôi là con nhà ai hả ?

Tiếng nói người đàn ông trầm hẳn xuống, xen lẫn đôi chút mệt mỏi :

- Dạ, chúng tôi biết rõ lắm chứ ạ ! Vâng để tôi ráng... cho một cô tới tiếp các cô ngay ! Hai cô chờ giùm chút xíu !

Giọng nói cô gái nghe lạnh như nước đá :

- Chúng tôi không quen chờ đợi !

Cô em hòa theo cô chị :

- Nhà hàng gì đâu mà kỳ dữ vậy ! Ông chắc cũng biết là ba tôi có nhiều phần hùn bao thầu cả khu tầng lầu hai này chứ hả ? Ngay đến ông Tỉnh Hoa cũng còn không dám có điều trái ý chị em tôi kia, huống hồ là ông. Chúng tôi chỉ bảo ông chủ một tiếng là ông mất việc làm liền, ông nên nhớ như vậy, nghe !

Người trưởng quầy giận run người, nhưng giọng nói ông ta vẫn giữ được bình tĩnh :

- Rất tiếc là chúng tôi không thể làm khác được. Quy củ của nhà hàng Tỉnh Hoa trước thế nào, thì sau vẫn thế, nghĩa là : khách mua tới trước thì được tiếp trước, khách đến sau là phải chờ đến lượt.

Bích Đào khoa tay phác một cử chỉ khinh khi. Đôi mắt cô ta loáng lên tia sáng phẫn nộ. Bộ áo đầm cô mặc trên người rất đắt tiền, nhưng không nhờ thế mà cô trở thành xinh đẹp dễ thương được. Vóc người cao nhưng gầy ốm tong teo. Bộ mặt chẳng có một nét nào có thể gọi là đẹp, lại còn luôn luôn đượm vẻ kiêu căng, hợm hĩnh, thêm sự giận dữ lúc này làm cho nhăn nhó khó coi vô cùng.

Còn Bích Mai thì khá hơn, nhưng vẻ mặt không có chút nào phúc hậu gây được cảm tình. Điệu bộ, nói năng rất kiêu cách khiến ai nghe cũng phải khó chịu, nếu không thì cũng phật cười. Bà mẹ không mấy

chú trọng đến việc học của các con mà chỉ chăm chăm để ý cho con ăn sang mặc đẹp đăng lên mặt với mọi người.

Bích Mai, Bích Đào hơn Ái Lan tới hai, ba tuổi vẫn còn lệt đệt ngồi cùng lớp mà học hành cũng không có gì tỏ ra xuất sắc cả. Chỉ giỏi làm bộ làm tịch ỷ thế con nhà giàu, chẳng thân thiết được với ai nên cũng ít người thân thiết với, nên hai chị em rất ít bạn.

Giờ đây, khi vừa vùng vằng quay lưng lại phía ông phụ trách quầy quần áo, hai chị em Mai, Đào chợt ngó thấy Ái Lan. Vốn sinh trưởng trong một gia đình lễ giáo, có thói quen tốt là lễ độ với tất cả mọi người, Ái Lan nhẹ gật đầu chào. Bích Mai hất hàm trả lễ, nét mặt lạnh lùng không nói một tiếng, trong khi Bích Đào mắt vẫn nhìn thẳng coi như Ái Lan không có mặt ở đây vậy.

Ái Lan thầm nhủ :

- Thật là phách lối kỳ cục vô cùng ! Lần sau có gặp mình cũng sẽ làm lơ luôn !

Ngay lúc đó, một cô bán hàng đi tới. Lập tức hai chị em cô gái xấp lại to tiếng trách cứ tại sao lại để phải chờ đợi lâu vậy. Ái Lan ngằm đưa mắt theo dõi quang cảnh thì thấy cô làm công nhân chịu đựng và khéo léo đưa cho hai chị em Mai, Đào mấy mẫu áo nhung sa-tanh rất đẹp. Nhưng hai cô gái vẫn còn cau có chỉ liếc sơ tia mắt ngó qua. Cô bán hàng lại đưa ra một bộ bằng len, màu hồng nhạt :

- Dạ, đây kiểu này và màu này hiện đang thịnh hành lắm ! Thiếu nữ Sài Gòn mặc đi dạo phố rất nhiều. Theo đúng kiểu của Ba Lê đó thưa hai cô !

Bích Đào nhắc chiếc áo, nhưng cũng lại chỉ ngó rồi tiện tay vắt luôn lên một cái ghế dựa gần đó. Chiếc áo bị để một cách cẩu thả, tuột ngay xuống sàn nhà, ụp thành một đồng. Cô khách khó tính không hề có một cử động gì để giữ hoặc lượm chiếc áo mới quý giá đó lên, mà lại còn quay ngoắt đi đưa mắt ngăm nhìn một vài kiểu áo khác. Cô bán hàng sững sờ, luống cuống lo sợ đưa tia mắt bối rối nhìn xuống chiếc áo len hồng, nhàu nát đang bị bước chân lơ dềnh của Bích Đào dẫm lên, lấm bẩn hết. Sự việc xảy ra lọt vào tầm mắt quan sát của Ái Lan không sót một chi tiết. Em thấy lòng giận sôi lên, vội vàng đứng phắt dậy, bước nhanh tới đầu dãy tủ kính đằng kia cho khuất mắt, đỡ bực mình.

Một lúc sau, khi Ái Lan quay về chỗ ngồi thì hai chị em Mai Đào cũng đang sửa soạn bỏ đi, không mua một thứ gì hết. Đi ngang chỗ Ái Lan, Bích Đào cánh tay vung vẩy, nơi chốn đông đảo mà vẫn nghênh ngang coi như chỗ không người, đụng ngay vào em. Như người khác thì đã mỉm cười xã giao xin lỗi một tiếng là êm đẹp cả. Trái hẳn, cô gái kém giáo dục lại còn hất mặt nhìn Ái Lan mà cười khẩy :

- Đi đứng cẩn thận một chút nghe cô bé !

Ái Lan cắn chặt vành môi cố giữ cho khỏi bật ra một câu chua chát để trả lời. Đưa mắt khinh bỉ, em nhìn theo hai chị em Mai Đào đang vênh váo tiến về phía cầu thang. Và Ái Lan tự nhủ :

- Hai con nhỏ kỳ khôi thiệt tình ! Không trách ai cũng ghét !

Bỗng một cô bán hàng bước tới tươi cười tiếp Ái Lan. Đúng người con gái mấy phút trước đây đã tiếp hai chị em Mai Đào.

Cô ta đưa cho em coi một chiếc áo len dài tay, cổ cao, màu đen nhánh mịn màng. Đúng sở thích, Ái Lan yêu cầu cô cho phép mặc thử. Cô bán hàng vui vẻ đưa Ái Lan vào phòng thử áo. Nhìn vào tấm gương lớn, hình ảnh một cô nữ sinh khỏe mạnh tươi tắn hiện ra rõ rệt. Chiếc áo len mới, mặc vừa khít, càng làm tôn

màu da trắng như trứng gà bóc và đôi má đượm nắng hanh ửng hồng tự nhiên.

Cô bán hàng, ngay từ phút đầu tiếp Ái Lan, đã có cảm tình với ngôn ngữ dịu dàng của em. Nay đối diện với hình ảnh vui tươi xinh xắn trong tấm áo len mới, cô hân hoan trò chuyện :

- Trời ơi ! Cô biết không mỗi lần hai chị em Bích Mai, Bích Đào tới mua hàng là tụi tôi ngán quá vậy đó ! Con gái ông Phàm khó tính nổi tiếng ở Thành phố Đà Lạt này đó cô !

- Tôi biết ! Rồi ra không còn ai thương nổi hai chị em cô ấy đâu ! Kỳ quá ! Họ cứ tưởng là mọi người ai ai cũng phải dưới quyền sai khiến của họ hết đó !

Cô bán hàng mỉm cười thật buồn :

- Và rồi tới khi ông bố được hưởng trọn cái gia tài vĩ đại của cụ Doanh nữa thì không biết còn lên mặt tới mức nào nữa. - Cô hạ thấp giọng : - Nghe đâu việc này còn chưa ngã ngũ ra sao mà xem chừng cả nhà các cô ta đã có vẻ hí hửng lắm rồi đó, cô ạ ! Có một hôm, tôi nghe thấy cô Bích Mai bảo em rằng, khi nào ông Chưởng Khế và mấy ông luật sư có một quyết định chung thì trắng đen mới rõ ? Theo tôi và một số bà con cô bác tại Đà Lạt này thì gia đình ông Phàm, ngoài mặt cố làm ra vẻ chắc ăn lắm rồi, nhưng thực ra thì cũng lo sốt vó lên đấy, cô ạ ! Họ chỉ sợ lỡ có tờ di chúc thứ hai của cụ Doanh để lại thật, thì họ sẽ bị mất hết quyền hưởng gia tài của cụ đó !

Ái Lan im lặng nghe chuyện mà không nói một tiếng nào. Tuy còn ít tuổi, em cũng đã biết dè dặt ý tứ, không dễ bị lôi cuốn say mê vào câu chuyện, lỡ nói câu gì hớ hênh rồi lại đôi co rắc rối làm phiền lòng người lớn. Và quả nhiên sự im lặng của em đã có lợi. Điều em vừa được nghe từ miệng cô bán hàng đã khiến em vui mừng vô hạn. Gia đình ông Phạm văn Phàm có lo lắng thật. Và tại sao họ lo lắng ? Vì họ tin rằng đã có một tờ di chúc thứ hai của cụ Doanh làm tiếp theo và tờ này biết đâu lại chẳng trái hẳn với tờ trước. Thêm nữa, mấy người bà con nghèo khổ của cụ Doanh cũng không dại gì mà chịu ngồi khoanh tay. Họ sẽ khiếu nại với pháp luật để đòi hỏi quyền lợi của họ chứ.

Ái Lan nhận hộp áo len mới đi ra quầy trả tiền. Em chợt nhận ra là mặt trời đã gần tới đỉnh đầu. Chân bước vội vã, em tiến về phía cầu thang xuống lấy xe :

- Phải lẹ lẹ một chút mới được, kéo ba lại phải chờ đợi !

Cũng may là văn phòng làm việc của luật sư Minh ở cách chợ không xa. Năm phút sau, Ái Lan đã tới trước cửa. Vừa kịp ông Minh cũng đang sửa soạn bước ra.

- Sao ba ? Luật sư Công có nhận lời mời của ba không, ba ?

- Có ! Trưa hôm nay ông Công sẽ ăn cơm với ba ở nhà hàng Nam Sơn ! À... này Ái Lan ! con liệu xem... có nên dò hỏi luật sư Công về chuyện gia tài của cụ Doanh không hả con ?

- Nên lắm chứ, ba ! À ba ơi ! chuyện này mỗi lúc lại càng trở nên ly kỳ lắm ba à ! Chưa biết nói sao cho rõ ra cái gì đã làm cho con tin chắc, nhưng... nhất định là cụ già Doanh quả đã viết tờ di chúc thứ hai rồi đó, ba à !

Luật sư Minh bất giác mỉm cười :

- Phải công nhận là trực giác của con đã nhiều lần trở thành sự thực rồi. Vậy ba cũng phải cố gắng hết sức dò dẫm xem luật sư Công có biết tí gì về chuyện này không mới được ! Nhớ nghe con ! Nhớ đừng có

để lộ liễu cái ý muốn thâm lường tin tức ra nghe con ! Ông khách của chúng ta mà biết được cái lý do tại sao cha con mình mời ông ấy ăn cơm thì ... hỏng cả đấy, nghe !

Ái Lan bật cười :

- Ba yên trí đi, ba ! Con sẽ ngồi im thín thút như một... bức hình vậy đó.

Nhà hàng Nam Sơn chỉ cách văn phòng luật sư Minh có mỗi con đường dốc Minh Mạng. Hai cha con để xe trước cửa văn phòng rồi đi bộ. Tới nơi, đã thấy luật sư Công ở đó rồi. Ông Minh giới thiệu con gái với bạn. Đoạn cả ba tiến vào giữa gian phòng rộng rãi của nhà hàng, ngồi vào một cái bàn trải khăn trắng dành sẵn.

Câu chuyện trao đổi giữa hai người lớn chỉ loanh quanh mấy vấn đề thời tiết, mùa màng, rau cỏ, dâu, mận tại Đà Lạt. Chán rồi hai ông lại nhắc nhở đến những kỷ niệm ngày xưa, hồi còn theo học trường Đại Học Luật Khoa, tới lúc bắt đầu đặt những bước chân bỡ ngỡ vào ngành Pháp chế Tố tụng. Bữa cơm cứ tàn dần theo với câu chuyện nở như bắp rang. Các món ăn vơi dần, khiến trong lòng Ái Lan nóng như lửa đốt, mà hai ông luật sư vẫn chưa đả động gì đến vấn đề em mong mỏi, không khác người bị khát khô cổ họng đợi chờ ly nước mát.

Mãi tới khi chiêu đãi viên bưng cà phê lên, mới thấy ông Minh khôn khéo xoay hướng câu chuyện theo chiều hai cha con ước muốn : ông thảo luận với bạn về một vài vụ kiện tụng quan trọng, gay go, mà ông đang cứu xét. Và vờ làm như vô tình, ông đem trường hợp vụ gia tài của cụ Doanh ra làm thí dụ :

- Như cái chuyện thừa kế gia sản của cụ Phạm Tú Doanh chẳng hạn. Vì không để ý đi sâu vào chi tiết, thành thử tôi cũng chả hiểu là gia đình ông Phàm đã bắt đầu hưởng dụng của cải của ông anh họ chưa... À, tôi lại còn nghe có người nói là mấy người bà con nghèo khổ của cụ Doanh có ý định khiếu nại về tờ di chúc thứ nhất hiện ở trong tay ông Phàm đấy !

Mấy câu nói có mục đích "gợi chuyện" của ông Minh hình như không đem lại kết quả như ý hai cha con mong muốn mà lại chỉ có tác dụng đem lại... sự im lặng. Ái Lan ngẫm lo ngay ngáy : luật sư Công có ý không muốn gợi chuyện gia tài của cụ Doanh !

Y như rằng, luật sư Công lên tiếng, như có ý nói lảng ra :

- Thế à ! Riêng tôi, tôi cũng chẳng biết gì hơn anh, vì lẽ tôi chẳng có nhiệm vụ giải quyết việc này. Có điều là hiện tôi cũng đang nóng lòng chờ xem sự kiện sẽ diễn tiến ra sao. Theo ý tôi thì tờ di chúc cụ Doanh để lại cho ông Phàm rất hợp pháp, không thể làm gì được đâu ?

- Tức là gia đình Phạm văn Phàm sẽ thừa hưởng toàn phần di sản ?

- Đúng như vậy !... Trừ phi... trừ phi có lời di ngôn nào khác của người chết nhằm tiêu hủy tờ di chúc hiện tại mà ông Phàm đang nắm giữ !

Luật sư Minh làm ra vẻ ngạc nhiên :

- Ủa ! vậy ra anh cũng tin là cụ già Doanh đã có viết tờ di chúc thứ hai ?

Luật sư Công ngập ngừng thấy rõ, không còn biết trả lời sao cho tiện. Cuối cùng, đột nhiên trên gương mặt ông thoáng vẻ quyết định, đưa nhanh tia mắt nhìn quanh vòng, và ông hạ thấp giọng :

- Thú thực với anh, tôi rất ngại câu chuyện bị vỡ rùm beng thêm khó ra.

Ông Minh đoán biết được ngay niềm lo ngại của bạn :

- Anh có thể tin tưởng vào sự kín miệng của chúng tôi ! Cả con cháu Ái Lan cũng vậy ! Nó giống tôi ở cái điểm biết "ngâm tằm", cây rằng cũng không nói, nếu cần.

- Vậy thì được ? Đây này anh Minh ! Tôi cho rằng một ngày kia chắc thế nào tờ di chúc thứ hai cũng xuất hiện. Anh dư biết là gia đình Phạm Văn Phàm, khi đã thu vào trong tay tất cả của chìm của nổi của cụ Doanh rồi, liền thẳng tay đối xử tàn tệ với người anh họ già lão cô độc ấy. Cách đây khoảng một năm, cụ Doanh đã mò đến tìm tôi tại văn phòng, và cho biết là cụ có ý định lập một lá chúc thư mới để truất quyền thừa hưởng gia tài của tên Phàm, không cho một xu nào nữa. Xem ý thì cụ già có vẻ cương quyết lắm. Cứ hỏi đi hỏi lại tôi cách thức thực hiện ý định đó ra làm sao. Tôi đã chỉ dẫn cho ông cụ đáng thương ấy mọi chi tiết rành rẽ. Xong rồi cụ già ra về, hẹn với tôi sẽ đem đủ tài liệu đến cho tôi coi giùm sau khi làm xong.

Luật sư Minh mừng quýnh lên và ngạc nhiên thực sự :

- Nếu vậy thì hiện anh đang nắm giữ cái giấy tờ quý báu đó trong tay ?

- Không ! Không có, thế mới rắc rối chứ, anh Minh ! Cụ già tuy hẹn với tôi, nhưng về sau cụ ấy đâu có tới và rồi tôi cũng chẳng hiểu là ông cụ có đem điều dự định ra thi hành hay không nữa !

- Cho dù cụ ấy có thực hiện rồi đi nữa, thì tôi cũng e rằng giấy tờ do chính tay ông cụ làm ra, sẽ không đúng thể thức đâu.

- Không ngại điều đó đâu anh ơi ! Cụ Doanh, tiếng thế, nhưng bản tính rất cẩn thận chu đáo. Cụ đã tỉ mỉ ghi từng lời chỉ dẫn của tôi vào sổ tay kia mà !

- Tôi cũng mong được như thế ! Vì nếu sơ sót, ông Phàm sẽ tấn công thật mạnh vào những điều sơ hở rồi họ nhờ pháp luật can thiệp để hủy bỏ tờ di chúc mới đó cho coi.

- Anh nói đúng ! Và theo tôi thì trong tình thế hiện tại, mình cần phải hết sức dè dặt khôn ngoan, không được để lộ một điểm gì hết nghe ! Bọn nhà Phàm có được hưởng trọn gia tài hay không, việc gì phải đến rồi sẽ đến ! Đừng cửa quậy vô ích làm chi, phải không anh ? Cửa lắm chỉ thêm trầy vẩy, chẳng có lợi gì cho ai ! Này nhé : so với các đối thủ, thì nhà ông Phàm lợi thế hơn, vì đã giàu có lớn, dư sức theo kiện. Trong khi đó thì mấy người bà con nghèo túng của cụ Doanh chạy ăn ngày hai bữa cũng đã mệt rồi. Vả lại, dù ra tới Tòa, mấy kẻ đáng thương đó cũng chỉ có thể khiếu nại rằng hiện đã có một tờ di chúc mới của người chết và yêu cầu Tòa cho thi hành mọi khoản thỉnh nguyện cụ Doanh đã ghi trong đó, nghĩa là hủy bỏ quyền hưởng gia tài trong tay ông Phàm. Thế rồi khi Tòa hỏi tờ di chúc đó đâu, thử hỏi họ lấy gì làm bằng cớ, phải không anh ?

Ái Lan im lặng ngồi nghe luật sư Công nói chuyện. Về mặt em làm ra bộ thản nhiên như không, coi lời đối thoại của ông Công và ông Minh là chuyện quan trọng thuộc phạm vi người lớn, mình còn nhỏ tuổi chưa thể hiểu được. Kỳ thực, tim em đang đập thành thịch trong lồng ngực.

Hai ông luật sư nói thêm dăm ba câu chuyện vui vẻ nữa, rồi ông Minh mời chủ nhà hàng tính tiền. Ba người rời bàn, mở cửa bước ra ngoài hè phố. Luật sư Công thân mật cảm ơn và từ giã hai cha con Ái Lan.

Khi chỉ còn lại hai người, ông Minh hỏi con gái :

- Thế nào ? Con gái ba ! Như vậy con đã hài lòng chưa ?

- Thú lắm ba ơi ! Thật đúng như lời con nói ! Đúng là đã có tờ di chúc thứ hai rồi đó !

- Chưa chắc gì đâu, con à ! Một, có thể là cụ Doanh nói xong lại để đấy, không thực hiện điều đã dự định. Hai là cũng có thể ông cụ viết xong rồi lại tự tay hủy bỏ đi chẳng !

- À, vâng ! Có thể như thế lắm ! Nhưng riêng con thì con không tin là mọi việc đã xảy ra như thế. Vì lẽ, sau khi biết rõ lòng dạ xấu xa của ông Phàm cụ nhất quyết tìm cách tước quyền thừa hưởng gia tài mà cụ đã lỡ cho ông. Có thể nói, ông cụ đã ghét hận gia đình ông Phàm một cách ghê gớm. Do đó, con tin rằng cụ Doanh đã lập xong tờ di chúc mới đó rồi mà cụ cất giấu ở một chỗ nào kín lắm, chỉ riêng mình cụ biết. Trời ơi ! Phen này mà con tìm ra được thì ... phải biết !

Ông Minh trầm ngâm sắc mặt :

- Hừ ! Tìm thấy được tờ di chúc mới đó ! Thật khác nào như đáy biển mò kim đâu con ! Ái Lan à ! Thiệt tình ba khuyên con nên quên chuyện này đi thì hơn !

Cô bé vẫn một mực "cứng đầu" :

- Ô kìa ! Ba ơi ! Ba bảo con nên bỏ câu chuyện này đi hả ba ! Bỏ sao được, ba ! Một khi còn chưa biết được sự thực về cái tờ giấy quan trọng đó ! ...

- Thôi được ! Tùy con ! Nếu con thấy thích, thì con cứ việc làm ! Nhưng riêng ba, thì ba có cảm tưởng là con đang bị làm một bài toán không có đáp số đó. Hừ ! Khám phá, truy tìm một tài liệu chưa chắc gì có thật ! Mà ngay từ lúc khởi sự không có được chút xiu ánh sáng nào. Đúng là một con số không !

Ái Lan chợt cười rộ lên. Giọng em thích thú :

- Không sao, con sẽ tìm cách mà, ba ! Ba phải cho con đủ ngày giờ chứ. Và rồi ba sẽ biết.

Tuy vậy, sau khi luật sư Minh đi rồi, ngồi trên xe Vespa lái về nhà, một vài ý nghĩ hoài nghi bắt đầu nhen nhúm trong đầu óc Ái Lan. Em nhận thấy rõ là mọi sự kiện có vẻ như bất lợi cho việc của em khiến em cứ phải băn khoăn tự hỏi : "Không biết nên bắt đầu từ đâu, khởi sự tìm tòi từ điểm nào và dò hỏi ra làm sao đây ?". Ba nói đúng : Sứ mạng của em quả thật bắt đầu từ số "không" !

Nhưng trái tim dũng cảm của Ái Lan như lên tiếng :

- Ôi ! Sợ quái gì ? Chẳng có gì là đáng ngại hết ! Nếu tờ di chúc thứ hai này mà có thật, mình quyết phải tìm ra bằng được, và mong sao nó không làm lợi cho những kẻ không xứng đáng như bọn Phạm Văn Phàm, mà lại đem hạnh phúc tới cho những người có tấm lòng vàng trong manh áo rách !

BẢO TỐ

Mấy ngày sau, khi hai cha con ngồi ăn lót dạ, luật sư Minh bảo con gái :

- Bữa nay con rảnh không, Ái Lan ? Nếu rảnh thì ba nhờ con một việc, nghe !

Em vui mừng láu táu :

- Vâng ! Việc gì đó, ba ?

- Đây này ! Ba có một xấp tài liệu cần chuyển cho ông Dự thẩm dưới Di Linh thật gấp. Ba định đích thân xuống đó giao tận tay ông kia đấy, nhưng sáng nay ba mắc hẹn để giải quyết mấy vụ quan trọng lắm. Vậy con đi giúp ba !

- Dạ ! Ba yên trí ! Con sẽ chuyển đến tay ông Dự thẩm tài liệu đó trước 12 giờ trưa hôm nay ! Từ đây xuống Di Linh có 70 cây số thôi mà, ba ! Xe Vespa của con chạy mấy hồi !

- Tốt lắm, cưng của ba ! Thế là ba yên trí đỡ được một gánh nặng ! À, này ! Ái Lan ! Việc phải xuống Di Linh không làm phiền con đấy chứ ?

Ái Lan reo lên :

- Đâu có ba ! Con lại càng thích ấy chứ ! Ba coi, bữa nay trời đẹp như thế này ! Con diện cái mũ dạ trắng ba mới mua cho và đôi găng tay trắng mà lái Vespa mới toanh thì oai lắm chứ, hả ba ?

Luật sư Minh đứng dậy, tiến lại khung cửa sổ và đưa tay nhẹ kéo tấm màn gió :

- Ờ, ờ ! Trời hôm nay đẹp thật... À, nhưng mà đám mây xám ở phía Tây kia trông ngại quá con à ! Chắc hẳn thế nào cũng có trận mưa, nội ngày hôm nay, chưa biết lúc nào đó. Thành phố Đà Lạt ở trên cao cứ hễ hơi có chút gió lớn mưa rào là y như hứng chịu trước hết.

- Nếu vậy con phải đi gấp mới được, nghe ba ! May quá, con lại mặc quần áo sẵn sàng rồi chứ ! Ba đưa con xấp tài liệu đi, ba ?

- Được ! Ba để ở ngoài văn phòng. Để ba cùng đi với con ra đó ?

Khi đã ngồi vững trên yên sau Vespa của con gái, ông Minh mới lên tiếng, trong khi chiếc xe chạy bon bon ra phố :

- Ái Lan ! Mấy bữa nay sao không thấy con nói chuyện cụ Doanh gì hết thế ? Hay là con đã bỏ cuộc rồi ?

Sắc mặt Ái Lan nghiêm hẳn lại :

- Đâu có bỏ cuộc ba ! Trái hẳn thế ! Có điều con chưa tiến được một bước nào trong việc điều tra tìm hiểu ba à ! Thích, thì ham thích lắm nhưng có lẽ con khó mà trở thành nữ trinh thám được đó, ba ơi !

- Đừng có vội nản lòng ! Con nên biết rằng, vụ gia tài cụ Doanh có thể làm bối rối bất cứ một tay thám tử trứ danh nào ?

- Thực ra thì con cũng chưa mất hết hy vọng đâu, ba ! Hừ ! Biết đâu, một ngày nào đó con lại chẳng tình

cờ vớ được một vết tích gì có thể giúp con được.

Một lúc sau, Ái Lan đã dừng xe trước cửa văn phòng của cha. Ông Minh bước xuống, chạy lẹ vào trong nhà. Ba phút sau ông đã trở ra, tay cầm một chiếc phong bì lớn, dày cộm, có gấn si và đưa cho con gái :

- Đây ! Con nhớ trao tận tay ông Dự thăm Nguyễn Hải Ngân nhé ! Con biết địa chỉ của ông Nguyễn Hải Ngân ở Di Linh rồi chứ ?

- Dạ, biết rồi ! Ba đừng lo ! Hồi cắm trại ở Bảo Lộc con đã đi ngang văn phòng ông nhiều lần mà !

Ái Lan giơ tay tạm biệt cha, quay đầu xe hướng về phía Di Linh mở máy.

Chưa đầy năm phút sau, những căn nhà cuối cùng của thành phố Đà Lạt đã tụt lại phía sau xe, và Ái Lan ưỡn ngực hít một hơi dài khoan khoái.

Tuy sinh trưởng tại Đà Lạt, từ lúc ra đời cho tới nay, bao giờ cũng sống ở Đà Lạt, Ái Lan vẫn không hề phút nào giảm sút tấm lòng yêu mến nơi cắt rốn chôn nhau. Tuổi mới chưa đầy 16, em đã biết kiêu hãnh vì mảnh đất quê hương được nhiều người biết đến và tặng cho cái mỹ danh "Xứ anh đào trên đất Việt". Danh từ đẹp quá, nhưng không chút ngoa ngôn nếu người ta đứng trước cảnh Hồ Xuân Hương trong nắng sớm đưa mắt lặng ngắm hàng hoa Anh Đào trên bờ đang nở rộ. Ai đi qua cây cầu xi măng cốt sắt có cái tên đặc biệt "cầu ông Đạo", vừa là cầu vừa là đập ngăn nước hồ, cũng không thể không dừng chân, dựa tay vào hàng lan can sắt ngó xuống đáy đập để xem nước hồ, lách qua khe cửa sắt dày, đổ xuống những ghềnh đá, kêu ùm ùm, bọt tung trắng xóa. Rồi dòng nước trong vắt qui tụ lại, êm đềm xuôi chảy lững lờ, tản mát vào tưới ẫm những luống sà lách, bắp xu, những cụm glaiêul trắng đỏ hồng, mimosa, cúc vàng tươi và những cành hoa hồng màu tiết dê cánh mượt như nhung mịn. Trên đồi thấp hàng thông hùng vĩ chen chúc mọc rồi kéo nhau soải dài liên tiếp ngút ngàn. Lá thông rung rinh hòa tấu vi vu điệu nhạc muôn đời trong gió sớm.

Cảnh đẹp là thế ! Ái Lan được ngắm nhiều nhưng không bao giờ biết chán. Nhưng buổi sáng hôm nay, việc hệ trọng do người cha giao phó trĩu nặng trên vai, em chăm chú lái xe, chốc chốc lại đưa mắt nhìn bầu trời phía tây lo ngại. Tự nhiên mặt trời sáng ẫm vẫn chiếu rải nắng đẹp trên con đường nhựa sạch sẽ như chùi. Đám mây khổng lồ màu xám tụ tập góc phía tây vẫn đứng im không nhúc nhích khiến em cảm thấy yên tâm. Ái Lan tự nhủ thầm : "Mình hy vọng chuyến xong xấp tài liệu của ba gởi cho ông Dự Thăm Hải Ngân rồi quay trở về thật nhanh cho kịp tới nhà, trước khi ông Trời trở mặt !"

Và em gần như nói lên thành tiếng reo vui :

- May lắm ! Gió đâu có thổi về phía này !

Mười một giờ đúng, em đã tới Di Linh.

Ái Lan dựng và khóa xe xong, cầm chiếc phong bì chạy lẹ vào văn phòng ông Dự Thăm Nguyễn Hải Ngân. Người tùy phái cho biết là ông mới đi ra Tòa được chừng mười phút. Em quay ra lái xe tới Tòa, hỏi thăm mãi mới được gặp mặt ông Hải Ngân. Ông Dự Thăm, qua lời nói của Ái Lan, được biết em là con gái người bạn thân nhất của mình, tỏ ra vui mừng vô hạn. Ông nhất định lưu em ở lại, dẫn em về nhà ăn cơm trưa với vợ chồng ông. Ái Lan nhớ lời ba em thường dạy : "Đối với các vị trưởng thượng thì cung kính chẳng bằng vâng mệnh", em vui vẻ tuân theo. Và em đã được một tiếng đồng hồ sống vui trong gia đình ông Dự Thăm và bà vợ hiền hòa rất yêu trẻ. Nhất là vợ chồng ông lại hãy còn hiếm muộn chưa có con. Suốt bữa cơm, bà chỉ lo gấp thức ăn bỏ đầy chén của Ái Lan rồi vui cười ngồi ngắm em ăn. Và bà nói

những câu khôi hài mục đích làm cho Ái Lan cười để bà lại được nhìn ngắm hai cái lúm đồng tiền trên má.

Nhưng rồi bữa cơm, dù vui tới đâu, cũng tới lúc chấm dứt. Ái Lan đứng dậy xin phép ra về.

Bà Dự Thắm bịn rịn nắm mãi tay em. Ông Hải Ngân thân dẫn em ra tận cửa, chỗ em dựng xe.

Ái Lan tươi cười nói với ông Dự thắm :

- Thưa ông ! Cháu muốn về Đà Lạt bằng lối Lạc Dương để có dịp ngắm cảnh dọc theo hai bờ con sông nhỏ La Ngà, nhưng cháu chỉ ngại thời tiết sẽ đột ngột thay đổi. Thưa ông ! Liệu chừng trời có mưa được không ạ ?

Ông Hải Ngân ngẩng lên nhìn. Mặt trời vẫn le lói chiếu, nhưng tia sáng có vẻ dịu dịu hẳn đi và một vài cụm mây xám đang từ từ bốc cao từ phía chân trời.

- Nếu có mưa thì cũng phải hai hoặc ba tiếng đồng hồ nữa mới mưa. Những đám mây đen kia ngó bộ cũng không có vẻ gì là đe dọa lắm !

- Dạ ! Nếu vậy cháu về theo con đường đi qua Lạc Dương.

Ngót một tiếng đồng hồ sau, Ái Lan đã, thay vì cho xe chạy thẳng, lại rẽ vào con đường trải đá bên tay mặt : con đường khá lớn chạy lượn theo bờ sông La Ngà, cũng dẫn về Đà Lạt, nhưng qua ngã Lạc Dương.

Hai bên đường, hàng cây lớn rủ bóng xum xuê mát rượi. Đường lại vắng xe cộ qua lại. Lâu lắm mới gặp một chiếc xe vận tải từ các nông trại ở hai bên đường chạy ra, trên chở đầy nông sản. Ái Lan cho xe chạy chậm chậm để có thể thưởng thức phong cảnh đẹp như vẽ.

Có một quãng, tàn lá xanh um của rừng cây hai bên đường, chen chúc vươn lên, đan vào nhau tạo thành cái mái thiên nhiên che lấp một khoảng trời xanh. Ái Lan khoan khoái lướt xe êm êm bon đi dưới cái đường hầm râm mát đó. Chừng ba phút sau, ra khỏi bóng tối xanh um lành lạnh, em bỗng giật nảy mình : Mặt trời đã biến đâu mất ! Đám mây đen xám, mới buổi sáng trông còn hiền lành vô hại là thế, giờ đây đột nhiên trở thành đe dọa hãi hùng. Nó tản ra rất nhanh, vây kín bầu trời với một tốc độ khủng khiếp. Trong thoáng mắt, cảnh vật tối sầm lại, đang sáng sủa tươi vui, bỗng biến thành tối tăm ảm đạm, thật mau lẹ như trong một giấc mơ kinh dị. Ái Lan lẩm bẩm :

- Biết thế, mình cứ về đường cũ cho xong ! Bây giờ quay trở lại cũng lỡ rồi mà tiến thẳng thì khó lòng về tới Đà Lạt trước khi trời mưa ! Rắc rối thật !

Em được biết từ trước : con đường đi Lạc Dương này chỉ trải đá và đất đỏ, về mùa tạnh ráo thì tốt lắm. Nhưng nếu bị mưa một trận lớn sẽ trở thành rất nguy hiểm cho các loại xe có động cơ, nhất là một bên dựa bìa rừng, núi đá, cây rậm, một bên là con sông La Ngà. Mặt đường sũng nước trở nên trơn trượt tới mức các tay tài xế xe bốn bánh thiện nghệ cũng bị lấm phen thất đảm kinh hồn. Thêm nữa, đường lại ít xe qua lại, rủi bị tai nạn rắc rối ắt cũng khó có ai biết mà cấp cứu kịp thời. Đặt giả thuyết lỡ bị sa hố chẳng hạn, thì sức lực một em gái nhỏ, liệu được bao lâu, làm sao mà kham nổi chiếc xe Vespa nặng ngót một tạ. Mà muốn kêu gọi người tới khiêng giúp, ít nhất cũng phải nhanh chân cuốc bộ băng qua đồi núi hoặc bãi ruộng, xa tối thiểu là ba, bốn cây số.

Xe vẫn chạy, đồng thời Ái Lan suy nghĩ thật lung :

- Có một chỗ nào ẩn núp tạm cho qua cơn mưa lũ này thì tốt quá !

Trí óc suy nghĩ mà trong lòng em lo lắng vô cùng. Màu xanh của da trời biến mất sau bức thành mây đen kịt. Chốc chốc xe của Ái Lan lại chui qua những tàn cây che kín mặt đường khiến em cảm thấy bóng tối như bưng lấy mắt, tay lái không biết lấy gì làm chuẩn đích nữa. Ái Lan đưa ngón tay bật đèn pha. Đột nhiên một ngọn cuồng phong lao xốc tới, cuốn lá cành rơi rụng gẫy lìa kêu lắc cắc. Em rợn người, rùng mình như đám lá bị gió táp đang run rẩy trên cao.

Ái Lan nhấn thêm tay "gaz" tăng tốc lực. Chiếc xe chồm lên lao vun vút y như một con vật có linh hồn, cảm thông được với cô chủ, cùng nhau ý thức được mối nguy hiểm đang đe dọa cả hai kẻ tố thầy. Bất thành linh một tia chớp nháng xé rách màn trời đen, tiếp theo là một tiếng sét như trời long đất lở. Ái Lan thầm thì :

- Mưa bão tới rồi ! Khó lòng thoát nổi !

Rồi rập người trên tay lái, em lao xe vun vút, đèn chiếu sáng quắc. Cuồng phong quét thật hung bạo, hốt tung bụi trên mặt đường. Trước mắt Ái Lan, phía dãy núi xa xa, mưa trắng xóa chạy nhanh vì gió đẩy, lao vùn vụt về phía em.

Liếc nhanh mắt nhìn hai bên vệ đường, Ái Lan chợt nhận ra mấy nóc nhà sàn cất phía út cuối đám ruộng bên tay trái. Á kìa ! Thiệt may quá ! Không xa mép lộ trái đá, lờ mờ hiện ra một mái nhà ngói lợp xụp hình dáng trông như một cái kho chứa rơm rạ.

Em mím môi lẩm bẩm :

- Nhất định phải chạy đến đó trước khi đám mưa kia xốc tới.

Muộn rồi ! Những giọt mưa lớn đã bủa xuống, mới đầu còn lác đác, mấy giây sau đã thi nhau quất lộp độp vào tấm kính nhựa phía trước xe, tưới ướt sũng chiếc mũ dạ trắng làm nó bẹp rúm như một chiếc bị rách. Một tia chớp lằng nhằng sáng lóe như pháo bông kéo theo chuỗi sấm động ùng ùng. Rồi nước mưa trút xuống như người cầm thùng nước mà đổ.

Chưa đầy ba phút sau, con đường trái đá biến mất tăm dưới làn nước bùn đục lờ mờ. Ái Lan cũng đã bị mắc mưa nhiều phen nhưng chưa lần nào em bị kẹt giữa một trận bão tố kinh khiếp như lần này. Chiếc xe gài số một, bò chầm chậm, dò dẫm từng bước trên quãng đường lầy lội. Em chỉ lo ngay ngáy gặp phải đám đất bùn trơn trượt, tuột cả xe lẫn người xuống ruộng thì không chết cũng gẫy chân tay. Màn mưa đan trước mặt dày đặc, cách ba thước là không còn nhìn thấy vật gì nữa. Đèn vẫn bật sáng, Ái Lan luôn tay bóp còi inh ỏi để tránh tai nạn có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

May quá, bóng dáng lù lù của cái nhà kho lợp xụp đã hiện ra chỉ còn cách khoảng mười thước. Ái Lan mừng quýnh, gài số 2, rồ máy cho xe quẹo vào con đường lát đá tảng, rộng chừng hai thước, rồi xộc ngay vào trong gian nhà chứa rơm rạ, hai cánh cửa bị gió bật mở sẵn toang hoác. Bàn tay em đưa nhanh lên tắt đèn, tắt máy, rồi vẫn ngồi sững trên yên xe, em trút một hơi thở thật dài nhẹ nhõm.

- Cô đến vừa kịp ! Thiệt may quá !

Một giọng nói lạnh lót vang lên phía sau lưng làm Ái Lan giật nảy người, quay ngoắt lại : một cô gái lạ mặt đang giương đôi mắt tò mò ngó em không chớp.

Bên ngoài gió mưa vẫn gào thét điên cuồng. Cây cối vẫy mình rã rắc, hai cánh cửa kho bị bật mạnh đập vào tường làm phát lên tiếng "cành ! cành !". Một cơn gió thốc qua khuôn cửa lớn lọt vào đem theo cả

những giọt nước lạnh buốt.

Ái Lan lật đặt xuống xe, tiến lại phía người con gái :

- Chị tha lỗi cho em đã vào đây một cách quá đường đột ! Trời mưa dữ quá !

Câu trả lời nghe thật dễ thương :

- Có gì đâu, cô ! Xin cô cứ tự nhiên ! Chỉ tiếc rằng gian kho này xập xệ dơ dáy quá...

Ốc tò mò ngấm ngấm nổi dậy, Ái Lan chăm chú lặng nhìn người đối thoại. Ngay từ phút đầu tiên, tiếng nói có âm điệu trong vắt êm tai đã làm em ngây người sửng sốt. Giờ đây, em lại nhận ra rằng, thoáng trông thì cô gái có vẻ nghèo nàn, nhưng quần áo rất sạch sẽ, là ủi thẳng nếp và được may cắt rất khéo. Cô ta có một dáng vẻ gì phân biệt hẳn với các cô con gái con cháu mấy người trại chủ lam lũ rải rác quanh vùng Ái Lan vừa mới chạy xe ngang. Nhưng giữa cái khung cảnh tiêu tụy này, Ái Lan cảm thấy dáng điệu cử chỉ cô gái sao lại có vẻ dễ dàng và tự nhiên như thể cô ta là chủ nhân hoặc là con cái chủ nhân nông trại này vậy.

Tiếng cô gái lại dịu nhẹ cất lên trong khi sấm chớp vẫn ù ù tiếp diễn :

- Mưa bão còn lớn lắm ! Cô chưa thể đi sớm được đâu !

Ái Lan vui vẻ :

- Em cũng chỉ mong được trú ẩn chờ cho trận mưa ghê gớm này tạnh hẳn đã ! Chỉ ngại làm phiền chị thôi !

Cô gái chột cao giọng hơn một chút, thốt một câu nói như xuất phát từ đáy lòng :

- Làm phiền chúng tôi ? Trời ơi ! Hai chị em tôi ở chỗ hoang vu hiu quạnh này chỉ mong có khách đến chơi đó thôi cô à ! Vậy mà nào có ai đâu ! Có khi hàng tuần lễ mới thấy một bóng người lai vãng. Mà nào có phải là ai khác đâu ngoài ông... phu trạm. Chị tôi và tôi chỉ thêm khát được chuyện trò với những người bạn đồng trang lứa... như cô đó. Mà có khi hàng tháng cũng chẳng hề có dịp.

Ái Lan có khả năng đặc biệt là nhận ra được cái khía cạnh khác thường của sự vật mà em nhìn thấy hoặc nghe tiếng. Tỉ như trường hợp gặp cô gái này chẳng hạn. Giác quan thứ sáu của em chột thức tỉnh và tâm linh máy động hình như đã trực cảm được một cái gì là lạ. Quả có thể : việc hai cô gái chân yếu tay mềm sống heo hút tại một nơi hoang dã tiêu điều như thế này, hàng tháng chẳng gặp một bóng người há chẳng phải là một cái gì rất lạ, một điều bí mật hay sao ?

Và Ái Lan nhất quyết khám phá bằng được cái điều bí mật đó.

Ngoài miệng em vẫn tươi cười :

- Em cảm ơn lòng tốt của chị ! Trận bão này rủi mà lại hóa may ! Vì nhờ có nó, em mới được quen biết chị ! Chúng ta mới có dịp sung sướng được làm bạn với nhau !

Tiện vui miệng, Ái Lan vì xã giao lễ độ nên đã thốt lên những lời như thế. Ngay giây phút đó, em chẳng một mảy may ngờ rằng trong những ngày mai kế tiếp, câu nói đáng quý đó lại biến thành sự thực... nhờ những sự việc xảy ra đầy tính chất ly kỳ.

MỘT CÂU CHUYỆN QUAN TRỌNG

ô gái tiến vào phía trong kho rơm :

- Mưa mỗi lúc một nặng hạt ! Lạnh ghê !

Ái Lan bước theo, đồng thời liếc nhanh ra ngoài trời.

Nước mưa trên mái ngói chảy tuôn như suối. Một trận gió ào tới tạt vung những giọt nước lạnh buốt vào mặt hai cô gái, vút mạnh như những lần roi. Hai chị em bật cười rộ lên. Ái Lan :

- Ôi chà ! Mưa dữ quá ! Đứng vào đây đi, chị !

Cô bạn mới của Ái Lan run rẩy :

- Cái vừa rơm này vẫn hút gió dữ lắm ! Mời cô chịu khó chạy lẹ vào nhà tôi trong kia đi ! Nghỉ trong đó cho khỏe hơn rồi mới đủ sức đi được chứ ! Bão kiểu này chắc còn kéo dài đó !

- Sợ làm phiền chị quá !

- Không phiền gì hết mà ! Trái lại là khác ! Không đưa cô vào trú mưa trong ấy, lỡ chị tôi hay được, chị sẽ rầy la dữ lắm !

Rồi nhìn sững Ái Lan, ánh mắt cô gái bối rối :

- A... trời, quên băng đi mất, không giới thiệu ! Tôi là Mỹ Liên... Trần Thị Mỹ Liên ! Còn...

- À, vâng, tên em là Ái Lan đó chị ! Đặng Thị Ái Lan !

- A... vậy ra ... có lẽ, có lẽ cô là con gái của luật sư Đặng Quang Minh trên Đà Lạt ?

Ái Lan sững sốt :

- Dạ đúng đó chị ! Chị cũng biết ba em ?

- Không ! Biết luật sư thì tôi không biết, nhưng nghe tiếng thì được nghe nhiều lắm ! Luật sư Minh nổi danh lâu rồi, ai mà không biết !

Cô gái cười chiếc áo mưa đang mặc trên người đưa cho Ái Lan :

- Cô mặc vào đi !

- Không, em không mặc đâu ! Em mặc thì chị lấy gì che mưa?

- Cô yên trí ! Tôi còn một tấm vải buồm tốt lắm ở phía trong kia. Vả lại cái áo cánh này của tôi dày lắm, mưa khó thấm ướt được !

Thành ra, dù muốn dù không, Ái Lan vẫn phải mặc chiếc áo mưa của Mỹ Liên. Áo rộng thùng thình khiến Mỹ Liên không nín cười được. Hai chị em đồng cười rộ lên, rồi dắt nhau chạy ra khỏi vựa rơm sau khi cài chặt hai cánh cửa lớn lại.

Hai người nối đuôi nhau ù té chạy, chân lội lồm bồm trong nước lầy bùn, nhắm phía khu nhà lao tới. Vừa chạy đến trước cổng ngoài, thì một tia chớp loè lên, tiếp theo là một tiếng sét lớn nổ ngang trời. Mỹ Liên và Ái Lan bất giác cúi nhanh người xuống. Cả hai tưởng chừng như mọi vật, nhà cửa, hàng rào, cột

gỗ, cây cối đều sập đổ xuống hết. Đồng thời mưa lại tuôn dữ hơn trước, gió thổi cũng lạnh buốt hơn.

Mỹ Liên nắm tay Ái Lan nhẩy vọt lên hàng ba. Rồi ngẩng nhìn trên lo ngại :

- Cơ mầu này có lẽ mưa đá mất ?

Dứt lời, Mỹ Liên giơ tay đẩy cánh cửa gỗ đưa Ái Lan vào một gian nhà bếp rộng. Bên bếp lửa, một cô gái đang cúi húi nấu nướng. Nghe bước vào, cô ngẩng mặt, mở to đôi mắt, ngạc nhiên. Tiếng Mỹ Liên :

- Chị Ngọc ơi ! Em dẫn về cho chị một cô khách đây này ! Rồi quay nhìn Ái Lan - Xin giới thiệu với cô : Chị tôi, bà chủ nhà đây ! Tên chị là Mỹ Ngọc !

Mỹ Ngọc mỉm cười thật tươi và tiếp đón Ái Lan với một vẻ vui thích thấy rõ. Hai chị em Ngọc, Liên đều cao dong dỏng. Liên có nước da trắng hồng, Ngọc da bánh mật khỏe mạnh, nhanh nhẹn. Ái Lan đoán cô chị có lẽ hơn cô em có tới bốn, năm tuổi. Khuôn mặt Ngọc có những nét đều, đẹp, nhưng đượm vẻ tư lự, đôi mắt đen to nhiều lúc thoáng buồn, khiến chỉ mới trông cũng biết được ngay là nhiều trách nhiệm đã đè nặng lên đôi vai gầy của cô gái trẻ.

Ái Lan cảm thấy thích thú và yêu mến thực tình hai chị em cô gái đã niềm nở tiếp đón em :

- Hai chị tử tế quá, cho em trú ẩn lúc mưa to gió lớn này.

Mỹ Ngọc nói ngay :

- Được tiếp rước cô thực là một điều quý hóa cho chúng tôi đó. Cô đã thấy rõ, nội quanh đây còn có ai đâu nào ? Các bạn hữu của chị em tôi thì đều ở cả Di Linh, người gần nhất thì cũng ở tận ngoài Phi Nôm lận. Mà chúng tôi lại rất hiếm có dịp ra tới ngoài đó, cô à !

Ái Lan:

- Thôi mà chị Mỹ Ngọc ! Đừng gọi em là cô nữa nghe ! Em thích chị gọi em bằng Ái Lan như mọi người hơn, nghe chị ! Em chỉ đáng tuổi em hai chị !

Chỉ ít phút sau, ba cô gái đã vui vẻ chuyện trò, cười nói reo vui như những người bạn thân thích từ lâu lắm vậy.

Mỹ Liên quay vào bếp, lôi ra một khay bánh ngọt, đặt lên tấm vỉ sắt để cho nguội. Rồi hướng về phía Mỹ Liên và Ái Lan :

- Nào, bây giờ ba chị em mình qua bên phòng ăn, chị cắt bánh ngọt cho các em nếm để chấm điểm tài khéo của chị, đi ! Ái Lan !

Mỹ Liên sốt sắng đứng dậy kéo Ái Lan :

- Ái Lan thấy không ? Chị Mỹ Ngọc giỏi nữ công lắm ! Còn Mỹ Liên chỉ thích chạy nhẩy bên ngoài thôi, hà !

Mỹ Ngọc mở chạn đồ ăn và quay mặt lại vừa cười vừa nói với Ái Lan :

- Chị và Mỹ Liên thực tình không có ý xấu, nhưng quả thực chị chỉ muốn cho trận mưa bão này kéo dài... thiệt là dài đó, Ái Lan !

Em, bản tính trẻ nít "rắn mắt" trả đũa ngay :

- Càng tốt ! Em cũng mong vậy đó hai chị ! Miễn sao về tới Đà Lạt trước khi sập tối là được à !

Phòng ăn rất rộng, nhưng kê quá ít đồ nên trông có vẻ trống trải gần như là rỗng không vậy. Một cái tràng kỷ kiểu cổ, một cái bàn gỗ mộc và bốn cái ghế dựa lâu ngày đã lên nước đen bóng. Và một cái lò sưởi xây sát tường, bên trong đám lửa than sáng ấm lách tách nổ. Sàn nhà bằng gỗ được lau chùi nhẵn bóng. Bốn khung cửa sổ có màn gió màu trắng buông rủ. Tất cả những thứ đó chứng tỏ rằng, dù sống trong cảnh nghèo nàn đạm bạc, hai chị em Ngọc Liên vẫn cố gắng tạo cho bên trong căn nhà một không khí ấm cúng vui tươi.

Ái Lan chợt hỏi :

- Nhà còn ai không, hay chỉ có hai chị thôi ?

Mỹ Liên gật đầu :

- Đúng vậy đó Ái Lan ! Nhà chỉ có hai chị em thôi ! Sau khi má tụi tôi mất, thì ba tháng sau, ba tôi, vì buồn rầu sinh bệnh, cũng mất theo luôn. Từ đó tới nay, hai chị em tôi sống cô cút quạnh hiu như vậy đó ! Ngoảnh đi ngoảnh lại thế mà đã được hai năm rồi. Mau thật ! - Giọng nói Mỹ Liên nghe khác hẳn đi, khàn đục như ẩm mùi nước mắt.

Một lúc sau, Ái Lan mới lại lên tiếng :

- Mà sao hai chị tiếp tục làm lụng sống được ở đây ? Việc trang trại, theo em biết, thì vất vả lắm, nhà lại chẳng có đàn ông ?

Mỹ Ngọc điềm đạm :

- Cái nông trại nhà chị hiện nay thì cũng không còn gì là đáng kể nữa đâu. Bán dần bán mòn mãi, đến giờ chỉ còn lại hơn hai mẫu thôi Ái Lan !

Chợt Mỹ Liên cười lên khanh khách :

- Ái Lan muốn biết chị em mình sinh sống bằng cách nào, nhưng không hỏi thẳng đấy, chị Ngọc à ! Có gì khó hiểu đâu hả, Ái Lan ! Cứ trông mấy cái màn gió ở cửa sổ, ở cửa thông xuống bếp và ở cửa phòng ngủ kia, là đủ biết kìa. Chị Ngọc, một cây kim chỉ vá may, vẫn nhận đồ may ở tiệm Thịnh Lợi Đà Lạt về nhà may ăn công đấy. Khi thừa việc, chị nhận thêm đồ con nít ở Phi Nôm, may cắt quần áo của hai chị em. Còn tôi thì làm "xếp" gà !

Ái Lan bật reo lên :

- "Xếp" gà ? Nghĩa là chị Mỹ Liên là một nhà chăn nuôi gà ? Dữ a ! Có vất vả và kiếm được khá tiền không chị Mỹ Liên ?

- Cũng khá ! Nhưng không phải vụ nào cũng lãi nhiều đâu Ái Lan. Như năm nay chẳng hạn ! Giá gà hạ, mà thức ăn, cám, bột lại cao, trứng bán cũng không chạy lắm. Nhưng chị có cái thú đam mê việc chăn nuôi, trông thấy những con gà con "khai mỏ", mổ trứng chui ra không khác những cụm bông gòn chiêm chíp gọi mẹ thì thích ghê lắm. Năm nay mà lòng được giống gà Leghorn nuôi để dành bán vào dịp Tết thì phải biết ! Cái loại gà trắng đó, Ái Lan biết không ?

Mỹ Ngọc nở nụ cười thật tươi :

- Mỹ Liên thì đặc biệt là một chủ trại chăn nuôi lắm rồi đó, Ái Lan ! Hai chị em chia nhau công tác : chị thì nội vụ, còn Liên thì ngoại giao. Được chưa ?

Mỹ Liên thoáng chút dăm chiêu :

- Mùa hạ thì không có gì đáng ngại. Rau muống, rau cần trồng dễ nên số lượng rau cắt đem bán cũng khá lắm. Nhưng mỗi khi mùa đông tới, trồng bắp su và sà lách như ở Đà Lạt, con gái sức yếu kham sao nổi việc tưới tắm, xới cỏ, bỏ phân. Mà rau muống, rau cần về mùa lạnh lại không mọc được, dù có mọc cũng cần cỗi không ra cái gì vì thiếu nước. Thành thử hằng năm, cứ vào cuối hạ sang thu là hai chị em lại bắt đầu lo lắng.

Mỹ Ngọc vẫn với giọng thản nhiên chịu đựng :

- Ô ! Trời sanh trời dưỡng, lo gì em ? Miễn là chị em mình không ăn bơ làm biếng thì đâu có lo gì đói khổ...

Dứt lời, cô chị gái can đảm đứng lên quay nhìn Ái Lan :

- Các chị bắt tội em phải nghe chuyện riêng tư mãi ! Thôi ! Để chị đi pha một ấm trà Bảo Lộc thật ngon em uống nghe ! Các chị hãy còn "giàu" lắm, dư sức tặng em một chầu nước trà sen thượng hảo hạng mà !

Ái Lan định lên tiếng chối từ, nhưng em cắn môi nín kíp : chút xíu nữa là em đã làm tổn thương lòng tự ái của hai người bạn mới, nghèo tiền ít bạc, nhưng tinh thần bảo trọng nhân cách lại rất nhiều. Và em tự nhủ thầm :

"Mình chỉ muốn có cách gì giúp đỡ Ngọc Liên ! Nhưng làm sao đây ? Không lẽ lại trả tiền bánh và nước trà cho các chị ? Như vậy đâu có được ! À... hay là mình đi mua vải, rồi nhờ chị Ngọc cắt may cho mình một bộ áo đầm ? Ờ ! Phải đấy !"

Một lúc sau, Mỹ Ngọc ở trong bếp đi ra, bưng một cái khay gỗ, trên để một ấm nước trà bốc khói và một đĩa tây bánh ngọt. Và Ngọc nhẹ nhàng bày bánh rót nước vào mấy chiếc tách Nhật Bản xinh xinh, cử chỉ nhẹ nhàng khéo léo và đĩnh đạc như một vị nữ chủ nhân tỉ mỉ tiếp đãi các quan khách vào hàng vương giả, trong một thính phòng lộng lẫy huy hoàng nơi cung điện.

Ái Lan thích thú ăn bánh uống nước rất ngon lành, nức nở khen :

- Thật chưa bao giờ em được ăn uống khoái khẩu bằng ăn bánh và uống nước của chị Ngọc ?

Tiệc bánh hầu tàn, ba cô gái vừa nhấm nháp nước chè sen thơm ngát vừa chuyện trò và đưa mắt ngắm những giọt nước mưa đang gõ đều đều lên mặt cửa kính. Tia mắt Ái Lan bỗng ngưng lại nhìn ngắm một bức tranh sơn thủy rất đẹp, lồng khung kính treo trên tường. Mỹ Liên thấy Ái Lan mãi mê ngắm tranh, đột ngột lên tiếng :

- Kỷ vật của bác Doanh đó ! Buồn ghê ! Nếu bác còn sống thì đâu đến nỗi này !

Ái Lan giật nảy mình. Bác Doanh... ? Bác Doanh mà Mỹ Liên vừa nói đó là bác Doanh nào vậy ? Hay là cụ Phạm Tú Doanh đó ?... Hừ, có thể lắm, phải, biết đâu ? Bên tai Ái Lan lại văng vẳng lời kể chuyện của luật sư Minh, ba em : "... trong số những người xứng đáng được ghi tên trong tờ di chúc của cụ Doanh, có hai cô gái nghèo hiện đang khai thác một cái nông trại hẻo lánh tại Lạc Dương..." Tia mắt Ái Lan sáng lên đồng thời trí óc em lóe rõ một tia mừng phấn khởi : "Mình phải hỏi cho ra chuyện này mới được !"

Tự nhiên như không, em lên tiếng hỏi :

- Ông bác của hai chị mất được bao lâu rồi ?

Mỹ Ngọc trả lời thay em :

- Thực ra thì bác Doanh không phải là bác ruột của hai chị. Mà bà con dòng họ cũng không nữa. Nhưng tụi chị thương mến bác hơn người thân thích ruột thịt kia, em à !

Giọng nói của Mỹ Ngọc nghẹn ngào, ướm sưng mũi nước mắt. Ngọc ngưng lại một lúc lâu, rồi như gắng gượng lắm, cô mới tiếp tục kể :

- Bác Doanh trước kia khai thác một sở cam ở kế bên nông trại của ba má chị. Ba má chị kể lại rằng, sau khi bác Doanh gái mất đi, bác không tục huyền nữa. Ngày ngày, xong công việc săn sóc vườn cam, bác chỉ qua bên này trò chuyện với ba má chị, coi chị và Mỹ Liên như con mình. Hồi đó, chị và Liên còn bé, được bác quý lắm vì một phần là bác không có con. Thế rồi, sau khi ba má chị mất, thì không biết bác nghĩ sao lại bỏ sở cam ra đi một nơi chốn nào. Và từ đó "giậu đổ bìm leo", bao nhiêu chuyện đau buồn rủi ro cứ theo nhau giáng vào hai đứa con cô út là Mỹ Liên và chị...

Mỹ Liên láu táu :

- Ờ, phải đấy ! Ái Lan ! Bác Doanh tử tế lắm ! Nhiều người không biết cứ bảo bác những là quê mùa, cổ hủ ... gì gì nữa đó, nhưng có ở gần bác mới biết. Bác bỏ đi đâu mất được ít lâu thì Liên và chị Ngọc nghe tin là bác được người anh em bà con đón về ở chung nhà trên Đà Lạt, cái ông gì đó này... à, Phàm, Phạm Văn Phàm gì đó, đúng rồi !

Mỹ Ngọc :

- Nhưng tụi chị biết rõ là ở với ông Phàm, bác Doanh chẳng được chút nào vui thỏa hết ! Gia đình ông này chẳng có người nào tử tế cả, đối xử với bác Doanh hết sức "ráo máng cạn tàu". Lại còn ra miệng ngăn cấm bác không được giao thiệp đi lại chuyện trò với ai. Vậy mà đôi khi bác vẫn mò được về đến tận đây thăm nom chị và Liên đấy. Nhưng hình như bác không dám để nhà ông Phàm biết thì phải ! Đúng vậy không, Mỹ Liên ?

- Ừ, đúng rồi ! Lúc nào bác Doanh cũng bảo rằng bác coi hai chị em Liên như con ruột vậy ! Nhất là khi ba má mất rồi, bác đã nói ra miệng là bác không để cho chị em Liên phải thiếu thốn một thứ gì hết. À, Liên còn nhớ cái lần sau chót bác ở Đà Lạt về, bác cho biết là bác đã quyết định ghi tên hai chị em vào lá chúc thư để của cho đó. Đây này, Liên còn nhớ cả lời bác nói vào tai hai chị em như sau : Các con cứ yên tâm ! Bác sẽ để dành cho hai con một món quà quý lắm ! Chưa biết là cái gì, nhưng rồi sau này hai đứa sẽ rõ. Người ta sẽ chuyển đến tận tay các con, ý muốn cuối cùng của bác nghe !". Đó ! lời bác Doanh nói đúng như vậy đó !

Mỹ Ngọc, giọng nói thoáng đượm đôi phần cay đắng :

- Và bây giờ thì, gia đình ông Phàm nghiêm nhiên sẽ tọa hưởng toàn phần cái di sản của bác Doanh ! Nói cho đúng, thì hai chị thật tình cũng chẳng đặt nặng vấn đề thừa hưởng gia tài của bác đâu, nhưng có điều lạ lùng là tại sao cái quyền đó lại có thể lọt vào tay nhà Phạm Văn Phàm được kia chứ ? Vô lý và bất công quá chừng, vì ai cũng dư biết là gia đình ông Phàm có coi bác Doanh ra cái gì đâu ! Chị tin chắc chắn là trong thâm tâm, không bao giờ bác lại có ý định để của chím của nổi lại cho nhà ấy hưởng cả.

Ái Lan cho biết :

- Có thể là tên của hai chị được ghi vào tờ di chúc thứ hai rồi đó ! Nhưng hiện nay thì không biết tung

tích cái tờ đó ở đâu ? Thiên hạ đồn đại dữ lắm rồi đó !

Mỹ Ngọc và em đưa mắt nhìn nhau gật đầu công nhận lời nói của Ái Lan có lý.

Mỹ Liên lẩm bẩm :

- Liên và chị Ngọc cũng nghĩ thế đó !

Ái Lan :

- Vậy thì hai chị phải tính thế nào chứ ? Ví thử cái quyền thừa hưởng di sản có về tay các chị thì chẳng qua cũng là một điều hết sức công bằng hợp lý.

Mỹ Ngọc cười buồn :

- Không hy vọng gì đâu Ái Lan ạ ! Tụi chị biết chắc là thế nào cũng đã có một lá chúc thư nhằm cứu vớt hai chị em ra khỏi được cái cảnh đói lạnh này đây, nhưng lấy gì làm bằng cớ ? Mà theo kiện thì các chị tiền đâu mà theo được chứ ?

Ái Lan bật kêu lên :

- Nếu vậy thì nhà Phạm văn Phàm phải có cái gì nâng đỡ các chị chứ !

Mỹ Ngọc phá lên cười, giọng khinh bỉ :

- Nhà ông Phàm hả ? Chị biết họ quá mà ! Một xu teng cũng đừng hòng !

Rồi hai chị em Ngọc, Liên xoay ra nói về cái tính tình đặc biệt của cụ Doanh. Nghe hai cô gái nói chuyện về người đã chết, Ái Lan ý thức được ngay tấm tình nhớ thương của hai chị em đối với cụ già nhân hậu đã thâm sâu tới mức nào.

Mãi vui câu chuyện, ngoảnh nhìn ra thì mưa gió đã tạnh êm, mặt trời đang chiếu những tia sáng ảm le lói qua đường viền tím trên mấy tầng mây trắng. Ái Lan đứng lên :

- Câu chuyện hai chị vừa kể, em nghe thật vô cùng quan trọng. Ba em sẽ có thể giúp các chị được. Chắc các chị đã biết ba em là luật sư Đặng Quang Minh ở Đà Lạt rồi chứ ?

Mỹ Ngọc vội vã :

- Biết ! Biết ! Tụi chị biết luật sư Minh nổi tiếng lắm ! Nhưng, ủa ! Mà tại sao chị và Liên lại có thể kể lể rắc rối lôi thôi bắt Ái Lan nghe mãi về chuyện này thế nhỉ ? Không, tụi chị không dám làm phiền ba Ái Lan về vụ này đâu !

Ái Lan sốt sắng :

- Chị Ngọc đừng nói vậy ! Em rất mừng khi nghe một câu chuyện lý thú như thế ! Em sẽ cố hết sức giúp các chị ! À, chị Ngọc ! Nếu ba em cần hỏi han một vài điều gì thì chị có bằng lòng để ba em gặp chị không ?

Mỹ Ngọc hơi ngập ngừng, nhưng rồi :

- Cũng được chứ, Ái Lan ! Nhưng tất cả những điều gì biết, các chị đã nói cho Lan rõ hết rồi đó !

- Đó là một chuyện ! Ba em còn có biệt tài, qua lời của người đối thoại, khám phá, phát giác được nhiều chi tiết rất đặc biệt không ai ngờ được kia chị ạ !

Mỹ Liên cảm động nhìn Ái Lan :

- Ái Lan tử tế, sốt sắng quá ! Lại còn định về nói chuyện với ông luật sư vụ này nữa. Nếu có thể làm được cái gì để khiêu nại, thì Liên và chị Ngọc mừng lắm. Quả tình hai chị em Liên không có ý đòi những cái gì thuộc về người khác. Nhưng có điều Liên nghĩ rằng, theo như lời bác Doanh đã nói với hai chị em, thì Liên và chị Ngọc có lẽ cũng phải được một phần nhỏ nào vào cái gia tài đó chứ, phải không Ái Lan ?

Ái Lan khôn ngoan dè dặt hơn :

- Nhưng em có lời khuyên các chị là đừng có đặt quá nhiều hy vọng trước khi được nghe lời khuyên của ba em, nghe ! - Vừa nói Ái Lan vừa tiến ra phía cửa - Hai chị cứ yên tâm, em hứa với hai chị là về tới nhà, em sẽ nói chuyện với ba em, và ba em có ý kiến gì, em sẽ báo cho hai chị biết ngay.

CUỘC ĐỐI THOẠI

ọc theo bờ sông, trên mặt đường, một lớp bùn mỏng bao phủ đều khắp chỉ còn rải rác đó đây một ít chỗ rải đá và đất đỏ cứng được nước mưa chùi sạch.

Mỹ Ngọc bảo Ái Lan :

- Ái Lan cho xe chạy thật chậm nghe ! Con đường này cứ bị một trận mưa lớn, là nguy hiểm lắm đó... ! À, này, chị hỏi thật, em có việc gì gấp, cần phải về lắm không ? Nếu không, thì ngủ lại, sáng mai về sớm cho chắc ăn !

- Ồi, không được đâu chị Ngọc ơi ! Thế nào em cũng phải về tới nhà trước ba em. Chị đừng lo, không sao đâu ! Em chỉ thắc mắc là đã làm phiền hai chị quá, nên em...

Mỹ Ngọc cắt ngang ngay :

- Đừng nói như vậy, Ái Lan ! - Sắc mặt cô gái nghiêm hẳn lại - Chị giận em lắm đó !

Mỹ Liên phụ họa :

- Tụi này được tiếp đón Ái Lan là vui mừng hết lớn rồi đó nghe.

Ái Lan tươi cười cảm ơn Ngọc, Liên rồi quay ra đi tới vừa rơm lấy xe.

Em vừa đạp cho máy nổ, thì Mỹ Liên đã theo ra kêu lên :

- Thôi đừng đi vội, Ái Lan ! Coi bộ đường sá nguy hiểm quá hà !

Mỹ Ngọc đứng ở hàng ba, nói với ra :

- Nếu có gì rắc rối thì quay lại ngay, nghe Ái Lan !

Mỹ Liên lo lắng hiện lên nét mặt :

- Cẩn thận chạy chậm thôi nhé ! Nếu không, đâm vào cây thì nguy đó !

Ái Lan bật cười khanh khách :

- Lăn xuống sông mới nguy hơn chứ, đâm vào cây, đã ăn thua gì ! - Em cố nín cười, phụng phịu đôi má lúm đồng tiền, chau đôi môi vờ làm mặt giận - Hai chị nói làm em run rồi đó nghe, không dám mó vào tay lái nữa ! Chắc các chị cũng chỉ mong có thế, để em phải ở lại chớ gì ?

Mỹ Ngọc đã đứng sau lưng em từ bao giờ :

- Không có đâu ! Ái Lan ! Các chị chỉ mong em về tới Đà Lạt bình yên, mạnh giỏi thôi !

Ái Lan giơ tay, miệng nhoẻn nụ cười tươi, quay cần vào số 1. Chiếc Vespa xinh xinh bóng loáng lăn bánh chậm chậm trên quãng đường hẹp lát đá tảng, nối liền với đường cái. Mấy phút sau, đụn khói phía sau cũng theo xe và người biến mất hút sau rừng cây xanh mọc dài theo hai bên lề con đường trải đá.

Đường đi không ngờ lại chẳng có gì đáng gọi là nguy hiểm như ba cô gái đã lo sợ. Tuy đôi khi bánh xe lăn trúng đám bùn trơn trượt, nhờ Ái Lan luôn luôn chăm chú nhìn đường, hãm bớt tốc lực kịp thời, nên không xảy ra sự gì đáng tiếc.

Nửa giờ sau, em đã tới quốc lộ Sài Gòn - Đà Lạt. Khi chiếc xe, máy nổ êm êm, lên tới quá nửa đèo Prenn, Ái Lan vụt quyết định :

"Trước khi về nhà, mình phải ghé vào văn phòng của ba mới được !"

Những nóc nhà đầu tiên của Đà Lạt đã hiện ra, và năm phút sau, Ái Lan đã dừng xe trước cửa văn phòng luật sư Minh. Liếc mắt nhìn nhanh : "Con ngựa sắt" của em bèn dánh tèm lem, mặt kính nhựa cản gió dánh đầy lá cây, cọng cỏ. Ái Lan vỗ vỗ vào chiếc yên da êm ái :

- Yên trí đi mày, "thần mã" ! Rồi về nhà tao sẽ tắm rửa cho mày thật sạch sẽ, nghe !

Đặt chân thong thả bước vào nơi cha làm việc, em không ngớt lẩm bẩm : "Kể thì khá mệt, nhưng cũng bổ công ! Nếu không có trận bão nguy hiểm trên bờ sông La Ngà, thì làm sao mình lại được biết hai chị em Mỹ Ngọc, Mỹ Liên".

Luật sư Minh sáng rỡ hẳn nét mặt khi chợt thấy Ái Lan bước vào. Ông thở ra một hơi dài nhẹ nhõm :

- Trời ! Bây giờ ba mới yên tâm ! Thiệt ba đã lo quá đi khi nghĩ đến con gặp mưa bão giữa đường. Ba đã gọi điện thoại về nhà. Chị Năm nói con chưa về, ba lo quá, đã tưởng con bị rắc rối gì rồi !

Ái Lan làm vẻ mặt quan trọng :

- Rắc rối thì không có gì rắc rối đâu, ba ! Nhưng con vừa mới trải qua một cuộc mạo hiểm !

Và em kể lại rành mạch cuộc gặp gỡ hai chị em Ngọc - Liên, và một số tin tức liên hệ đến tờ di chúc của cụ Doanh.

- Mỹ Ngọc, Mỹ Liên sống trong cảnh nghèo, nhưng tính tình cao quý lắm ba à !

Ái Lan kết thúc câu chuyện mạo hiểm bằng lời nói trên.

- ... Và con muốn ba con mình giúp hai chị ấy một cái gì nghe ba ! Con thấy rõ là các chị Mỹ Ngọc, Mỹ Liên thật xứng đáng hưởng một phần gia tài của cụ Phạm Tú Doanh, nhưng sẽ không hy vọng gì nếu không có người giúp đỡ !

Ông Minh, ánh mắt xa xôi, trầm ngâm suy nghĩ :

- Theo như lời con vừa nói thì chắc chắn là cụ Doanh có để lại cho hai chị em cô út ấy một cái gì rồi đó. Và riêng phần ba, ba cũng chẳng ưa gì gia đình Phạm Văn Phàm, cho nên, nếu họ bị mất quyền hưởng cái gia tài mồ hôi nước mắt của cụ Doanh thì..., không phải là ba có ác ý, cũng là hợp lý, hợp tình. Khó chịu nhất là cái thái độ ngênh ngang của họ : chưa chi đã hí hờn làm bộ làm tịch coi như đã là của mình hết cả rồi đó. À, này con ! Ba muốn gặp hai chị em Ngọc - Liên, để chỉ dẫn cách thức cho họ, liệu có được không ? Nếu được, thì xem hôm nào tiện, con viết thư mời hai chị em cô ấy lên chơi nhà mình, gặp ba, con nghĩ sao ?

- Vậy thì hay lắm ba à !

Luật sư Minh mỉm cười :

- Con bảo rằng Mỹ Ngọc và Mỹ Liên không biết một tí gì về tung tích cái tờ di chúc thứ hai đó cả ?

- Đúng đó, ba ! Các chị ấy chưa hề trông thấy có một lần nào nữa kia !

- Thôi được ! Nhưng ba vẫn tin rằng, qua câu chuyện trao đổi với hai chị em cô ấy, thế nào cũng sẽ thu lượm được một vài tin tức gì hữu ích !

- Vâng ! Ba xem nếu tiện thì con biên thơ mời các chị ấy mai lên được không ?

Ông Minh lật cuốn sổ tay trên mặt bàn giấy :

- ... Ồ, may quá, được ! Được đó con ! Kể từ chiều hôm nay cho tới hết ngày mai, ba không có cái hẹn nào hết. Con viết nói cho các cô ấy biết : 3 giờ chiều mai, nghe !

Ái Lan nhảy lên nắm cánh tay cha giật giật.

Đôi mắt em sáng rỡ như đã đạt được sở nguyện, miệng vui cười láu táu :

- Con biết ngay là thế nào ba cũng chịu giúp hai cô gái đáng thương đó mà !

Rồi nhún nhảy hai chân như người khiêu vũ, em tiến ra phía cửa, quay nhanh mặt lại, tình nghịch nháy một bên mắt và cái miệng thì liến láu :

- Ba hứa rồi, thế là con yên trí ! Thôi con về nhà đây ! Ba làm việc đi, nghe ba !

Thế rồi, suốt cả ngày hôm ấy rồi đến cả sáng hôm sau nữa, tia mắt Ái Lan cứ chăm chăm theo dõi hai cây kim trên mặt chiếc đồng hồ lớn treo trên tường : em chờ đợi hai chị em Ngọc, Liên.

Ái Lan biết rõ Mỹ Ngọc, Mỹ Liên là những người biết trọng lời hứa, nhưng em vẫn thắc thỏm : gần 3 giờ rồi mà vẫn chưa thấy bóng ai.

Đột nhiên chuông điện ai bấm ở ngoài cửa reo vang trong phòng khách. Ái Lan nhảy nhồm lên :

- Chắc Mỹ Ngọc, Mỹ Liên ! Có thể chứ !

Quả đúng hai chị em cô gái bất hạnh. Ái Lan tươi cười niềm nở nắm tay hai người đưa vào ngồi trong phòng khách.

Phút bỡ ngỡ ngượng nghịu lúc đầu qua mau, Ngọc, Liên bình tĩnh dịu dàng trả lời những câu hỏi của luật sư Minh.

- Hai chị em cho tôi biết rõ về tính tình cụ Phạm Tú Doanh nhé. Theo tôi nghĩ thì ông cụ hơi có vẻ khác thường đó ! Đúng không nào ?

Mỹ Liên bật thốt :

- Dạ, thưa đúng vậy đó, luật sư ! Hồi còn sống nhiều khi kính trắng đeo trên mắt mà bác cứ loay quanh đi tìm khắp nơi trong nhà.

- Thế các cô có thấy thỉnh thoảng cụ Doanh lại âm thầm tìm chỗ cất giấu đồ riêng của mình không ?

Mỹ Liên cười :

- Dạ, cái đó thì có ! Bác Doanh có cái tật là thích cất đồ tại những nơi thật kín đáo chỉ riêng mình bác biết. Có thể là bác cẩn thận quá sức mà lại hóa thành lẩn thẩn. Nhiều khi bác cất giấu vào một chỗ nào kỹ quá, bí mật quá để rồi chính bác cũng... quên cái chỗ ấy luôn, không còn tìm ra được món đồ đó nữa !

- Và qua những lời cụ nói chuyện với chị em cô thì có cái gì khiến các cô có thể nghĩ rằng ông cụ đã lập tờ di chúc thứ hai rồi ?

Cô gái lắc đầu :

- Dạ thưa luật sư, cháu không nhớ !

Mỹ Ngọc chột nói to :

- Ấy có, có chứ Liên ! Thừa luật sư, cháu còn nhớ rõ, một hôm bác về thăm nhà chúng cháu, bác nói chuyện tại nhà ông Phàm và cái cung cách ông ta nhằm thu vào trong tay gia tài của bác. Bác nói một câu như thế này : "Ha ! Tụi nó tưởng cá đã nằm trong giỏ đó chắc ! - Và sau một tiếng cười nhạt, bác có tật hay cười nhạt như thế, bác nói tiếp : Có lẽ bác sẽ làm cho tụi hèn hạ này bị cụt hứng một phen, cho bộ mặt chúng hết vác lên, mất tuyệt đi cái vẻ làm bộ, khinh người như cỏ rác mới được. Bác sẽ làm cho chúng nó trắng mắt ra khi trông thấy một lá chúc thư khác. Bác sẽ viết một lá chúc thư khác, rồi sẽ không giao cho ai hết ! Bác sẽ tự tay cất giấu một nơi thật chắc chắn !

Mỹ Liên gật gật đầu :

- À, à... đúng rồi, phải phải, em nhớ ra rồi !

Luật sư Minh chợt hỏi :

- Thế khi nói ra những câu như thế, thì hồi đó cụ Doanh đã về ở nhà Phàm chưa ?

Mỹ Ngọc :

- Dạ ở rồi ạ !

Luật sư Minh lại hỏi :

- Vậy theo ý hai cô, thì có thể là cụ Doanh đã cất giấu tờ di chúc mới này nội trong nhà ông Phàm ?

- Dạ thưa, chị em chúng cháu lúc đầu cũng chỉ nghĩ thế thôi, nhưng rồi thì chúng cháu đoán chắc là sự việc phải như thế rồi.

Ông Minh và Ái Lan liếc mắt nhìn nhau một cái thật nhanh. Hai cha con cũng đã có ý nghĩ như vậy. Nếu quả thực cụ Doanh đã cất giấu tờ chúc thư tại nhà ông Phàm, và lỡ đã lọt vào tay ông, tất nhiên ông ta phải tiêu hủy gấp cái tờ giấy nguy hiểm cho gia đình ông đó rồi chứ !

Luật sư Minh còn hỏi thêm vài câu nữa và chị em Ngọc, Liên cố gắng nhớ lại các việc đã qua để trả lời cho mình bạch. Nhưng tựu trung cũng không thêm được một tin tức nào khác có thể soi chút ánh sáng qua bức màn bí mật.

Ái Lan đứng lên pha trà, lấy bánh đậu mời cha và chị em Ngọc, Liên uống nước trà, ăn bánh. Rồi, hai cô gái lễ phép xin được ra về, đồng thời nồng nhiệt cảm ơn ông Minh đã để tâm đến việc khó khăn của họ.

Luật sư Minh cùng con gái tiễn hai chị em ra tận cổng :

- Nếu có thể giúp các cô được việc gì tôi sẽ hết lòng ! Và đừng có ngại gì phí tổn thù lao cả nhé ! Nhưng có điều là hiện nay chưa tìm ra được tờ di chúc thứ hai thì vẫn chưa thể làm cái gì cho thắng lợi được cả !

Hai cô gái đi rồi, Ái Lan đưa mắt ngó cha như dò hỏi. Ông Minh nói ngay :

- Đúng như lời con nói, hai chị em Mỹ Ngọc, Mỹ Liên quả thật hiền ngoan lắm và rất xứng đáng cho cha con mình giúp đỡ một tay.

Ái Lan nôn nóng :

- Vậy thì ba nhất định sẽ giúp họ chứ hả ba ?

- Hừ ! Chỉ ngại là không làm nên trò trống gì thôi ! - Giọng nói luật sư có vẻ kém vui. - Có thể là tờ giấy quan hệ đó đã mất tiêu luôn rồi chứ chẳng không đâu ! Hà ! Biết đâu chừng !

- Vậy là ba nghi nhà ông Phàm... ? Con cũng nghĩ thế đó ba à ! Vô phúc mà lá chúc thư mới này lọt vào tay họ, con dám chắc họ sẽ thủ tiêu lập tức đó ba ! Nhà họ thì có bao giờ lại ngại ngần do dự trước bất cứ một việc xấu nào. Miễn là có lợi !

- Ba đồng ý với con. Tuy nhiên đó chỉ là những giả thuyết riêng của ba và con. Nghi thì cứ việc nghi, nhưng chớ có nói ra cho chị em cô Ngọc biết sự nghi ngờ của mình. Vẫn biết hai người bạn mới của con có quyền hưởng một phần gia tài của cụ Doanh để lại thật, nhưng cũng vẫn không thể khiếu nại cho hữu hiệu được một khi chưa tìm ra tờ di chúc mới kia.

Giọng nói Ái Lan trầm hẳn xuống :

- Ba nói đúng lắm !

Tuy vậy em vẫn không hề một phút nào nghĩ đến chuyện bỏ cuộc giúp đỡ hai chị em Ngọc, Liên. Em vẫn ngấm ngấm hy vọng biết đâu một ngày kia, nhờ một phép màu nào đó, hai cô gái nghèo lại được hưởng một phần cái di sản mà người để lại muốn cho các cô hưởng. Và em ngấm nghĩ :

"Phải lắm ! Nếu tờ di chúc mới này đã bị tiêu hủy rồi thì đành chịu thua. Nhưng một khi mình chưa tìm ra được bằng cứ dấu vết gì chứng thực là nó đã bị thủ tiêu thì nhất định là chưa chịu bỏ cuộc."

Đứng phắt lên, nét mặt cương quyết, Ái Lan tự nhủ : "Thế nào mình cũng phải tìm hiểu bằng được số phận cái tờ di chúc này của cụ Doanh xem nó đã ra sao rồi ! Trở ngại, khó khăn ! Bất chấp hết.

LẠI ĐỤNG ĐỘ

Mặc dầu cương quyết giúp bạn là thế, mà mấy ngày qua đi rồi, Ái Lan cũng không làm cách nào để biết được tấm giấy quan hệ kia đã thực sự lọt vào tay bọn nhà Phàm chưa ?

Trước mặt cha, em cố làm ra vẻ thản nhiên vờ như không quan tâm gì lắm, nhưng ông Minh chỉ liếc sơ qua nét mặt em là đã biết trong đầu óc em nghĩ thế nào, như người nhìn vào trang giấy có chữ vậy.

Một hôm, khi cùng ngồi ăn cơm trưa, ông đã bảo con gái :

- Ba biết là vấn đề cụ Doanh đang làm con thắc mắc nhiều lắm ! Và hiện con đang lo lắng cho hai người bạn mới của con không ít ! Đó là một cái hay, một đức tính tốt. Nhưng con cũng đừng để sự việc làm khó chịu, ray rứt thái quá ! Ba nhắc lại để con nhớ rằng : "Chúng ta không thể làm được một cái gì hết khi mà lá chúc thư mới của cụ Doanh không có ở trong tay ? Vậy thì tốt hơn hết là, thôi, đừng nghĩ gì đến chuyện tranh chấp gia tài với nhà Phàm nữa ! Từ bữa tiếp đón hai chị em Ngọc, Liên tới nay, ba thấy con cứ loay quanh lẫn quẩn trong nhà, chẳng chịu đi chơi đâu cả. Hôm nay, trời đẹp lắm, đi ra ngoài cho nó thoải mái một chút nghe, Ái Lan ! Thả bộ lòng vòng lên công trường Hòa Bình coi có phim gì hay thì mua vé vào coi, không thì ra chợ, vào các tiệm, có gì thích thì mua, hoặc tạt vào "Book Shop" xem có quyển gì hay mua về đọc xong cho ba đọc với !... Đi chơi đi con, cho đầu óc thanh thản một chút đi !

Ái Lan mỉm cười thật buồn :

- Biết làm sao được, hả ba ? Con không thể nào không nghĩ ngợi ái ngại cho hai chị em Ngọc, Liên nghèo khổ côi cút kia được, ba à ! Đã tưởng là thế nào cũng giúp họ được. Vậy mà...

Luật sư Minh đôn hậu :

- Ráng nghĩ tới một cái gì khác đi con ! Xả hơi chút đi, có khi vô tình lại chợt có được nhiều ý kiến hay không ngờ được kia, con à !

- Ba nói đúng ! Vâng ! Con nghe lời ba ra phố xả hơi một vòng. Gặp cái gì hay hay thì mua. Biết đâu cuộc đi bộ và không khí thoáng đãng mát mẻ lại chẳng là một liều thuốc bổ, hả ba !

Cơm nước xong, Ái Lan bước ra đường. Để Vespa ở nhà, em thả bộ từ đường Võ Tánh tới công trường Hòa Bình. Lộ trình dài có tới ngót hai cây số. Ái Lan tung tăng đặt bước. Khách nhàn du tị tập đông đảo, đang ngắm cảnh hồ, thấy em đi qua, nhiều người đều quay cổ lại. Tia nhìn của họ tràn ngập cảm tình ngưỡng mộ trước một cô bé xinh xinh, da trắng như trứng gà bóc, khỏe mạnh trong chiếc áo len đen cao cổ và chiếc xiêm mini để lộ cặp chân đầy đặn hồng hào. Những bước đi khỏe mạnh rắn rỏi như bước chân diễn hành của nữ thể thao gia trong thao trường, lôi cuốn bao nhiêu cặp mắt dõi theo tới mãi tận cuối rặng anh đào nơi đầu đường, lối đi lên phía chợ.

Đến nơi, chưa vào chợ vội, Ái Lan đi dọc theo đường Hàm Nghi, đưa mắt ngắm nhìn qua cửa kính. Rồi tiện đà bước, em đi vào tiệm Toàn Chân. Để xem đồ bày bán cho vui mắt chứ cũng không định mua thứ gì. Bỗng em thấy hai cô gái từ phía sau đi vượt lên, chân bước thoăn thoắt. Ái Lan dừng lại một giây và lăm

bấm :

- Lại Bích Mai, Bích Đào ! Thôi mình lên ra đằng kia, kéo lại gặp mặt hai con nhỏ khó chịu này !

Chưa kịp bước đi thì ngay lúc đó, Ái Lan mắt vẫn để ý nhìn theo hai chị em nhà kia, thấy rõ ràng Bích Mai len người xấn xổ lướt sát một quầy bán đồ sứ, vô ý gạt tay áo mắng tô vào một chiếc bình pha lê lớn khiến nó chao nghiêng đi, rớt xuống đất vỡ tan tành. Cô gái vô ý, giật mình quay đầu lại, cúi nhìn cái bình vỡ, mặt ửng đỏ, ánh mắt bối rối không biết tính cách nào. Nhưng trong chớp mắt, cô ta bỗng hất cao mặt lên, tia nhìn như thách đố, quay ngoắt người bỏ đi, nghênh ngang trông đáng ghét vô cùng. Nhưng chưa được mấy bước một cô bán hàng đã tiến lại gần bên, chấp tay lễ phép :

- Cô thứ lỗi cho ! Cô làm ơn cho chúng tôi được tính tiền cái bình cô vừa mới làm rớt bể !

Bích Mai nhìn ngay mặt cô gái bán hàng, tia mắt giận dữ và xấc xược hết sức :

- Cái gì ? Tính gì, trả gì ? Ai làm rớt bể mà lại bảo tôi phải trả tiền, hả ?

Cô bán hàng nhăn nhó khổ sở :

- Dạ... dạ thưa, chính mắt tôi thấy cô làm rớt mà !

Mọi người thấy vậy xúm đông lại coi cho thỏa tính hiếu kỳ. Chưa đầy phút sau, ông trưởng quầy cũng có mặt. Ái Lan lợi dụng đám đông đứng xen lẫn vào.

Bích Mai giận dữ, phân trần với ông trưởng quầy :

- Ông xử giùm cái coi ! Cô nhỏ này cả gan buộc án gán tội cho tôi đã làm rớt bể cái bình này đó ! Lúc bình vỡ tôi còn ở mãi tận đằng kia cơ mà ! Chính cô ta đã làm rớt lại còn định đổ thừa cho khách hàng nữa ! - Rồi quay sang Bích Đào - Có đúng thế không Bích Đào ?

Cô em giọng lạnh như tiền :

- Đúng như vậy !

Người trưởng quầy đưa mắt nhìn cô bán hàng, dăm chiêu nét mặt. Đổ thừa lỗi cho khách hàng giàu có sang trọng và quyền thế là một điều tối kỵ trong nghề thương mại. Nhưng chẳng biết thực hư ra sao, nên ông ta cũng chưa thể quyết định lẽ nào, đành phải giả vờ cúi xuống xem xét chiếc bình bể. Ông lượm lên một mảnh :

- Nguy quá ! Đây là một chiếc bình pha lê loại đắt giá nhất, nhập cảng từ Pháp về. Tưởng chiếc thường thường nào chớ chiếc này thì... khó quá !

Bích Mai chặn lời ông trưởng quầy :

- Có gì mà ông bảo là khó ? Cứ việc trừ luôn vào lương của cô nhỏ bán hàng là xong tất. Kệ chứ ! Ai bảo vô ý đánh vỡ thì ráng mà đền !

Tội cho cô nhỏ bán hàng, không lạnh miệng léo mép bằng hai cô con gái nhà giàu nhưng nghèo tình thương kia, cứ ngây người ra chẳng nói thêm được câu nào để minh oan, nước mắt vòng quanh.

Ông trưởng quầy cũng chẳng hơn gì, cứ lúng túng ấp a ấp úng nói chẳng ra câu. Ái Lan biết ngay rằng nếu chậm một phút, hai cô gái điêu ngoa sẽ già mồm cãi xóa, uy hiếp được tinh thần ông trưởng quầy, thì cô gái bán hàng ắt phải đền oan. Em bước tới trước mặt Bích Mai đồng dục :

- Cô lầm rồi ! Theo tôi, cô bán hàng này không có lỗi gì hết ! Tôi đã chứng kiến việc xảy ra từ đầu tới

cuối !

Cô gái chanh chua :

- Mặc mớ gì đến cô mà xía vô vậy ? Việc ai nấy lo, lộn xộn cái gì ?

Ái Lan nghiêm sắc mặt, thái độ vẫn bình tĩnh, nhưng lời nói đanh thép như những làn roi quất vụt :

- Mặc mớ hay không, không cần biết ! Có điều tôi không muốn để cho cô tự do muốn đồ vấy tội của mình cho ai thì đổ !

Người trưởng quầy quay phắt lại ngó Ái Lan :

- Thưa cô ! Cô có mặt đúng lúc chiếc bình bị làm rớt ?

- Dạ ! Đúng thế ! Khi cô này, - em chỉ Bích Mai, - đi xông xáo lướt nhanh sát quầy đồ sứ, tôi trông thấy rõ ràng ống tay áo măng tô của cô ta móc vào quai bình...

Bích Mai hết đường chối cãi, còn cố vớt vát một câu cho đỡ thẹn trước mặt đông người :

- Nói tầm bậy !... Hừ ! Mà thôi, cái cọ nơi công chúng coi kỳ quá, tôi khó chịu lắm rồi ! Cô nhỏ kia không dám nhận lỗi thì thôi ! Hèn quá ! Thôi, để tôi đền giùm cho, bao nhiêu đó ông ?

Người trưởng quầy tra lại bảng kê giá hàng :

- Dạ, thưa cô cho năm ngàn đồng ạ !

- Ồi chà ! Cái gì ?... Năm ngàn ? Gì dữ vậy ? Ông dám tính tôi 5 ngàn đồng bạc cái lọ thủy tinh tôi đó ? Không trả, tôi không trả đấy ? Một cắc tôi cũng không trả ?

- Cô thông cảm cho ! Như tôi đã nói từ hồi nãy ! Đó là một cái bình pha lê hăng chúng tôi gởi mua từ bên Pháp. Bắt buộc phải tính theo giá của chủ ấn định. Mong cô hiểu giùm cho !

Bích Mai vênh mặt, cong cớn :

- Ông có biết tôi là ai không ?

Người trưởng quầy nhếch mép, mặt mũi :

- Dạ thưa biết chứ ạ ? Nội Đà Lạt này, còn ai là không biết gia đình "cụ" ông, "cụ" bà Phạm Văn Phàm ?

- Thế ông có biết ba tôi chỉ huy ...

Người trưởng quầy không còn kiên nhẫn nổi nữa :

- Vâng, vâng, tôi biết, tôi biết rõ lắm. Tôi biết rõ là ông nhà chỉ huy nhiều cơ sở làm ăn lắm ! Nhưng kẹt một điều, ông nhà lại không chỉ huy hăng Toàn Chân, tức là hăng có cái bình vừa bị cô làm rớt bể. Vậy xin cô thanh toán tiền bồi thường giùm cho. Nếu không, bắt buộc tôi phải nhờ pháp luật can thiệp !

Bích Mai hét lên :

- Á à ! Ông này liều ghê nhỉ ? - Cơ thịnh nộ khiến cô ta nghẹn thở, - Lần đầu..., lần đầu tiên..., ông là người đầu tiên dám to gan xúc phạm đến tôi đấy nhé !

Bích Đào, đứng ngoài nên tỉnh táo hơn cô chị, nhưng cũng biến sắc mặt khi thấy việc rắc rối bị xé ra to quá. Liền kéo tay Bích Mai ra một chỗ, ghé vào tai thầm thì... Phút sau cô này trở lại quầy hàng, mở sách tay, nói với ông trưởng quầy :

- Thôi đây, trả tiền cho ông ! Đó, năm ngàn, mười cái giấy năm trăm, ông đếm lại cẩn thận đi. Và nhớ giùm cho một điều là việc này chưa xong đâu, nghe ! Rồi ông sẽ biết tay tôi !

Đoạn quay nhìn Ái Lan, đôi mắt quắc lên lạnh lẽo như mắt rắn hổ, rít qua kẽ răng :

- Còn cô hai đây nữa ! Khá lắm ! Đà Lạt nhỏ hẹp lắm mà, chúng ta còn có dịp gặp nhau nhiều ! Gieo gió thì tới khi gặt bão đừng than, nghe !

Ái Lan chỉ mỉm cười khinh mạn mà không trả lời. Về mặt thích thú của em lại càng như dầu đổ thêm vào lửa giận trong lòng hai chị em Mai, Đào. Cô chị quay tay quay gót, mặt hất cao, đôi môi mím chặt y hệt một cô công chúa bị đám dân ngu giỡn mặt.

Khi hai chị em con ông Phàm ra khỏi, cô bán hàng tiến lại Ái Lan hết lời cảm ơn em :

- Thiệt, ơn của cô, em không biết lấy gì trả được. Không có cô nói giúp cho chắc tôi bị sa thải quá. Lương tháng có sáu ngàn mà bị đền hết năm ngàn, thì mẹ già em đại lấy gì mà ăn. Em không biết nói sao để cảm tạ tấm lòng tốt của cô.

- Việc xảy ra như thế nào, tôi đã chính mắt nhìn thấy rõ từ đầu tới cuối. Và, tôi nhất định không để cô bị đền oan ! - Ái Lan mở sấp tay xé một mẫu giấy và hí hoáy biên - Đây ! Tên và chỗ ở của tôi đây, có cần tôi giúp đỡ gì, cô cứ đến nhé.

- Thưa cô, vâng ! Cảm ơn cô nhiều lắm ! Em ngại rằng hai chị em con ông Phàm sẽ để tâm thù cô lắm đó. Cũng chỉ vì em cả !

Ái Lan nhún vai :

- Ối, ăn nhằm gì, cô đừng lo ! Học cùng lớp với tôi đó, nhưng tôi đâu có thèm chơi với tụi nó.

- Em chỉ mong họ biết lỗi mình mà bỏ qua đi. Chị em cô đó dữ nổi tiếng đó cô à !

Ái Lan vẫn tươi cười :

- Được ! Cứ để coi ! Việc gì mà lo, cô ? Tôi biết rõ hai con nhỏ Bích Mai, Bích Đào này quá mà ! Miệng hùm gan sứa, mềm nắn rắn buông cả đấy thôi !

Ái Lan chột quay lại và giật mình khi thấy mọi người đứng quanh vẫn đông đảo và đang đưa mắt nhìn em kính phục xen lẫn hiếu kỳ. Em nhẹ bước tiến ra phía cửa, đầu óc sôi sục lên với ý nghĩ : "Nếu ông già hai con quỷ nhỏ này lại chính thức được hưởng trọn phần cái gia tài của cụ Doanh thì... ". Ái Lan có cảm giác máu của mình hầu như đông lại trong huyết quản. Và, trong khi đó thì Mỹ Ngọc, Mỹ Liên đang cần phải có tiền để sống.

Mãi suy nghĩ, Ái Lan đã bước tới khu vườn hoa trước cửa chợ lúc nào không hay. Ngẩng đầu lên em giật thót mình khi nhận ra đang đi cùng một đường với hai cô con gái ông Phàm. Và hiện giờ thì Bích Mai, Bích Đào đang ngồi nghỉ chân trên một chiếc ghế đá. Hai cô con gái nhà giàu chắc đang mài mê bàn soạn chuyện gì mà hai mái đầu châu xít lại với nhau.

Quay trở lại không kịp, Ái Lan liền rẽ vào một con đường mòn băng qua bãi cỏ xén, lấp sau rặng cây vông vang hoa vàng. Không phải là em sợ hãi gì hai cô gái điêu ngoa kia, nhưng em biết chắc rằng nếu đi qua mặt, thế nào họ cũng lên tiếng nói cạnh khóe, lỡ không kèm chế được tức giận em cũng to tiếng nói lại thêm phiền phức ra, trong lúc đầu óc em còn lo làm những việc có ích hơn.

Bích Mai, Bích Đào mãi mê nói chuyện đến nỗi Ái Lan đứng ngay gần sau lưng mà không biết, chỉ cách nhau một đám lá vông vang rậm rì xanh ngắt. Thâm tâm em cũng không muốn nghe lén chuyện riêng của người khác. Nhưng vì chăm chú đi lánh mặt, bất chợt đến sát phía sau hai chị em, sau rặng vông vang, Ái Lan nghe rõ ràng hai tiếng : Chúc thư. Và em run lên sung sướng với ý nghĩ.

"Trời ! Lạy trời cho hai con nhỏ này bất ngờ lại cho mình cái chìa khóa mở cánh cửa bí mật thì tốt quá !"

Ái Lan tiến sát lại bụi vông vang mọc sát cái ghế dựa dài bằng đá trắng. May quá, đám lá chỗ này lại dày đặc, em chỉ cần cúi thấp đầu xuống một chút là đã che giấu được hết cả thân hình. Đôi tai lắng hết sức để nghe ngóng, không khác một tay thám tử nhà nghề đang rình bắt bọn gian phi.

Phía ghế đá bỗng... im lặng. Ái Lan nín thở đợi chờ, trống ngực đập thành thịch, chỉ lo bất chợt bị ho hoặc ngứa mũi hắt hơi thì nguy. Đột nhiên tiếng nói Bích Đào nổi lên, âm thanh đượm nhiều cay đắng :

- Chị Mai ạ ! Em chỉ sợ lỡ ra cái tờ di chúc thứ hai đó mà lại có thật thì nguy lắm. Cái gia tài khổng lồ của bác Doanh sẽ mất như chơi.

Cô chị hạ thấp giọng :

- Lạ thật ! Tại sao em lại cứ tin rằng cái ông cù lần ấy đã thay đổi ý định kia chứ ! Riêng chị, chị nhất định không tin là bác ta đã viết tờ di chúc thứ hai đâu ! Yên trí đi mà !

- Này, chị coi chừng con nhỏ Ái Lan đó ! Nó, thì nó không nghĩ như chị đâu ! Cứ xét cái cung cách nó để ý săn sóc giúp đỡ chị em hai con nhỏ Mỹ Ngọc, Mỹ Liên thì biết à ! Tuần trước nó đã mời hai đứa này tới nhà nó ăn bánh uống nước mà ! Em đích mắt trông thấy ! Vậy em thử hỏi chị. Tại sao nó lại đặc biệt chú trọng tới hai con bé quê đó dữ vậy ? Chắc nó đã đánh hơi được một cái gì rồi chứ ? Chà ! Cái con ranh ấy rắc rối can không nổi mà ! Em ghét nó ghê gớm ! Chỉ ngại là ông già nó mà cũng nhúng tay vào vụ này nữa thì mới là mệt ạ ! Ông ta có thể tìm ra được tờ di chúc mới đó cho chị coi !

Bích Mai vẫn thản nhiên :

- Tìm ra thì tìm ra, lo gì ? Dễ thường ba chịu bó tay đó chắc !

- Ủa ! Cái gì ! Chị nói sao ?

- Thôi ! Em cũng chẳng nên tìm hiểu làm gì nữa ! Chị đã bảo em cứ yên trí đi mà ! - Giọng nói Bích Mai bí hiểm - Em tưởng ba má mình sẽ dễ vượt mất cái gia tài mà nhà mình có quyền hưởng đó hả ? Còn lâu, à nghe ! Dễ thường thiên hạ không thấy là bác Doanh đã sống mãi với gia đình mình đó chắc ?

- Đúng thế ! Cung phụng ông già ròng rã ba năm trời bây giờ thừa hưởng toàn phần di sản của ông, công bằng quá xá rồi chứ còn gì ! Nhưng nói gì thì nói, chị Mai à, em cứ bực mình vì cái con ranh Ái Lan đó ! Thấy ghét quá ! Chuyện không ăn nhằm gì tới nó, mà nó cứ xía vô làm chi vậy không biết !

Bích Mai giọng khinh thường :

- Ồi, thầy kệ ! Nó muốn làm gì, cứ việc ! Tìm ra cái gì cũng mặc nó ! Không ăn nhằm gì hết ! Ba tụi mình có quyền, chẳng ai làm gì được ! Tiền của bác Doanh sẽ về tay ba má tụi mình hết !

Dứt lời cả hai chị em đứng lên thả bước đi dần ra phía ngoài vườn bông. Ái Lan nán lại phía sau bụi vông vang có tới gần năm phút sau mới bước ra, đưa mắt nhìn quanh. Bích Mai, Bích Đào đã mất hút. Em

tiến lại phía ghế đá bỏ trống, ngồi xuống thoải mái, thở ra một hơi nhẹ thật dài. Và Ái Lan tự nhủ :

- Vậy thì vẫn còn hy vọng tìm được tờ di chúc thứ hai !

Thật ra thì Ái Lan vẫn nghi là tờ giấy quan trọng này có thật và trong đó nhất định là cụ Doanh đã ghi những lời sở nguyện là hủy bỏ các điều khoản của tờ di chúc thứ nhất. Tới khi gặp hai chị em Ngọc, Liên thì em lại đồng ý kiến với cha là tờ sau này cũng đã lọt vào tay nhà Phạm văn Phàm. Và dĩ nhiên là gia đình ông này ắt đã tiêu hủy cái tấm giấy tai hại cho mình đi chứ !... Ái Lan đã có một lúc thất vọng, định bỏ cuộc, thôi không điều tra tìm hiểu nữa. Nhưng bây giờ..., em bình tĩnh suy nghĩ :

"Vậy thì chưa đến nỗi thất vọng. Một điểm cần phải công nhận là, nếu tờ di chúc đó tình cờ lại lọt vào tay ông Phàm thì tất nhiên vợ và con ông ta sẽ chẳng đại gì mà nói hở tùm lum ra. Theo lời trò chuyện, chính thức thừa kế tài sản của cụ Doanh hiện cũng chưa có gì làm chắc... Vậy thì mình phải mau chân, lẹ tay... mới được.

Giống hệt luật sư Minh, Ái Lan có cái khả năng đặc biệt kêu bằng trực giác hay linh tính gì đó, khiến em có thể đoán biết được nhiều sự việc bí mật. Và giống như cha, lúc nào cũng sẵn sàng chấp nhận mọi cái cam go gai góc trong việc tranh đấu cho một việc nghĩa. Luật sư Minh, ngoài việc tranh biện tại Tòa án, lại còn có một trí óc sắc bén, ngay đến các thám tử nổi danh cũng còn phải đến học hỏi kinh nghiệm của ông. Nhưng ông bận nhiều việc quá, thì giờ đâu cho phép ông để hết tâm trí vào vụ gia tài của cụ Doanh này được. Ái Lan biết rõ như thế hơn ai hết, nên trong việc hoạt động tranh thủ quyền lợi cho hai người bạn mới đáng quý, đáng thương này, em chỉ còn có thể đặt tin tưởng vào chỉ riêng một mình em mà thôi.

Nhưng hiện thời thì vẫn chưa thấy được một tia sáng nào về tung tích tờ di chúc đó cả. Nhất là về phía hai chị em Ngọc, Liên.

Nhiều giây phút nặng nề qua đi, Ái Lan vẫn lặng lẽ trầm tư trên ghế đá. Đột nhiên em đập đập hai bàn chân lên nền cỏ mịn, reo khẽ :

- À, ừ nhỉ ! Có thể mà mình nghĩ mãi không ra ! Phải rồi ! Ngoài Mỹ Ngọc, Mỹ Liên ra, cụ Doanh còn nhiều người bà con họ hàng gần lắm kia mà ! Ờ, đúng rồi, còn nhớ bữa trước ba cũng có nói là một số người này cũng đang định làm đơn đệ lên Tòa khiếu nại đòi quyền hưởng một phần gia tài mà. Không biết những người bà con họ hàng cụ Doanh ấy là những ai đây ? Phải về hỏi ba mới được !

Ái Lan hớn hờ đứng lên đi ra khỏi công viên và năm phút sau em đã về tới trước cửa văn phòng luật sư Minh.

Ông Minh chợt thấy con gái tới bất ngờ, nét mặt em rạng rỡ, ánh mắt em sáng tươi long lanh như nóng lòng muốn làm tức khắc một cái gì đó. Ông tươi cười và hóm hỉnh hỏi con :

- Có việc gì đó Ái Lan ? Chắc con lại... muốn mua một cái áo mới nữa hả ?

Ái Lan phụng phịu :

- Ba kỳ quá hà ! Cứ ngạo con hoài ! Này ba ! Tự nhiên con nảy ra ý kiến hay và con cần hỏi ba một câu này quan trọng lắm ba hà !

Đoạn em tóm tắt thật gọn gàng rành mạch cuộc gặp gỡ hai chị em Mai, Đào, rồi chuyện cái bình vỡ và câu chuyện bất ngờ lọt vào tai em tại vườn bông trước cửa chợ.

Ông Minh chăm chú nghe con kể chuyện. Sắc mặt nghiêm hẳn lại, ông hỏi :

- Vậy bây giờ con định làm gì ?

- Con có ý định tìm gặp mấy người bà con của cụ Doanh để nói chuyện ba à ! Biết đâu lại chẳng thu lượm được một vài tin tức hay hay.

Luật sư Minh gật gù :

- Con có ý kiến hay đấy !

- Và vì không được biết những người đó là ai, con đến ba để hỏi xem...

Ông Minh chợt lắc đầu :

- Rất tiếc là ba lại cũng chẳng biết gì hơn con !

Thất vọng, Ái Lan đứng phắt dậy dợm chân bước ra. Nhưng ba em đã vội giơ tay ngăn lại :

- Ấy khoan ! Nhưng ba còn cách này có thể khiến con hỏi được tên và địa chỉ mấy người đó.

Ái Lan tròn tròn đôi mắt :

- Cách gì, ba ?

- Đến phòng ông Lục sự ở Tòa án. Nhất định là con sẽ biết được, vì đơn từ khiếu nại của họ tất nhiên là phải nộp tại đó rồi, con hiểu chưa ?

Nhưng sau khi liếc nhanh lên mặt đồng hồ tay, ông lại thốt :

- À, nhưng giờ này thì trễ mất rồi, để mai được không ?

Ái Lan thở ra một hơi dài :

- Mai thì muộn quá ba ơi ! Chỉ chậm một ngày thôi, là con đủ lo phát sốt lên đó ba ! Gia đình ông Phàm chỉ lẹ tay hơn nửa ngày là đã đủ thì giờ tiêu hủy cái giấy vô cùng quan trọng đó rồi ba à !

Đột nhiên em reo lên mừng rỡ :

- A ! Con có cách rồi này ba ! Bây giờ con về nhà lấy Vespa chạy ngay xuống Lạc Dương tìm hai chị em Ngọc, Liên. Chắc hai người đó phải biết, hả ba ?

- Ờ, thì con cứ thử đi coi xem sao ?

- Vâng, con đi đây nghe ba !

Chưa dứt lời em đã nhảy vọt ra cửa, ông Minh vội vã :

- Khoan, Ái Lan ! Ba... hơi ngại là hình như con chưa chút gì nghĩ đến những cái nguy hiểm đang chờ đợi con đó ! Con nên nhớ rằng, nghề thám tử là một nghề không nhàn hạ và không phải không nguy hiểm đâu nghe ! Ba biết rõ gia đình Phàm lắm. Đối với những ai muốn làm "kỳ đà cản mũi", họ không để yên cho đâu, con à !

- Con không sợ !

Luật sư Minh chợt reo lên :

- Hoan hô con gái ba ! Ba rất hãnh diện vì con. Có điều ba muốn là trước khi chiến đấu, con cần phải biết tình ý của đối phương một chút.

- Chiến đấu ? Cái gì mà dữ vậy, ba ?

- Ba nói thiệt đó chứ, Ái Lan ! Bao giờ con cũng nên nhớ là gia đình Phàm để gì nhà cái mồi ngon đó ra mà không phản ứng dữ dội. Nhưng con cứ yên trí. Nếu quả tình sự việc có đi đến chỗ rắc rối ghê gớm, ba sẽ đích thân mó tay vào. Và lúc đó, thì Phạm Văn Phàm sẽ đụng độ với chính ba đây chứ không phải với con nữa.

Ái Lan reo lên :

- Vậy, ba ơi ! Nếu con tìm ra được, thì ba sẽ làm gì với tờ di chúc đó ?
- Ba sẽ ra Tòa biện hộ tới cùng để tranh đấu quyền lợi cho những người thừa kế mới.
- Trời ! Vậy thì thích quá ! Ba giỏi quá và ba tốt quá đi ba à !

Ái Lan vừa nói vừa giật giật hai bàn tay luật sư Minh rồi quay người lao vút ra cửa. Chân vừa mới đặt lên bậc cửa, em đã ngừng lại, xây mặt ngó cha :

- Chắc con sẽ về trễ đó nghe, ba ! - Và giọng em hớn hờ, năn năn cái sống mũi, - Con cảm thấy có hy vọng sẽ vớ được một cái gì, sau đó có trốn rồi con sẽ tiến mạnh cho ba coi !

Dứt lời, bóng em lao ra ngoài trong khi cánh cửa văn phòng luật sư Minh từ từ khép lại.

MỘT NGÀY BUỒN THẢM

 Ai Lan rào bước đi về nhà. Em hối hả dắt Vespa ra, đạp máy, trực chỉ hướng Lạc Dương. Khi bắt đầu rẽ vào con đường chạy dọc theo bờ con sông La Ngà, Ai Lan đưa mắt nhìn lên bầu trời trong vắt không một đám mây. Em lẩm bẩm :

- Trời hôm nay đẹp quá ! Không lo bị mưa như hôm nọ nữa !

Nhưng con lộ trải đá và đất đỏ bị soi mòn do trận mưa lớn bữa trước, giờ đây đầy những ổ gà, ổ đá lồi nhon, khiến Ai Lan phải cho xe chạy chậm chậm, mắt chăm chú ngó đường, không còn dịp thưởng thức cảnh đẹp bên bờ sông được nữa. Và em chỉ thở ra một hơi dài nhẹ nhõm khi thấy thấp thoáng bóng mái nhà trong nông trại của Ngọc Liên.

Khi tới gần, quang cảnh khu nhà và vườn, sau trận mưa bão tuần trước hiện ra trước mắt Ai Lan với đủ sắc thái tiêu điều xơ xác. Phải công nhận là trước đây chừng hơn mười năm, cơ sở này đã phải là khá vĩ đại. Ngoài căn nhà ba gian chính, lại còn tới năm sáu căn phụ thuộc có lẽ do từ đời cụ kỵ ông bà Mỹ Ngọc, Mỹ Liên, cứ cần đến đâu là lại cho xây cất thêm đến đó, chứ không theo một quy hoạch sẵn. Cũng giống như phần đông các cơ sở gia cư tại vùng Tuyên Đức Đà Lạt, nhà gồm những bức tường xây gạch chỉ cao độ một thước năm mươi, tiếp đến là đóng ghép cao lên bằng gỗ thông xẻ để nguyên cả vỏ ngoài sần sùi. Lối kiến trúc này tiết kiệm được số lượng gạch vốn hiếm tại địa phương. Với thời gian chồng chất, nắng mưa dầu dãi, nhiều tấm gỗ vách đã xô lệch, chân tường có lẽ đã từ lâu không được quét nước vôi mới, nhiều chỗ ổ đen loang lỗ trông thật thảm nảo. Cái hàng ba, lan can, xiêu vẹo, ván sàn nhiều chỗ đã bị trũng và một đực có lỗ lớn bằng cái đĩa tây. Cái kho rơm bữa trước Ai Lan trú mưa lại còn tiêu điều hơn nữa. Tường, mái tróc từng mảng lớn, nghiêng hẳn đi. Ai Lan tự hỏi thầm "Không hiểu sao nó còn chưa đổ sập xuống". Và em thở dài, chép miệng :

- Nếu chị Mỹ Ngọc, Mỹ Liên có phương tiện thuê người sửa chữa, sơn phết lại thì khu nhà này có thể nói là đẹp vô cùng.

Vòng rào đóng bằng cây bao quanh cái sân lớn, mở cửa toang hoác. Ai Lan lái xe vượt qua cổng vào trong, khiến đàn gà đang bới sâu, bứt cỏ, hoảng sợ chạy tứ tán, kêu quang quác. Ai Lan đậu xe ngay cánh cửa bếp đóng im ỉm, tắt máy dựng xe xong, chạy bay tới gõ cửa.

Hoàn toàn im lặng. Em lại rào bước trên hàng ba tới gõ cánh cửa gian chính giữa. Vẫn không có tiếng trả lời. Ai Lan quay ra đi quanh cái sân rộng một vòng : không thấy bóng một ai !

Em buồn rầu lẩm bẩm :

- Mình thiệt xui quá ! Ngọc, Liên đi vắng cả ! Thôi về vậy !

Đột nhiên có tiếng gọi :

- Ai Lan ! Ai Lan !

Đã ngồi lên xe, chợt nghe tiếng gọi tên mình, em sửng sốt quay nhìn lại : Mỹ Ngọc, Mỹ Liên đang từ

cánh vườn phía sau vừa rơm chạy ủa lên. Khu vườn vừa lấp sau vừa rơm vừa ở dưới thấp nên khuất tầm mắt quan sát của em. Mỹ Liên chạy trước, không kịp vòng ra phía cổng chánh, trèo luôn qua hàng rào và la lên :

- Tụi này thấy Ái Lan từ lúc lái xe vào sân kia. Chạy hết hơi về thế mà chút nữa thì Ái Lan bỏ đi mất, hí hí !

Mỹ Ngọc xấp tới, thở hổn hển :

- Tụi này đi hái dâu chín ! Đây, Ái Lan thấy không ! - Và Mỹ Ngọc vui mừng đưa em coi một cái thùng bằng nhôm trắng có quai xách đầy những trái dâu chín mọng đỏ hồng. Mỹ Liên cười khanh khách :

- Coi này ! - Và chìa hai bàn tay cùng hai cánh tay ra cho Ái Lan xem. Ái Lan tròn mắt ngạc nhiên khi thấy cánh tay và bàn tay của hai chị em đầy vết cào xước. Mỹ Liên khoe :

- Nhưng tụi này đâu có sợ gai ! Có thể mới được đầy một thùng thế kia chứ ?

Mỹ Ngọc giọng người lớn :

- Ấy ! Trồng có năm luống dâu mà vì bận việc không làm cỏ được đến nỗi dây trinh nữ mọc trùm lum, gai quá là gai. Vào trong nhà đi Ái Lan ! Chị lựa toàn quả chín, trộn đường cho hai em ăn thử ngon hay không rồi sẽ biết !

Chợt có tiếng Mỹ Liên thở dài :

- Ngon thì nhất định là ngon lắm rồi ! Chỉ có cái là sợ không được ăn mãi mà thôi !

Hai chị em kéo Ái Lan vào trong nhà. Em vội vàng cho biết :

- Thôi ! Em có việc gấp lắm, chỉ tạm qua hỏi hai chị một chút về chuyện tờ di chúc đó thôi !

Mỹ Liên reo lên :

- Sao ! Ái Lan đã có tin tức gì về cái đó rồi hả ? Và tụi tôi sắp sửa có tiền của bác Doanh tiêu đến nơi rồi ! Sướng quá !

- Chưa đâu Mỹ Liên ạ ! Mãi tới nay cũng chưa được một tia sáng nào về vụ này hết !

Nét mặt Mỹ Liên sụu ngay xuống khi nghe giọng nói buồn buồn của Ái Lan. Nhưng thoáng cái, cô bé gái nhà nghèo lại tươi ngay nét mặt, và gượng cười :

- Giá có một số tiền khá khá thì tụi này đỡ lo. Nhất là chị Mỹ Ngọc này, Ái Lan ! Đã ba năm nay chị không may nổi một chiếc áo dài. Cũng hên là có một lô quần áo cũ của má Liên để lại, chị lấy ra cắt may lại, mặc cũng đỡ. Nhưng cái giống quần áo mặc hai hơi, sao mau ải quá, cựa mạnh chút xíu là bục à. Cứ cái đà này thì Liên e ngại rằng hai chị em sẽ đi đến chỗ hờ da hờ thịt mất thôi !

Mỹ Ngọc liếc mắt e ngại, chỉ sợ Ái Lan để ý thắc mắc nhiều đến lời than vãn của Mỹ Liên, vội vàng nói khỏá lấp :

- Nói chuyện mà nghe vậy thôi ! Được hưởng chút nào thì hay mà không thì cũng thôi, chớ tụi này cũng chẳng đặt hết hy vọng vào đó đâu, Ái Lan à ! Và lại thực ra thì hai chị em cũng đâu có phải là bà con dòng họ chính thức của bác Doanh.

Mỹ Liên :

- Chị nói sao, Mỹ Ngọc ? Chị bảo không bà con dòng họ với bác Doanh ? Vậy nhà Phàm cũng chỉ hơi

hướm họ hàng xa lắc từ bốn năm đời với bác Doanh sao lại có quyền đó ?

Mỹ Ngọc nghiêm nét mặt nhìn em :

- Thôi xếp chuyện đó lại đi, Mỹ Liên ! Thật ra, trong lúc bình thường, công việc may cắt có đều đều thì vui vui một chút. Hiện nay thì kẹt, huê lợi rau trái của toàn vùng chưa đến vụ, thành thử cũng ít người may sắm. Vả lại khách hàng, trong thời buổi khó khăn, cũng ít cầu kỳ, cứ vào tiệm, gặp cái áo nào vừa ý là mua liền cho đỡ tốn công, tốn tiền đi mua vải giao cho thợ may.

Ái Lan chột nói như kêu lên :

- Em thì lại nghĩ khác chị một chút, chị Ngọc ! Chính em hiện giờ lại muốn đi mua hàng đem về giao cho chị cắt, may cho em ! Em đã được biết là chị may đẹp lắm !

Mỹ Ngọc nước mắt vòng quanh :

- Ái Lan ! Chị hiểu cái hảo ý của em rồi ! Và chị cảm ơn em nhiều lắm ! Với Ái Lan, chị chẳng có điều gì cần giấu giếm ! Ba tháng nay chị chẳng nhận được cái gì cắt may để mà ăn công hết ! Riêng mình chị thì không ngại lắm. Sức chịu đựng thiếu hụt chị đâu có kém ai ! Chỉ thương Mỹ Liên còn thơ dại... - giọng Ngọc nghẹn ngào nói không thành tiếng, - Còn ít tuổi quá mà đã vất vả lam lũ. Khi má chị hấp hối, chị đã nắm tay người mà hứa sẽ nuôi dạy Liên cho được bằng người...

Mỹ Liên, nước mắt ràn rụa, chạy lại giang tay ôm lấy Mỹ Ngọc :

- Chị ! Chị ! Em đã lỡ lời làm chị buồn ! Thôi kệ, chị Ngọc à ! Tiền của bác Doanh, chị em mình được càn hay, mà không được cũng chẳng cần. Từ trước tới nay không có tiền của bác mà chị em mình vẫn sống được đó thôi !

Mỹ Ngọc vừa cười, vừa đưa tay lau nước mắt. Cô dịu dàng bảo em, giọng cố gượng vui vẻ khôi hài :

- Xạo hoài ! Có tiền vẫn hơn chứ ! Có tiền mua tiên cũng được, không tiền mua lược cũng không !

Mỹ Liên hăng hái :

- Chị cứ yên trí đi mà ! Lứa gà này của em nếu trúng thì tha hồ... ! Tức ghê ! Tại sao trời sinh gì mà ác quá, cho mỗi con gà mỗi ngày đẻ có một cái trứng thôi hà !

Mỹ Ngọc và Ái Lan phá lên cười vì câu nói hồn nhiên của Mỹ Liên. Ái Lan nhìn Ngọc :

- Ngày mai em sẽ mua vải đem đến để chị đo cắt, may cho em cái áo nhé, chị Ngọc !

Thực ra Ái Lan đâu có thiếu áo mặc, nhưng chỉ có cách đó mới có thể giúp đỡ hai cô gái nghèo mà không sợ động chạm tự ái của họ.

Rồi Ái Lan hỏi :

- Bây giờ hai chị cho em hỏi ít câu về cụ Doanh ! Hai chị cho em biết, ngoài gia đình ông Phàm ra cụ Doanh thỉnh thoảng có lui tới nhà mấy người bà con họ hàng kia không ?

Mỹ Ngọc gật đầu :

- Có chứ ! Trước khi về ở hẳn với gia đình Phạm Văn Phàm, bác Doanh cứ ở với người bà con này ít ngày, người kia ít ngày. Người nào cũng vui vẻ, tiếp đón bác niềm nở, săn sóc bác từng miếng ăn, giấc ngủ tuy rằng họ thật nghèo túng, ăn bữa sáng lo bữa tối đó Ái Lan ?

- Chị có biết tên và địa chỉ mấy người đó ?

Sau một phút suy nghĩ, Mỹ Ngọc :

- Hai bà em họ bác Doanh hiện ở ngoài Phi Nôm.

Mỹ Liên láu táu :

- Đúng rồi ! Bà Ba Thìn và bà Tư Mậu đó ! Hai bà già này đều góa chồng cả và tử tế lắm. Bà con gần với bác Doanh, thương bác lắm đó Ái Lan !

Mỹ Ngọc tiếp lời em :

- Còn hai người cháu trai kêu bác Doanh bằng cậu ruột nữa ! Hai Lân và Ba Mẫn, hai anh em ruột, hiện đang khai thác một sở trồng cà phê và trà trên con đường này, cũng lối đi ra Phi Nôm, cách đây chừng hơn năm cây số thôi, dễ kiếm lắm em à ! Nội vùng này ai cũng đình ninh là hai bác Lân, Mẫn thế nào cũng được hưởng di sản của bác Doanh ngay sau khi bác nằm xuống kia đấy !

Đôi mắt Ái Lan sáng lên :

- Chị nhớ chắc chỗ ở của hai bác này đấy chứ ?

- Chắc mà em ! Cứ quay xe đi trở ngược lại phía Phi Nôm, cách đây khoảng năm, sáu cây số, bên tay mặt nghe, Ái Lan !

Ái Lan đứng lên :

- Vậy là tiện quá ! Em ghé tìm hai bác Lân, Mẫn xong, đến nhà hai bà Ba Thìn, Tư Mậu tại Phi Nôm ! - Rồi liếc nhìn đồng hồ tay - Chà ! Bốn giờ chiều rồi này hai chị ! Thôi em đi, nghe !

Chợt Mỹ Liên quay lại ngó Mỹ Ngọc :

- Ấy chị Ngọc ! Sao chị không nói cho Ái Lan biết còn bà Sáu Riệm nữa ? Theo em thì bà Sáu có lẽ lại biết rõ về bác Doanh hơn ai hết đó !

Mỹ Ngọc giật mình :

- À ừ ! Đúng vậy đó Ái Lan ! Chị quên bằng đi mất bà cụ Sáu Riệm nữa ! Ái Lan ! Nhất định là em phải tìm đến hỏi bà cụ này cho bằng được đó nghe ! Vì chính bà Sáu đã đích tay săn sóc bác Doanh như một người chị cả săn sóc em út sau cái tang vợ đau buồn bị ngã bệnh trầm trọng. Nhờ sự tận tâm của bà Sáu mà bác Doanh hồi phục được sức khỏe lần lần. Bác vẫn nhớ ơn bà cụ không kể xiết và thường nói ra miệng là sẽ không quên tên bà khi bác lập tờ di chúc.

Mỹ Liên :

- Em chỉ mong chuyện đó có thật để cho bà Sáu Riệm đỡ phần cơ cực ! Tội nghiệp ! Bà cụ đã 79 tuổi rồi, mấy tháng nữa đầy 80 đấy, mà trơ trọi mỗi một mình, chẳng có con cháu gì cả !

Ái Lan hỏi nhanh :

- Thế hiện bà cụ Sáu ở đâu, Mỹ Liên ?

- Trên con đường đi La Ba ! Nghe nói từ ngã tư Liên Khương, quẹo tay mặt theo con lộ đất đỏ đi La Ba, chừng tám, chín cây số gì đó ! Phải hỏi dần dần mới được, tụi này cũng chưa đến nhà bà cụ bao giờ, chỉ nghe bác Doanh nói chuyện vậy thôi !

Ái Lan :

- Vậy thì hôm nay không kịp rồi ! Ngày mai em sẽ tìm đến bà cụ Sáu ! Bây giờ phải đi gấp thì mới về tới Đà Lạt trước khi trời tối được !

Hai chị em Ngọc Liên tiễn Ái Lan tới lúc em lên xe đạp máy và đứng ngó theo đến khi Ái Lan cùng chiếc vespa xinh xắn khuất sau lùm cây xanh ngoài lộ đá.

Vừa lái xe, Ái Lan vừa tự nhủ :

- Mỹ Ngọc, Mỹ Liên là con gái mà can đảm chịu đựng sự nghèo khổ thiếu thốn một cách đáng phục thật. Hai người cố sức gắng gượng nhưng mình cũng dư biết là họ cũng đang lâm vào tình trạng bi đát lắm. Phải có cách gì cứu giúp hai chị em mới được !

Phút chốc, dọc vệ đường bên phải, Ái Lan đã thấy xuất hiện những cây cà-phê lá to như lá mít, quả chín đỏ mọng bám vào cành lúc lỉu như những chùm nho căng nước ngọt.

Nhớ lời Ngọc, Liên dặn, Ái Lan chăm chú, đưa mắt nhìn, cho xe chạy thật chậm, chợt thấy hai cánh cổng lớn đóng bằng những thanh gỗ lớn ghép lại. Hai bên là hai cột trụ lớn xây bằng đá. Trên đầu hai cột trụ, gói một tấm biển gỗ, sơn màu vàng, kẻ đen hai hàng chữ lớn : Mẫn Lâm, trại trồng tía.

Mấy phút sau, xe của Ái Lan đã bon bon chạy vào một cái sân trại thật rộng. Một người đàn ông, trạc bốn mươi tuổi, đứng ở bậc cửa đưa tia mắt ngạc nhiên ngó cô gái nhỏ tuổi lạ mặt. Ái Lan xuống xe, tiến lại trước mặt người đàn ông. Và em tự giới thiệu. Ông chủ trại cũng cho Ái Lan biết ông là Nguyễn Mạnh Lâm, anh ruột ông Nguyễn Mạnh Mẫn. Hai anh em ông hiện ở chung và cùng khai thác sở trà và cà phê "Mẫn Lâm".

Ái Lan cho ông Lâm biết mục đích em mới đây tìm hai ông. Mới đầu ông chủ trại có ý nghi ngờ Ái Lan là người của gia đình Phàm nên ăn nói dè dặt đề phòng. Chỉ mấy phút sau thấy em nói chuyện cởi mở hồn nhiên, chân thực, ông ta mới yên lòng kể lể cho em nghe :

- Hai anh em tôi rất quan tâm đến cái quyền hưởng gia tài của cậu tôi để lại. Cô cũng đã biết đó, cụ Doanh là cậu ruột chúng tôi. Ông thương chúng tôi không khác mẹ chúng tôi thương con vậy, và đã nói chắc là thế nào cũng để cho anh em chúng tôi được thừa hưởng một phần gia tài. Do đó, tôi tin rằng thế nào cậu cũng đã viết một tờ di chúc khác rồi. Có điều là không biết cất giấu chỗ nào đó thôi !

Tim Ái Lan đập thành thịch :

- Ông đã trông thấy tờ giấy đó bao giờ chưa ?

Ông Lâm lắc đầu :

- Dạ, chưa đâu cô ! Anh em tôi chỉ nghe cậu hứa chắc như vậy thôi, còn giữ lời hứa hay không thì hiện chúng tôi cũng chưa có được bằng chứng chắc chắn trong tay, cô em ! Có điều rõ rệt nhất là cậu tôi không ưa gì gia đình Phàm hết ! Cậu biết rõ là bọn họ chỉ sẵn đón, chứa chấp cậu để nhằm trục lợi về sau. Cho nên lúc nào tôi cũng tin rằng cậu tôi sẽ không thí cho nhà Phàm một đồng xu nhỏ.

- Hay là cụ Doanh đã quên bằng mất việc viết tờ di chúc mới ?

Ông Lâm mỉm cười lắc đầu :

- Không đâu cô ạ ! Tính tình cậu tôi, tôi biết rõ lắm mà ! Nhiều người không hiểu tưởng là ông cụ lẩn thẩn ! Điều đó có thể lắm, nhưng đối với những cái nhỏ nhoi không đáng kể kia ! Chớ còn vấn đề tiền bạc,

của cải hay là làm ăn to lớn thì không ai kỹ bằng ông cụ đâu, cô ! Tôi và chú Mẫn nhà tôi, hai anh em tin chắc là cậu tôi đã lập tờ di chúc thứ hai đó rồi, nhưng cất giấu một chỗ nào đó kỹ quá đến nỗi không ai tìm ra nổi đó cô !

- Riêng ông thì ông có ý kiến gì hoặc phỏng đoán là ông cụ đã cất nó ở đâu không ?

Ông Lân cười buồn :

- Chịu chết cô ạ ! - Tia mắt ông bỗng lại lóe lên một ánh vui tươi, - Nhưng anh em tôi sẽ treo một giải thưởng rất lớn cho bất cứ ai tìm ra được.

Ái Lan còn hỏi thêm vài câu nữa, nhưng ông Lân không biết gì hơn. Em đành đứng lên xin từ giã và tươi cười xin lỗi vì đã làm mất thì giờ của ông.

Tới Phi Nôm, nhờ lời chỉ dẫn của Mỹ Ngọc, Ái Lan tìm đến nhà bà Ba Thìn không khó. Bà Ba Thìn và bà Tư Mậu đều góa chồng, con cái lại đã có gia đình đều ở riêng cả. Hai chị em về ở chung với nhau một ngôi nhà có vườn rộng ở ngay mặt đường phố chính tại Phi Nôm. Đời sống có vẻ sung túc nhờ tiền hoa lợi cây trái, ổi, măng cầu, mít, cam trồng đầy vườn. Hai bà tiếp đón Ái Lan niềm nở khi biết em là con luật sư Minh ở Đà Lạt. Nhưng cũng như ông Lân, hai bà không biết một chút gì về tin tức tờ di chúc sau này của cụ Doanh hết.

Sau cùng bà Ba Thìn bảo Ái Lan :

- A ! Vậy sao cô không tìm đến dì Sáu Riệm thử coi ! Hồi còn sống, ông anh họ chúng tôi quý mến và tin tưởng ở dì Sáu này hơn hết cả đấy. May ra...

Bà Tư Mậu nhè nhẹ lắc đầu :

- Chưa chắc đâu, chị Ba ! Dì Sáu hồi này già cả lú lẫn hết rồi, liệu còn nhớ được gì không ?

Trời đã xế chiều. Sương đã bắt đầu xuống khiến không khí trở nên lạnh lạnh. Ái Lan xin phép hai bà Ba Thìn và bà Tư Mậu ra về.

Ngồi trên xe, em lẩm bẩm :

- Lại một ngày đi không về rồi ! Chưa được một tia sáng nào soi vào bên trong tấm màn bí mật này cả ! Chưa có một tin tức gì về tấm giấy quan trọng này hết ! Hừ ! Ba nói đúng : nghề thám tử quả không phải là một nghề nhàn hạ chút nào !

BÀ SÁU RIỆM

Đây, nhà bà Sáu Riệm đây rồi ! Đúng như lời ông chủ trại trồng bắp hồi nãy chỉ cho mình đây mà !

Ái Lan đậu xe trước một căn nhà tranh cũ kỹ cất giữa một cái sân rộng. Chung quanh sân, một hàng rào bằng cây gòn chắc chắn, xen lẫn những thanh tre rừng, lâu ngày đã ngả màu trắng bạc. Dây mồng tơi đua nhau phủ kín hàng rào, lá to xanh ngắt điểm lốm đốm những chùm hoa hồng và những quả tròn xinh xinh màu tím thẫm. Bốn góc sân cỏ mọc tốt um. Vách nhà thấp, tường như không đủ sức đỡ nổi cái mái lợp bằng lá gồi. Có mỗi một cái cửa ra vào độc nhất. Hai ô cửa sổ hai bên hình như chỉ làm cho có chứ không cốt ý soi sáng, nên bé xiu và đóng im ỉm. Liếp che cửa sổ và cửa ra vào đã bật nẹp tuột cả đầu nan tre ra, trông căn nhà càng thêm phần tiêu điều hiu quạnh.

Ái Lan ngần ngại lăm bẫm :

- Quái ! Sao trông như nhà bỏ hoang vậy ? Em đưa mắt nhìn quanh một lần nữa - nội khu đây chỉ có mỗi một căn nhà này thôi mà, làm sao được !

Đặt bước chân lên bậc tam cấp bằng cây, Ái Lan có ý tránh những chỗ gỗ mọt có thể sụt xuống bất tử lắm.

Ngập ngừng chưa gõ cửa vội, thêm quang cảnh tiêu tụy bao quanh, khiến Ái Lan tự nhủ trong một hơi thở dài nhè nhẹ :

- Hừ ! Đây là chuyện đi cuối cùng ! Không được một tia sáng gì nữa thì coi như... bỏ cuộc.

Sau tiếng gõ cửa, chẳng nghe động tĩnh gì hết. Chừng hai phút sau, Ái Lan lại gõ nữa, lần này hơi mạnh hơn. Vẫn im lặng ! Thất vọng, em buồn rầu quay người định bước xuống bậc thềm cây, đột nhiên nghe tiếng động khẽ. Tim đập rộn lên, Ái Lan đợi chờ. Một giọng nói già nua yếu ớt từ phía trong văng ra :

- Ai đó ! Bán gì thế ? Đi đi ! Không mua đâu !

Ái Lan nói to :

- Cháu đây, cụ Sáu ơi ! Không phải bán gì đâu ! Cháu đến hỏi thăm cụ câu chuyện này thôi, cụ Sáu à !

Phút im lặng kéo dài, rồi lại giọng nói run rẩy :

- Ai thế !... Ồi chà !... Tôi không đứng dậy được. Đau ốm, mệt mệ quá. Ai đó cứ đẩy cửa mà vào !

Ái Lan đẩy cửa bước vào. Nơi cuối gian nhà tranh tối tranh sáng, em nhìn thấy thấp thoáng một bà cụ già nằm bẹp trên một cái ghế bọc nệm dài của một bộ sa-lông cũ. Một chiếc chăn dạ rách đắp phủ ngang người. Khuôn mặt bệnh hoạn răn rúm vì đau đớn.

Ái Lan lễ phép :

- Dạ, chào bà Sáu ! Cháu là Ái Lan, bữa nay qua đây thăm bà Sáu ! Bà Sáu có cần gì để cháu giúp bà Sáu một tay !

Người ốm mệt nhọc đưa tia nhìn lên mặt cô gái nhỏ. Tia nhìn ngơ ngác khờ khạo như đôi mắt con nít :

- H...à... ! Giúp tôi ? - giọng bà cụ có vẻ ngạc nhiên lắm, - Trời ơi ! từ lâu lắm rồi tôi có thấy ai muốn giúp đỡ mẹ Sáu Riệm này đâu ?

Ái Lan cúi xuống gần bà cụ Sáu :

- Cụ cứ nói thế... ! Ấy khoan ! Để cháu xếp lại cái đệm và mấy cái gối cho cụ đã !

Rồi em đưa tay nhẹ nhàng đỡ ngang lưng người ốm, đặt nằm lại trên tấm nệm cho được thoải mái hơn.

- Hôm qua bước lên thềm bị hụt chân ngã một cái như trời giáng đó cô ơi ! Chắc mắt cá bị bong gân rồi hay sao mà đau lắm, đứng không được nữa, cô ơi !

Ái Lan tròn mắt ngạc nhiên :

- Vậy sao cụ không nhờ người gọi y tá giùm cho ?

- Trời ơi ! Quanh đây nào có ai đâu ! Cô không thấy sao ? - Cụ Sáu thở một hơi dài, rơm rớm nước mắt, - chỉ còn một cách ngã đại xuống chỗ này... xuống chỗ này... chờ đợi, chờ giờ... cô ạ ! Già quá, yếu quá rồi, mong "về" sớm được ngày nào hay ngày ấy, cô ơi !

Ái Lan chột ngẩn bà cụ :

- Thôi ! Cụ nghỉ chút cho khỏe đi, nói nhiều mệt đó ! Cứ tin lời cháu đi nhé ! Cụ còn sống lâu mà, còn khỏe mạnh lắm. Thế cụ đã thử đặt chân đi được bước nào chưa ?

- Có, có ! Cũng đi được vài bước, nhưng còn đau lắm, lại phải nằm bẹp một chỗ.

Ái Lan thở ra một hơi dài nhẹ nhõm :

- Vậy thì không lo ! Đâu, cụ cho cháu coi cái mắt cá chân xem sao nào... Á, à ! Thế này thì phải băng lại mới được. Có đồ gì băng không cụ Sáu ?

- À có, có một mảnh vải trắng sạch lắm, tôi để trong tủ dưới bếp ấy... Cô lấy giùm...

Ái Lan lắc đầu :

- Ấy ! Không được, còn phải có dầu nóng nữa chứ ! Thôi để cháu chạy ra ngã ba Liên Khương mua mấy thứ cần thiết rồi về băng cho cụ nhé ! Và mua cả bánh mì với trà nữa !

Cụ Sáu Riệm nhìn ngay mắt cô bé, sắc mặt bà cụ rạng rỡ lên được đôi chút, nhưng bỗng nghiêm hẳn lại :

- Cô... à, tôi không muốn xin bố thí của ai hết ! Cô chịu khó chạy xuống bếp tìm cái bát cổ tôi để ở ngăn tủ, trong cái bát đó có tiền đấy. Cô cầm lấy mua giùm nhé !

Ái Lan đi nhanh xuống bếp. Đúng như em đã nghĩ : tủ rỗng, ngăn kệ gần như trống rỗng. Chẳng có quần áo, vải vóc, đồ đạc gì ngoài một hũ bột, hũ đường với quá nửa, bên cạnh là một cái bát cổ có nắp đậy. Bên trong có bốn tấm giấy hai chục cũ mèm.

Ái Lan để trả lại cái bát cổ vào chỗ cũ. Em cảm thấy xót thương tràn ngập cả tâm hồn :

- Khổ ! Tất cả bạc tiền của bà cụ chỉ còn có thế !

Đoạn lên qua phía cửa vườn, em ra khỏi khu nhà, chạy lại lấy xe, đẩy ra thật xa mới cho nổ máy, trực chỉ hướng ngã ba đồn Liên Khương.

Hồi sáng, từ Đà Lạt xuống, tới ngã ba Liên Khương, trước khi quẹo vào con đường đi La Ba, Ái Lan đã

chạy xe ngang một dãy nhà buôn bán khá tấp nập.

Em bước vào một tiệm tạp hóa thấy bán cả đồ ăn thức uống nữa, một điểm đặc biệt của những cửa tiệm tọa lạc tại những giao điểm hẻo lánh giữa thành thị và chốn thôn quê. Ái Lan mua ba cuộn băng, một chục lá thuốc gán Như Ý, một chai dầu nóng, một ổ bánh mì lớn và một gói trà. Rồi mở sắc tay, lấy tiền riêng của mình ra trả.

Quay về nhà cụ Sáu, em đi thẳng xuống bếp, vặn bằng lối cửa sau và sửa soạn đồ để sẵn sóc cho người ốm. Ái Lan rửa, đập nước nóng cái mắt cá chân đau, dán thuốc cao Như Ý xong băng lại cẩn thận, nhanh nhẹn và khéo léo vô cùng.

Tiếng bà cụ Sáu :

- Chà ! Dễ chịu quá ! - Đôi mắt già lão nhìn em chớp chớp, - Thiệt tình nếu không có cô em thì già không biết xoay sở ra sao nữa đây !

Ái Lan mỉm cười quay ra nhóm lửa trong cái bếp kiềng đầy tro than nguội lạnh, đặt siêu nước lên. Trong khi chờ đợi cho nước sôi để pha trà, em đi mở hai tấm liếp che cửa sổ. Ánh sáng ban mai qua ô cửa sổ, tràn vào trong gian nhà tối tăm, như nhảy múa từng bừng. Ái Lan lại chạy ra ngoài xe, lấy ở thùng xe ra một bình mứt dâu, thổ sản của Đà Lạt, mà em có thói quen hay đem theo đi ăn đường.

Nước trong siêu sôi réo như tiếng reo vui. Ái Lan nhanh nhẹn cắt bánh mì, quét mứt dâu, bưng lên cho người ốm. Và em vui mừng khi thấy bà cụ Sáu Riệm ăn bánh uống nước ngon lành. Thêm nhờ mấy lá thuốc và băng dầu nóng, mắt cá chân đỡ hẳn đau, bà cụ gượng ngồi được ngay ngắn, dựa vào lưng ghế nệm dài. Tia mắt ngó Ái Lan đã có nhiều ánh vui tươi :

- Thật từ xưa đến nay chưa bao giờ tôi gặp một cô bé ngoan ngoãn biết thương người già lão tàn tật như cô đó ! - Cụ Sáu Riệm vừa nói vừa lắc lắc cái đầu tóc bạc trắng như cước, miệng không ngớt chép chép, - Ồi chà ! Nếu chú Doanh nó còn sống thì tôi đâu đến nỗi bơ vơ, cô quạnh thế này !

Ái Lan giọng cố làm ra vẻ thản nhiên :

- Vâng ! Kể ra thì cũng lạ là tại sao cụ Doanh lại không ghi tên cụ trên tờ di chúc chứ ?

Có ý giấu nhem không muốn để cụ Sáu Riệm biết được mục đích cuộc viếng thăm hôm nay, Ái Lan, ngoài mặt bình thản, nhưng trong lòng đã như lửa đốt. Em băn khoăn tự hỏi : "Chẳng biết cuộc gặp gỡ bà cụ Sáu bữa nay có kết quả gì hay không ? Liệu bà cụ già ốm yếu này có biết tí gì về cái tờ di chúc bí mật của cụ Doanh không ? Hay là lại... ! " - Ái Lan chỉ cầu mong gợi được cho bà cụ nói chuyện một cách tự nhiên mà không muốn gieo vào trí óc bà cái hy vọng được hưởng gia tài biết đâu lại chẳng là hão huyền.

Đột nhiên tiếng nói của cụ Sáu nghe chắc nịch :

- Tôi dám chắc là chú Doanh nó không quên tôi đâu ! Đã biết bao lần chú dặn đi dặn lại rằng : cứ tin ở chú, đừng lo ngại gì về sau hết, vì chú sẽ ghi tên tôi trước nhất vào tờ di chúc mà... Trời ! Tưởng như tiếng nói của chú ấy còn văng vẳng đâu đây...

Ái Lan không tự kiềm chế được, hỏi nhanh :

- Chắc chắn là như thế chứ, cụ Sáu ?

Tiếng nói hơi thất thanh của em chợt làm bà cụ ngạc nhiên, ngẩng lên nhìn chăm chú. Ái Lan hơi giật

mình, nhưng may quá, cụ Sáu đã tiếp :

- Chắc chắn chứ cô ! Cô biết không ? Chính mắt tôi... đã nhìn thấy tờ di chúc đó !

Ái Lan vờ thản nhiên :

- À ! Cụ Sáu đã ngó thấy tờ di chúc đó ? - Giọng nói của em bình tĩnh, nhưng cổ họng lại thấy khô đắng.

Người ốm gặt đầu :

- Có, tôi thấy rõ lắm mà ! À..., nhưng mà coi chừng nghe ! Tôi ngó thấy thôi chứ tôi không được đọc nên không hiểu bên trong nói gì cả. Đây, thôi để tôi kể rõ cô em nghe nhé ! Bữa đó, tôi đang ngồi khâu bên cửa sổ, trên cái ghế bành kia kìa, thì chú Doanh lưng lửng đi vào. Vừa vào đến nơi, chú ấy đã lôi trong túi ra một cái giấy gì đó. Và chú bảo tôi :

"Chị Sáu, tôi đã viết xong tờ di chúc đây này. Gớm, mấy ông kia cứ làm khó tôi hoài. Họ tưởng tôi không biết cách viết chúc thư ra làm sao đó chắc !"

- Ngày đó tới nay đã được bao lâu rồi, cụ Sáu ?

Bà cụ ngập ngừng :

- Coi nào ! - Văng trán bà cụ đã nhăn, giờ đây lại nhú lại thêm nữa, - Kỳ quá, không còn nhớ được là bao giờ nữa chứ ! - Cụ Sáu lại im lặng, đôi mắt đăm đăm suy nghĩ, một lúc sau mới tiếp, - coi... hình như là ít ngày sau khi chú Doanh về ở với gia đình Phàm thì phải ? Cô để tôi nói nốt đã ! Tôi còn nhớ hôm đó chú ấy có vẽ khoan khoái vui vẻ lắm ! Cười nói huyền thuyên, tờ giấy vẫn cầm ở tay. Chú không đưa cho tôi đọc, nhưng cho tôi biết rõ là, khi hạ bút viết, chú đã ghi tên tôi rồi. Ngay lúc đó, chưa hẳn yên tâm tôi đã hỏi chú là viết chúc thư để lại như thế thì liệu có đúng cách không, và liệu có được pháp luật chịu không ? Chú đã trả lời : "Cứ yên trí đi mà, chị Sáu ! Trước khi viết tôi đã đi hỏi thăm cẩn thận lắm rồi. Pháp luật nhất định phải công nhận chứ ! Chỉ còn thiếu chữ ký của hai người làm chứng nữa là xong !"

Ái Lan hỏi nhanh :

- Hai người chứng này là những ai, cụ Sáu biết không ?

- Không ! Tôi không biết ! Bữa đó tôi không hỏi mà chú Doanh cũng không nói gì thêm ! Đoạn chú quay ra bỏ đi ngay, mặt mày tươi vui hơn hở, cứ vừa cười vừa nói lảm nhảm cái gì đó. Chú có cái tật hay cười một mình, nói một mình như thế mỗi khi làm xong được một việc gì ưng ý !

- Thế cụ Sáu có ý nghi ngờ gì về chuyện tờ chúc thư đó hiện giờ ở đâu không ?

- Theo tôi nghĩ thì chắc chú Doanh đã cất giấu một nơi nào đó rồi. Tính kỳ cục lắm, chỉ thích cất kỹ đồ vào những nơi thật chắc chắn ! À... và tôi còn nhớ mang máng chú có nói... "Phải cất vào một nơi mà không ai có thể lấy ra được, trừ phi được pháp luật cho phép". Thế rồi về sau ra sao, tôi cũng chẳng hay nữa ? Có thể là chú ấy đã trao tờ di chúc đó cho một phòng chưởng khế hoặc một ông luật sư nào quen biết rồi chứ chẳng phải đâu !

Ái Lan dè dặt đáp :

- Thế cụ Doanh có còn nói gì thêm nữa không, cụ Sáu ? - Lòng em lo ngay ngáy là với tuổi già còm cõi, cụ già không còn sáng suốt minh mẫn, quên khuấy mất nhiều điểm quan trọng đi chẳng !

- ... À... à, hình như chú ấy còn nói thêm cái gì nữa này... Ừ, hình như chú sẽ đem tờ giấy đó đi đâu này

này, quên mất rồi !

Bà cụ lại lắc đầu buồn bã :

- Nhiều đêm nằm suy nghĩ mãi mà không nhớ ra được chứ !

Ái Lan có cảm giác là kết quả vinh quang vừa sát gần đến tầm tay, lại bỗng vượt bay đi mất hút. Nhưng em tin chắc rằng bà cụ Sáu quả thật có biết được vài điều bí mật quan trọng lắm về tờ di chúc thứ hai của cụ Doanh. Nhưng vì tuổi già chông chất, điều bí mật đó đã bị chìm sâu trong hố quên lãng. Khó mà nhớ lại được, trừ phi có sự tình cờ màu nhiệm nào sui khiến điều đó đột ngột xuất hiện trong trí nhớ.

Ái Lan khẩn khoản :

- Cụ thử cố nhớ lại coi, cụ Sáu !

- Vô ích ! Cháu ơi ! Già đã cố gắng lắm mà không sao nhớ lại được ! Thiệt khổ !

Dứt lời bà cụ già lại ngã người xuống cái gối lớn, mắt lim dim vô cùng mệt nhọc.

Ngay lúc đó, chiếc đồng hồ treo phía trên tủ com-mốt thong thả gõ mười tiếng. Đột nhiên, bà cụ Sáu chột run rẩy toàn thân, mở choàng mắt ra. Tia nhìn của bà thật kỳ dị. Vẻ mặt sững sờ, đôi mắt đăm đăm nhìn vào một điểm vô hình trong khoảng không trước mặt, như đang sống trong một giấc mơ. Có tới gần một phút sau, bà cụ mới từ từ quay đầu, đưa mắt ngó chăm chú chiếc đồng hồ treo.

MỘT HÒN ĐÁ HẠ HAI CHIM

 Chuông đồng hồ vừa dứt, đôi môi cụ Sáu Riệm run run mấp máy như muốn nói cái gì đó. Sợ không nghe rõ, Ái Lan ghé sát tai. Tiếng chuông đồng hồ đột ngột quả thật đã tác động mạnh lên não bộ của bà cụ không khác một cái chốt đẩy trúng lò xo, làm bật ra những ý nghĩ thầm kín chưa nói ra được... và có thể cả những kỷ niệm xa xưa từ lâu bị vùi sâu trong quên lãng. Và Ái Lan linh cảm là bà cụ Sáu Riệm sắp sửa nhớ lại được một cái gì quan hệ lắm.

Quả nhiên, cụ Sáu giọng run rẩy, lắp bắp nói chẳng ra hơi, khiến Ái Lan phải ghé tai thật sát hơn nữa mới nghe được văng vẳng như tiếng muỗi kêu :

- Cái đồng hồ... phải, phải, đúng rồi, cái đồng hồ !

Ái Lan, nhằm gợi ý cho cụ Sáu, tiếp lời :

- Cụ Doanh đã cất giấu tờ di chúc trong cái đồng hồ ?

Nhưng bà cụ bỗng lại lắc đầu chán nản :

- Không ! Tôi đâu có nói thế ! - Tiếp theo là một tiếng thở dài buồn bã; - Tôi mới chợt nhớ ra một cái gì, chưa kịp nói hết đã lại quên ngay ! Tuổi già lẫn lộn mất hết cả, thật khổ ! À, à, hình như chú Doanh có nói với tôi về một cái đồng hồ thì phải ! Ô ! Mà không biết có đúng thế không, có lẽ tôi nhớ sai rồi... !

Trong khi nói lung tung như vậy, đôi mắt bà cụ Sáu vẫn không rời chiếc đồng hồ treo trên vách. Ái Lan ngạc nhiên cũng đưa mắt nhìn theo, và em tự hỏi thầm :

- Quái lạ ! Cái đồng hồ kia thì ăn thua gì đến lá chúc thư của cụ Doanh nhỉ ?

Đột nhiên, bà cụ Sáu khẽ "a" lên một tiếng :

- Phải, phải ! Tôi nhớ ra rồi ! Ấy đấy, tự nhiên sực nhớ ra ngay... thật, chẳng hiểu ra làm sao cả !

Ái Lan nôn nóng :

- Nhớ gì, cụ Sáu ? - Miệng hỏi mà lòng em run sợ bà cụ già chợt nhớ đấy mà cũng lại có thể quên ngay đấy được, sẽ không kịp nói rõ.

Cụ Sáu nói mau và tiếng thật to như một lời reo mừng :

- Quyền sổ con ! Ủ, đúng rồi ! Đúng là một quyển sổ con con, xinh lắm !

Ái Lan khẩn khoản :

- Vâng, quyển sổ con xinh lắm, rồi gì nữa hả cụ Sáu ? - Vừa hỏi em vừa ráng không để lộ sự nóng ruột e làm bà già bị kinh động lại quên mất hết.

- Thôi, tôi nhớ ra rồi ! Chú Doanh đã ghi tất cả mọi việc riêng của chú vào một quyển sổ con con bé tí. Và chú đã nói rõ với tôi như thế này : Chị Sáu, sau khi tôi chết, nếu chị không thấy ai đá động gì đến tờ di chúc thứ hai tôi để lại đó, thì chị phải đích thân lo việc đó nhé ! Cần làm những cái gì, tôi đã ghi cả ở trong cuốn sổ con tí đó..."

- Thế bây giờ cuốn sổ đó đâu rồi, cụ Sáu biết không ?

- Chịu ! Tôi cũng chẳng biết nữa ! Chắc chú Doanh đã cất đi một chỗ nào rồi đó chứ !

Ái Lan lại lạnh toát người và có cảm giác sự thành công đang biến thành mây khói. Đưa tia mắt ngó quanh nhà, rồi Ái Lan chăm chú nhìn cái đồng hồ treo trên vách, tự hỏi chẳng hiểu cái đồ vật đó liệu có liên hệ gì tới tờ chúc thư bí mật của cụ Doanh không ? Câu trả lời chợt xuất hiện như một làn chớp trong đầu óc em : "Nếu không liên hệ thì tại sao khi nghe chuông đồng hồ đổ đột ngột, cụ Sáu lại sức nhớ ra quyển sổ con tí của ông em họ ?"

Ái Lan bật đứng lên, tiến lại phía tủ com-mốt, nơi treo đồng hồ. Chiếc đồng hồ không lớn lắm nên em nhấc xuống dễ dàng, mở nắp hộp kính ngó vào bên trong. Ngoài một chiếc chìa khóa dùng để lên giây thiêu và bộ máy dây bánh xe lớn nhỏ, không thấy cái gì khác lạ nữa. Treo trả lên vách xong, Ái Lan trở lại ngồi bên cụ Sáu. Một lúc sau, em mới hỏi :

- Khi cụ Doanh nói với cụ Sáu những điều vừa rồi, thì ông cụ ở trại cam hay đã lên Đà Lạt rồi ?

- Hồi đó chú ấy đã ở với gia đình Phàm rồi chứ ! Nhưng cũng chưa được lâu nhiều. Thỉnh thoảng lại về trại cam ở Lạc Dương hai ba bữa. Rồi ít tháng sau đó chú không về nữa, ngoài lần sau chót để bán nhà và vườn.

- Thế còn đồ đạc ? Cụ Doanh bán cả đồ đạc luôn sao ?

- Đồ đạc thì gia đình Phàm đem xe về chở đi hết !

Ái Lan giữ im lặng, nghiền ngẫm mấy cái chi tiết vừa được biết. Rồi em lẩm bẩm :

- Chắc thế nào cụ Doanh cũng phải có một chiếc đồng hồ lớn, cổ xưa chứ không không được !

Cụ Sáu lẩm bẩm nhắc lại :

- Đồng hồ treo cũ, đúng rồi ! Chú ấy có một cái đồng hồ kiểu cổ vẫn treo trong nhà mà !

- Cụ Sáu cho cháu biết qua hình dạng nó được không ?

- Coi nào ! Ừ phải, trông nó như những cái đồng hồ lớn khác đó,... mặt vuông vuông ! À đây này, nó cũng giống cái đồng hồ này của tôi, nhưng lớn hơn, vẫn treo trên tường mà. À !... à, cái mặt ngoài phía trên đó, có chạm trổ cái gì đây này !... A, phải rồi có mấy ngôi sao và một mảnh trăng hình lưỡi liềm, đúng rồi !

- Cái đồng hồ đó bây giờ đâu rồi cụ Sáu ?

- Già cũng chẳng biết nữa ! Chắc tại nhà Phàm lấy luôn chứ còn đâu !

Ái Lan căn môi cố giữ cho khỏi buột miệng nói hớ cho cụ Sáu biết là có thể cụ Doanh đã giấu tờ di chúc bên trong cái đồng hồ. Ý nghĩ đó chỉ là một giả thuyết. Nói ra để bà cụ hy vọng, rồi lỡ không có thì sao ? Để một người già lão ốm yếu như vậy mong ngóng trông chờ rồi rốt cuộc không lại hoàn không thì thật tội nghiệp. Và Ái Lan quyết định :

"Để chắc chắn có kết quả tốt đã, mới cho bà cụ hay !"

Em hỏi bà cụ Sáu một vài câu nữa, nhưng nhận ra là bà không còn biết gì hơn, dù em có gợi cho cụ nói thêm về cái đồng hồ cũ của cụ Doanh.

Rồi cho cụ Sáu thêm một ly nước trà nữa, xong, Ái Lan đứng dậy xin phép ra về và hứa sẽ đến thăm cụ luôn. Em lại có ý sẽ ngừng lại, ghé vào cái nông lại nào ở gần nhà cụ Sáu nhất để nhờ người ở trong đó,

nếu có phút nào rảnh, làm ơn đến ngõ qua bà cụ đau yếu giùm.

Mấy phút sau, Ái Lan đã trên đường về Đà Lạt, tạm yên trí về số phận của bà cụ Sáu Riệm, đồng thời cương quyết khám phá bí mật trong vụ gia tài của cụ Doanh. Cuộc tiếp xúc với bà chị họ gần của cụ đã cho em nhiều tin tức có ích. Và em sẽ kín miệng không nói gì với chị em Mỹ Ngọc, Mỹ Liên vội, trước khi đã biết được gì thêm về cái đồng hồ bí mật. Ái Lan ngấm ngấm vui vẻ kết luận :

- Như vậy thì nhất định là cụ Doanh đã có viết lá chúc thư thứ hai và cất giấu kỹ một nơi nào đó rồi. Tìm ra quyển sổ con kia là sẽ biết được hết. Bà cụ sáu cũng không còn nhớ và biết được chút gì về số phận của quyển sổ quý giá đó. Riêng mình, thì mình cho là cụ Doanh đã giấu nó ở trong cái đồng hồ cổ. Phải, nhất định là như thế rồi ! Nếu không, tại sao bà cụ Sáu lại cứ lăm lăm mắt ngó chùng chùng vào cái đồng hồ trên vách vậy ?

Ái Lan lại băng khuâng tự hỏi làm cách nào mà tìm cho ra cái đồng hồ cổ ấy đây ? Cứ cho là sự đoán của cụ Sáu đúng và chiếc cổ vật đó đã bị nhà Phàm thu nhặt đem về làm của riêng rồi, thì liệu em làm cách nào mà mó máy được ? Thêm nữa, biết đâu vợ con ông Phàm lại chẳng tò mò lục bới, vô tình đã nắm được trong tay !

Nhưng Ái Lan lại bình tĩnh tự trả lời ngay :

- Nếu tụi họ vớ được tất nhiên đã phải tiêu hủy ngay rồi chứ... ! Và như vậy thì sao lại còn câu chuyện bản khoản lo lắng của chị em Bích Mai, Bích Đào bữa nọ nơi vườn bông trước cửa chợ ? Không ! Nhất định là gia đình Phàm chưa tìm ra được, nếu quả thực cụ Doanh có dấu cuốn sổ con trong chiếc đồng hồ cổ. Và phải là mình, phải là chính mình sẽ đích tay tìm ra cuốn sổ quý giá đó.

Đường từ nhà bà cụ Sáu về Đà Lạt khá xa, trời lại nắng đẹp, Ái Lan cho xe chạy từ từ, thành thơi, tha hồ nghiền ngẫm kế hoạch. Vẫn chưa tìm ra phương cách nào cho đích đáng. Nhưng em phải vào nhà Phạm Văn Phàm cho kỳ được.

Ái Lan khẽ cười ra tiếng, lăm bắm :

- Không lẽ mình trèo qua cửa sổ nhà họ mà vào ? Nếu không phải vào một cách đường hoàng bằng cổng chính ! A, như vậy chắc tụi họ sẽ nghi ngay ! Hai con nhỏ với mình từ trước đến nay vốn vẫn ghét nhau ra mặt, nay mình đột ngột đến nhà, tránh sao họ sẽ vô cùng ngạc nhiên ? Hơn nữa, Bích Mai, Bích Đào, đã dư biết là mình chú ý săn sóc đến hai chị em Ngọc, Liên dữ lắm, nay thấy mình lù lù đến, tất nhiên họ sẽ lại càng nghi tận... À, khó ghê ! Phải tìm một lý do gì có vẻ xuôi xuôi mới được !

Mãi suy nghĩ, xe về tới nhà lúc nào không hay. Ái Lan mừng rỡ tắt máy, dựng xe. Vừa đặt chân xuống đất, đột nhiên có tiếng ai gọi tên em. Ái Lan quay lại : Diễm Anh, cô bạn thân đang chạy tới, miệng nói láu táu :

- Trời ! Ái Lan ! Sao lâu quá không gặp ? Đi đâu vắng mà biệt tăm vậy.

Em cười khanh khách :

- Ủa ! Hồi này bận quá ! Vào nhà đi Diễm Anh ! Tụi mình nói chuyện một châu cho đã, đi !

- Ấy ! Không được đâu, Ái Lan ! Mình phải đi liền bây giờ kéo trễ đây này ! Khổ ghê ! Mình đang phải đi bán vé số giúp bão lụt miền Trung này, Ái Lan !

- Bán được khá chưa ?

Diễm Anh thở ra một hơi dài :

- Mười lăm tấm, chạy tóe khói, bỏ hơi tai ra mà vẫn còn sáu cái đây này !

- Thôi được ! Để mình mua giùm hai tấm !

Diễm Anh vui mừng :

- Thế thì hay quá ! Bực quá đi Ái Lan ! Ngày mai đây mình lại đi cắm trại ở Prenn mới kẹt chứ ! Mà giờ đây còn chưa bán hết thì làm sao đi !

Ái Lan ngạc nhiên, nhìn bạn :

- Đi thác Prenn cắm trại ? Ngon quá ta ? Ở đâu tổ chức vậy ? Và Diễm Anh đi với ai ?

- Trường Thánh Tâm, con nhỏ Huyền em họ mình học đó mà. Tụi nó hiện đang đóng dinh hạ trại rồi. Huyền nó cứ nài mình đi với nó và mình hứa sẽ xuống ở chung lều với nó mười lăm ngày. Lẽ ra chiều nay đã phải có mặt ở dưới ấy rồi. Nhưng còn mấy cái này nên mới kẹt lại đây !...

Đột nhiên đang nói, Diễm Anh ngưng bật như chợt có một ý kiến gì hay hay :

- À, ủa ! Quên khuấy đi mất ! Ái Lan ! Tại sao Ái Lan không đi cắm trại với tụi này luôn một thể cho vui nhì ! Tuyệt lắm ! Tụi này khám phá ra ở suối Prenn có một quãng nước sâu đến gần bụng, nước không chảy xiết, nên bơi thú lắm.

- Hừ ! Người ta cũng đang thèm muốn chết luôn đây này ! Nhưng khổ một nỗi mình bận ghê lắm, không dứt ra mà đi được. Xuống dưới ấy sống với Huyền và Diễm Anh, ngày ngày vào rừng lượm củ về nấu cơm ăn, xong đọc Tuổi Hoa rồi lăn ra ngủ. Đêm đốt lửa trại, nhảy múa bài "Đêm trong rừng" thì... úi chao ! Tuyệt ơi là tuyệt ! Hừ ! Tiếc lắm ! Tiếc vô cùng đó Diễm Anh !

- Vậy thì bữa nào rảnh, Ái Lan nhảy vespa xuống đó với tụi mình nghe ! Ít nhất mình cũng ở trại tới nửa tháng cơ mà ! Mà còn mấy tấm giấy số này, phải bán hết đã. Bực ghê ! Mình có tiền thì ứng phất ra rồi bán sau cũng được ! Nhưng học trò là nghèo hết, tiền đâu ?

Tiếp theo là tiếng cười ròn rã của hai cô nữ học sinh. Ái Lan vừa cố nín cười vừa bảo bạn :

- Diễm Anh bị kẹt chưa xuống với Huyền được kể cũng bực mình thật ! Thôi mình mua cho hai tấm. Bao nhiêu tiền một tấm, Diễm Anh ?

- Năm chục !

Ái Lan mở sấp tay lấy tiền trao cho bạn. Đột nhiên em vụt nói :

- A ! Diễm Anh mình có ý kiến này hay lắm : để mình bán bốn tấm còn lại dùm cho ! Diễm Anh nghĩ sao ?

- Ái Lan nói giỡn hả ?

- Thiệt đó chứ giỡn gì !

- Trời ! Vậy thì may quá ! Đây cả quyển sổ cuốn vé đây, đó, bốn cái còn lại đó ! Nhưng mình cần cho Ái Lan biết trước : bán được hết không phải là chuyện dễ như ăn phở đâu, nghe !

Ái Lan mỉm cười :

- Yên trí mình sẵn sàng chiến đấu mà !

Diễm Anh kính phục bạn ra mặt :

- Ái Lan "rắn mắt" thiệt tình ! Tuyệt ở chỗ là cái rắn mắt của Ái Lan lại cất được cho mình một cái gánh nặng mới hay chứ ! Thôi vậy là yên trí, mình có thể "dông", được rồi ! Hẹn gặp lại nghe, Ái Lan ! Và chúc may mắn... đắt hàng !

Diễm Anh đã mất hút nơi đầu phố, Ái Lan còn im lặng đứng tại chỗ, mắt nhìn chăm chú mấy tấm vé số cầm trong tay. Rồi em lẩm bầm, miệng nở nụ cười thú vị :

- "Ha ! Ha ! Đây là dịp may độc nhất, lý do rất chính đáng ! Hà ! Một hòn đá ném hai chim ! Vừa giúp được Diễm Anh làm việc nghĩa, vừa không bị nghi ngờ khi đột nhập "Kiêu ngạo thành" của trang chủ họ Phạm tên Văn Phàm !" !

CUỘC HỘI KIẾN

Chiều hôm sau, khoảng ba giờ, Ái Lan đã đậu vespa trước cửa dinh cơ của gia đình ông Phạm Văn Phàm đường Phan Đình Phùng.

Kiến trúc thật đồ sộ vĩ đại không nhằm đem lại tiện nghi khoa học, nhưng nặng về mục đích phô trương nên sự xây cất, thiết trí không có một chương trình kế hoạch rõ rệt. Khu nhà ở tọa lạc giữa một khoảnh vườn rộng lớn, bốn bên biệt lập, xa cách hẳn với các nhà hàng xóm, to lớn, cao ngất ngưỡng, trông lúc nào cũng như có vẻ đe dọa đè bẹp những mái nhà thấp nhỏ cùng dãy. Một cái nhìn thoáng trên thảm cỏ trước nhà, bất cứ ai tinh ý một chút cũng có thể nhận ra được ngay cái đầu óc không hiểu gì về mỹ thuật của chủ nhân. Quả vậy ! Bể non bộ nuôi cá, góc nào cũng có ghế đá, tượng đá, voi sành nhan nhản khắp nơi, không theo hàng lối hay góc độ kỷ hà gì hết. Những tác phẩm mỹ thuật ấy, đem lại thoải mái cho trí óc và làm vui mắt đâu chẳng thấy, trái lại, chỉ tổ làm vướng lối đi và chướng ngại cho việc nhìn ngắm hoa cỏ thiên nhiên tươi đẹp rực rỡ trong vườn.

Ái Lan thầm thì tự nhủ :

- Vườn tước gì mà ngốn ngang loạn xạ !

Và chân em bước dẫm đạp trên lối đi lát gạch bông trắng. Trước khi nhắc cái búa đồng xinh xinh bóng loáng để cho nó gõ xuống cái khay đồng, bộ đồ nghề thay thế nút chuông điện cũng lại nặng tính chất khoe khoang hơn là để tiện dụng, Ái Lan hơi khựng lại một chút khi chợt nghĩ đến giây phút hội kiến gay go. Nhưng chỉ mấy phút sau, em đã bình tĩnh... gõ búa đồng. Em thích thú với ý nghĩ tình nghịch :

"Mình phải trở tài ngoại giao cho cứng mới được. Nếu không cuộc mạo hiểm này sẽ chẳng đem lại được cái gì hay hết. Để họ thoáng nghi ngờ chủ ý của mình một chút là lập tức bị tống cổ ra ngay !"

Ngay lúc đó, một tay gia nhân quần trắng áo trắng, cổ cồng, là thẳng nếp, nét mặt lạnh lùng, mở cửa, tay còn đặt lên quả nùm sứ, không nói không rằng, giương đôi mắt trâng tráo nhìn Ái Lan như muốn hỏi : "Đến có việc gì ?"

Ái Lan nói ngay :

- Anh nói giùm bà Phàm là tôi, tên Ái Lan, muốn gặp bà để bán mấy tấm vé số lấy tiền cứu trợ bão lụt !

Tên gia nhân quay vào, không quên khép cánh cửa lại, thông báo, và em phải đứng ngoài chờ có lệnh mới được vào.

Khi được đưa vào tới phòng khách, Ái Lan không ngăn được một cái mỉm cười tình quái : "Cung cách đài các rườm, trường giả học làm sang phách lối này vẫn không khiến cho gia đình nhà ông Phàm được giới gồm những người đáng kính trọng tại Đà Lạt chấp nhận giao du thân mật, một điều mà hai vợ chồng và hai cô con gái trọc phú hằng mơ tưởng suốt ngày đêm".

Ái Lan loáng tia mắt quan sát gian phòng khách trang trí lòe loẹt như một cái sân khấu phùng tuồng. Những tấm thảm Lào rất đẹp nhưng giăng mắc la liệt trông hoa cả mắt. Trên tường treo đầy những bức

tranh cãi tiền khiến người ngó thấy có cái cảm giác như đang đứng trong một gian phòng triển lãm hội họa. Đồ đạc, bàn ghế, sa lông pha Tàu pha Tây lẫn lộn hợp với các món kể trên, biến cái phòng khách rộng mênh mông thành một gian hàng bán đồ tập tàng.

Ái Lan cũng chẳng cần để ý đến tính chất thiếu mỹ thuật của gian phòng khách. Ngay sau khi tên gia nhân vừa đi khuất, em đã đưa nhanh mắt nhìn bao quát mọi thứ đồ đạc bao quanh. Một cái đồng hồ treo trên tường làm em chú ý. Và Ái Lan tự nhủ thầm :

- Đồng hồ của cụ Doanh đây chắc ?

Nhưng em lại tự trả lời ngay :

-Ồ ! Không phải !

Quả thật, tuy cái đồng hồ cũng mặt vuông, nhưng kiểu mới trông rất tối tân, không có một điểm nào giống hình dáng cái mà bà cụ Sáu Riêm đã mô tả. Định tiến sát lại gần để coi cho rõ, đột nhiên có tiếng chân bước ở trong nhà làm em khựng lại. Nhanh nhẹn, Ái Lan ngồi ngay xuống một chiếc ghế ở kế bên, nét mặt thản nhiên bình tĩnh vô cùng.

Bà Phạm Văn Phàm bước vào, xúng xính trong chiếc áo kimono bằng lụa đen điểm những bông cúc vàng to bằng bàn tay một. Mặt bà ta hất lên, tia nhìn lạnh lẽo, chiếu thẳng mặt Ái Lan, không một chút thiện cảm :

- Cái gì ? Cô muốn hỏi gì thế ?

- Chúng tôi đến mời bà mua giùm mấy tấm vé số giúp bảo lụt miền Trung...

Bà chủ nhà cắt ngang lời cô bé :

- Hả ? À, không, không bao giờ tôi lại phí tiền cho các người đi quyên giáo hết á !

Hơi giận bưng lên khiến Ái Lan nóng mặt :

- Thưa bà ! - Giọng nói Ái Lan sắc như thanh nứa cật, - tôi không quyên giáo mà tôi bán vé số giúp bảo lụt miền Trung kia mà, thưa bà ! Chắc bà chưa biết tôi là con cái nhà ai nên có vẻ nghi ngại. Xin bà yên tâm ! Thưa, tôi là con của luật sư Đặng Quang Minh !

Bà Phàm đổi hẳn sắc mặt. Nội thành phố Đà Lạt này, ai còn không biết luật sư Minh. Gia đình Phạm Văn Phàm lại còn biết rõ hơn ai hết, vì tài năng đức độ của ông Minh và nề nếp giáo dục con gái ông hấp thụ, đã khiến ông được mọi người trọng vọng như thế nào. Sự trọng vọng mà ông Phàm cùng bà vợ và các cô con thềm muốn như người khát ao ước một ly nước cam tươi mát, nhưng chưa có hay không thể có được.

Bà ta giọng nói đổi khác hẳn :

- Chết chưa !... Vậy ra cô em đây là con gái yêu của luật sư Minh đấy ! Khổ, tôi đâu có dè... Cô tha lỗi cho tôi nhé ! Chỗ bà con quen biết cả đây mà ! Thế nào ! Cô em cần tôi giúp cái gì đấy ?

- Dạ ! Xin mời bà mua giùm cho mấy tấm giấy số giúp đồng bào bảo lụt miền Trung đó thôi ạ !

Bà chủ nhà lúng túng :

- À, à... tức là mua mấy tấm giấy số này đây !Ồ ! Chặc ! Chặc ! - Bà tắc lưỡi thay cho lời nói không tìm ra ; - chẳng hiểu... không biết, ông nhà tôi...

Dáng điệu ngập ngừng do dự, lưỡng cuống của bà nhà giàu trông thật thảm hại. Bà mà từ chối không mua thì ngại làm phật lòng cô khách quý nhưng nếu mua thì lại phải mở két tiêu tiền, một điều bà rất ngại, vì thói tật cố hữu của bà và cả gia đình vốn là... đại hà tiện. Cố gắng lắm, bà Phàm mới nói được :

- Vé số bao nhiêu đó hả cô ?

- Dạ thưa, năm chục đồng một tấm ạ !

- Năm chục ? Trời ! Sao mắc dữ vậy cô ?

- Dạ thưa, đây là việc nghĩa nên giá tiền ghi trong vé số cũng chỉ để làm hình thức thôi đấy ạ ! Nhiều khách mua lại ủng hộ hàng trăm, hàng ngàn mà không lấy vé kia, thưa bà !

Bà Phàm đang định nói thì ngoài cửa bật mở. Tiếng Bích Mai, Bích Đào léo xéo ngoài hàng hiên. Hai cô gái thi nhau nói, chẳng cần biết có ai nghe không. Qua giọng nói gay gắt của họ, Ái Lan biết được ngay là chị em Mai , Đào đang bức mình về chuyện đến nhà ai đó mà lại không được chủ nhà tiếp.

Bích Đào như la lên :

- Chị người làm nói bà chủ đi vắng, nhưng em biết dư là bà ấy có nhà. Chính ra bà ta không muốn tiếp chị em mình nên lánh mặt đó thôi.

Dứt lời, hai chị em đã vào tới phòng khách. Chợt trông thấy Ái Lan, hai cô gái ngây người ngạc nhiên, nhưng không một cử chỉ, không có một lời, dù chỉ là phép xã giao giả dối, chào hỏi người khách tới nhà, mà chỉ giương mắt nhìn trân tráo.

Bà mẹ quay lại :

- Cô Ái Lan đây đang mời mẹ mua giùm mấy tấm vé số giúp bão lụt miền Trung, các con nghĩ sao ?

Bích Mai buông sông, giọng nói tàn nhẫn :

- Khỏi ! Đừng mua gì hết, má à !

Thì ra cô này để tâm việc can thiệp của Ái Lan vào việc chiếc bình pha lê vỡ tại tiệm tạp hóa Toàn Chân ngoài công trường Hòa Bình bữa nọ. Và cô ta vẫn chăm chăm chờ có dịp để trả thù.

Bà Phàm không đồng ý với cô gái cứng, nhưng lời phản đối của bà, nghe không có chút mạnh dạn nào :

- Má tưởng nên mua mấy tấm hả các con ! Có thể là một dịp hiếm có để được tiếp xúc với các vị tai to mặt lớn tại thị xã này đó ! Bích Đào, con nghĩ sao ?

Bích Đào lên tiếng gần như quát, cắt lời mẹ :

- Má nói cái gì đâu không à ! Chỉ uống tiền vô ích ! Ngày xổ số lại còn bày đặt chợ phiên ở sân vận động nữa ! Cái sân vận động cỏ mọc tùm lum ấy con không thềm đặt chân tới đó đâu ! Rồi má coi !

Bà mẹ quyết định... theo ý cô con gái quý :

- Ủ ! Thế thì thôi ! Vậy mẹ không mua nữa ! - Rồi quay sang Ái Lan : - Thôi, cô bằng lòng vậy nhé, cô Ái Lan ! Các em chẳng đứa nào chịu mua cả !

Dứt lời, bà đứng lên. Cái cử chỉ ấy có một ý nghĩa mà Ái Lan biết được ngay là bà muốn nói : "Thôi, xong rồi, cô về đi !" Em cũng đứng lên theo, trong lòng tức giận khôn tả vì sự tống khách đột ngột khiến em không hy vọng đạt được mục đích thăm kín. Ái Lan chán nản quay ra. Đột nhiên em khựng lại : ông Phạm

Văn Phàm đứng ngay trên ngưỡng cửa. Ông ta đến lúc nào chẳng một ai biết.

- Khoan đã, cô em ! Cô còn bao nhiêu tấm vé số tất cả ?

Ái Lan sững sốt :

- Thưa ông, bốn tấm ạ !

- Thôi được, tôi lấy hết cho !

Rồi ông trịnh trọng lấy ví da trong túi áo, lôi ra mà tờ giấy bạc 500 đồng đưa cho Ái Lan :

- Đây, tiền đây ! Cô cầm lấy, khỏi phải trả lại gì hết !

Giọng nói ông ta thật êm dịu, đúng là của kẻ cả rộng lượng bao dung, làm ra vẻ như không để ý gì đến vấn đề tiền bạc.

Bà chủ nhà tròn mắt nhìn ông chồng :

- Ủa ! Mình điên đó hả ? Cái gì mà đưa cả năm trăm đồng bạc, dữ vậy ?

Phạm Văn Phàm tiến gần lại, rỉ khẽ vào tai vợ :

- Mình không biết gì cả ! Mình điên đầu thì có chứ còn tôi thì ở đó mà coi tôi điên ! Này nhé ! Tội mình từ bao lâu nay vẫn hì hục tìm cách làm sao cho được nổi danh một chút đăng để luôn lọt vào những chỗ khó khăn, tai mắt của Đà Lạt. Nay cơ hội nhất thời không kiếm mà được gặp, sao lại để vuột mất. Hà ! Hà ! Năm trăm đồng bạc để được nêu tên tuổi trên mặt báo còn rẻ chán !

Dứt lời, ông nhà giàu để rơi mình phịch xuống một chiếc ghế bành bọc nhung, quơ tờ báo, găm đầu coi mục... rao vặt. Biết ý chồng khi đã chìm tia mắt vào tờ báo, soi mói tìm xem mục gì có thể tìm ra tiền thì không muốn bị ai làm rộn, bà chủ nhà đành giữ im lặng.

Trong khi đó, Ái Lan loay hoay tìm cách kéo dài thời gian nán lại, hy vọng thu lượm được một vài tia sáng về tung tích cái đồng hồ cổ của cụ Doanh.

Mấy phút sau, em đành lên tiếng :

- Xin phép ông bà ! Và cố gắng làm cho giọng nói thật tự nhiên, - À, dạ thưa... bây giờ mấy giờ rồi ạ ?

Bích Mai giọng mỉa mai châm biếm :

- Trời ! Đồng hồ ngay trước mắt đó kìa !

Ái Lan cười :

- À, vâng ! Tôi sơ ý quá !

Rồi đưa mắt lên chiếc đồng hồ treo trên tường mà em đã thấy từ lúc mới bước vào, làm ra vẻ như mới nhìn lần thứ nhất, và quay lại ngó bà Phạm Văn Phàm :

- A, dạ thưa đây có phải là cái đồng hồ cổ của cụ Doanh không ạ ? Tôi thích sưu tầm đồ cổ các loại lắm, thưa bà !

Bà Phàm giọng khinh bạc :

- Không, không phải ! Cái này đâu phải đồng hồ của bác Doanh ! Cái bác để lại cũ mèm so với cái này, mười phần không được một !

Ái Lan khôn khéo lựa lời cố gợi cho bà chủ nhà nói thêm nữa về chuyện đồng hồ :

- Thế à ! Vâng, kể thì lắm khi cũng khó mà lưu giữ các đồ vật kỷ niệm của người thân sao cho khỏi ảm đạm ! Trưng bày thì cũ kỹ khó coi, mà cất biến đi vào xó xỉnh nào đó thì lại không nỡ, vâng !

- Cô em nói đúng đấy ! Nhưng cái gì kia, chứ cái đồng hồ cũ rích của ông anh chúng tôi thì thiết tình nhét xó là tốt nhất, cho nó gọn mắt !

Bích Mai phụ họa :

- Ủi chao ! Mẹ chất đống trong nhà kho những cái gì của bác Doanh mà tùm lum, mỗi lần phải vào lấy cái gì là ngại muốn chết luôn vậy đó !

Bà Phàm vẫn thao thao :

- Bởi thế cho nên, mẹ đã bảo tụi nó đem cái đồng hồ cũ của bác cùng một lô bát đĩa cổ là những đồ dễ vỡ xuống biệt thự ở Prenn rồi còn đâu !

Trừ Ái Lan ra, chắc tất cả mọi người hiện diện trong phòng khách lúc bấy giờ không ai ngờ rằng câu nói vừa rồi đã có một giá trị như thế nào : nó đã cho Ái Lan một tin tức thật quý báu trong việc truy lùng tung tích cái đồng hồ cổ của cụ Phạm Tú Doanh.

Ái Lan một lần nữa, lễ phép cáo từ ông bà chủ nhà và cảm ơn sự giúp đỡ đồng bào lũ lụt miền Trung của gia đình ông. Một phút sau, em đã chễm chệ ngồi trên chiếc vespa xinh xắn, trong lòng thư thái nhẹ nhàng. Em mỉm cười thầm nghĩ :

- Gia đình ông này khôn lắm, tính toán cũng khiếp lắm. Nhưng lần này mặt cửa gặp mướp đảng, kẻ cắp gặp bà già. Bốn tấm vé số này mới có 500... đồng bạc, mà đã la đắt. Không hiểu bà ta sẽ la trời cách nào nữa đây, khi nó làm tiêu luôn cả cái tài sản mà họ chiếm hữu của cụ Doanh ?

ÁI LAN ĐI CẨM TRẠI

ân hoan nhờ cái kết quả tốt đẹp trong cuộc tới nhà ông Phàm bán vé số, nhưng Ái Lan vẫn băn khoăn tự hỏi :

- Thế là biết chắc được cái đồng hồ của cụ Doanh hiện để ở biệt thự tại thác Prenn rồi. Nhưng làm cách nào mò vào cái biệt thự đó được đây ? Mà ngay đến địa điểm nó tọa lạc mình cũng chưa biết nốt. Ấy là chưa nói đến chuyện nếu bọn nhà Phàm lỡ bắt chột mình lò mò lại đó dò hỏi tìm biệt thự của ông ta thì biết giải thích cách nào đây ? Bài toán chưa tìm ra đáp số ! Và lại sự ham thích tập sự làm nữ thám tử cộng thêm với lòng tự ái, khiến Ái Lan không dám hỏi ý kiến một ai, ngay cả với cha. Trong thâm tâm em nhất định sẽ một mình đảm đương công việc điều tra. Chỉ khi nào đạt được kết quả, em mới sẽ ca khúc khải hoàn, hiên ngang đem lại cho cha... chìa khóa để mở cánh cửa bí mật trong vụ gia tài cụ Doanh. Và em sung sướng hình dung nét mặt luật sư Minh nhìn em ngạc nhiên xen lẫn niềm kiêu hãnh.

Chiều hôm đó, trong bữa cơm tối, luật sư Minh hơi lấy làm lạ vì thái độ im lặng khác thường của con gái yêu :

- Bữa nay sao con ít nói vậy, cứng của ba ? Con đau ốm hay sao vậy, Ái Lan ?

Ái Lan bật cười lớn :

- Trái hẳn thế, ba ! Không bữa nào con lại cảm thấy được khỏe khoắn bằng bữa nay, ba à !

- Nhưng mà... à, này con ! Theo ba, thì con nên nghỉ ngơi đi chơi ít ngày đi. Ba thấy rằng ở cái tuổi non nớt của con mà phải điều khiển công việc của cả cái nhà rộng lớn như nhà ta này thì thật vất vả cho con quá. Vậy, con cũng nên nghĩ đến chuyện đi chơi...

Không kịp để cha nói hết, Ái Lan chột thẳng ngay người, buột miệng nói to :

- Trời đất ! Có vậy mà mình nghĩ không ra chứ !

Và trong cơn sững sốt, em buông rơi cả đôi đũa xuống mâm kêu loảng xoảng. Luật sư Minh kinh ngạc trở mắt nhìn con gái :

- Cái gì ? Sao vậy Ái Lan ? Con bảo không nghĩ ra cái gì chứ ?

Ái Lan tươi cười nhìn cha, láu táu :

- Con quên bằng mất chuyện nhỏ Diễm Anh nói với con ngày hôm qua, hay lắm, ba ơi ! Ba biết không ? Lúc Diễm Anh gặp con là lúc nó sửa soạn đi cắm trại ở thác Prenn đó ba ! Ôi chà ! Thác Prenn, con đi hoài mà không thấy chán ba à ! Vậy sáng mai con xuống đó nghe ba ! Tối ngủ chung lều với Diễm Anh, tổ chức lửa trại vui lắm ba ơi !

- Ờ ! Ý kiến của con hay đó ! Xuống đấy ít ngày, tắm suối, thả bộ đi chơi nơi thoáng khí, ba thấy rằng không còn gì tốt hơn nữa.

Trong thâm tâm, sự vui mừng thầm kín của em lại còn một lý do chỉ riêng mình em biết : Diễm Anh có mặt ở dưới đó há chẳng phải là một lý do chính đáng cho em xuống thác Prenn thăm bạn mà không bị nghi

ngờ sao ?

Sáng hôm sau, Ái Lan dậy sớm lên đường. Em lợi dụng cơ hội một công đôi việc, phóng thẳng xuống Lạc Dương trước đã. Và Ái Lan có ý định trao cho Mỹ Ngọc mấy thước len để Ngọc may áo cho em.

Vừa đậu vespa trước cửa trại của Ngọc Liên, Ái Lan biết ngay là nơi đây đã xảy ra một sự gì khác lạ. Đúng thế, trên mặt lối đi lát đá tảng, nằm la liệt xác gà chết, nhất là trước cửa vừa rơm và trong khoảng sân rộng.

Nghe tiếng máy xe, hai chị em Ngọc, Liên từ phía chuồng gà chạy ủa ra, và Ái Lan thấy rõ Mỹ Liên đầm đìa nước mắt.

Ái Lan hỏi nhanh :

- Cái gì vậy, hai chị ?

Mỹ Liên mếu máo :

- Trời ơi ! Hại quá Ái Lan ! Chẳng hiểu tại sao gà của tôi chết tiệt cả ! Khổ ghê à ! Sáng nay đem đồ cho tụi nó ăn, lại thấy mười con nữa lăn cổ ra.

Mỹ Ngọc :

- Tối qua, cáo lại bắt hai con tha đi nữa chứ. Có lẽ tụi này đã tới kỳ nguy tai rồi chắc !

Mỹ Liên giọng nói tuyệt vọng :

- Chắc không còn sống sót một con nào để gây đàn sau nữa ! Không biết xoay sở ra sao đây chứ !

Mỹ Ngọc buồn thảm :

- Liên nó bị thất vọng ghê gớm. Đặt biết bao hy vọng vào vụ này. Đàn gà đang mơn mớn lớn như thổi, thế mà... À ! Hai chị em tôi rồi sẽ ra sao đây ? Kỳ này các tiệm may cũng không thấy giao đồ cho làm nữa !

Ái Lan nói to, vội vã mở sắc tay :

- Chị Mỹ Ngọc ! Cứ yên tâm ! Đừng lo ! Để em đưa chị ít tiền tiêu tạm, khi nào có chị trả cho em cũng được.

Mỹ Ngọc thở dài :

- Trời ơi ! Giá bác Doanh cứ cho đại hai chị em mình một số tiền thì có phải đỡ biết bao không. À, thế nào, Ái Lan ? Có tin tức gì về vụ tở di chúc thứ hai của bác không ?

Ái Lan suy nghĩ thật nhanh và em quyết định không nên để cho chị em Ngọc, Liên hy vọng vội, lỡ ra..., đồng thời giấu nhem mấy điểm quan trọng vừa mới khám phá được. Rồi Ái Lan dịu dàng trả lời Mỹ Liên :

- Đã có tin tức gì hay đâu, chị Liên ? Toàn những cái lơ mơ cả ! Nhưng em vẫn không thất vọng trong việc đi tìm lá chúc thư này... Các chị cứ yên trí đi !

Giọng Mỹ Ngọc mệt mỏi :

- Thôi ! Các khoản đó thì chị chẳng một chút hy vọng gì đâu, các em !

Ái Lan lái câu chuyện sang hướng khác nhằm xua đuổi không khí nặng nề buồn thảm bao quanh :

- Đây, chị Ngọc ! Hàng may áo của em đây ! Trong đó em để sẵn cả mẫu rồi đấy ! Hai chị thấy không ? Khổ người em có vẻ nữ thể thao, bụng không sệ, vai không lệch, chắc may dễ lắm, hả chị Ngọc ?

Về mặt Mỹ Ngọc tươi hân lên :

- Cám ơn em đã tin tài cắt may của chị ! Có việc làm thế này, chị vui lắm ! Thật cũng là nhờ Ái Lan mà chị và Liên lại có được những giờ sống vui thích thú.

Ái Lan cười lớn :

- Chị chịu may áo cho em thì em phải cảm ơn chị mới đúng chứ ! Và bây giờ thì em có quyền đưa chị tiền công trước nghe !

Một lần nữa Mỹ Ngọc lại lắc đầu :

- Không ! Chị không thể nhận của Ái Lan một xu nhỏ trước khi hoàn thành tấm áo đẹp của em.

Biết rõ được cái tinh thần bảo trọng nhân cách của chị em Ngọc, Liên như thế nào rồi, Ái Lan không ép :

- Vậy tuần sau em đến thử áo nghe !

Dứt lời, Ái Lan tươi cười từ giã hai chị em, ra xe, và tự nhủ :

- Rồi ! Bây giờ thẳng đường quay về thác Prenn.

Ngẫm nghĩ, em lại ái ngại cho hoàn cảnh của hai người bạn gái cô cút :

"Tội nghiệp, mình tin rằng một ngày kia Ngọc, Liên mặc dầu nhân cách cao thượng, cũng sẽ không còn đủ can đảm từ chối sự giúp đỡ của mình nữa vì đói rách. Cả bà cụ Sáu Riệm cũng vậy ! Trời ơi ! Làm cách nào để giúp được cho họ cho tiện đây ? Nghĩ lắm lúc cũng bức mình cái ông cụ Doanh này thật ! Sao ông cụ lại không nghĩ đến chuyện để lại chút thư nhờ một luật sư hoặc một phòng Chưởng khế nào đó cất giùm như những người khác vẫn làm có phải tiện biết bao nhiêu không ?

Xe đang ngon trốn, đột nhiên Ái Lan thấy nơi yên ngồi hơi lún thấp xuống đồng thời cả chiếc xe đảo qua bên trái chứ không chạy đúng giữa mặt đường như cũ. Em liền hãm tốc lực rồi ôm sát lề bên tay mặt, hãm thẳng, về số không cho xe dừng lại. Dừng cho ngay gần đầu đó, Ái Lan đi vòng lại phía sau, cúi nhìn. Quả nhiên, bánh sau xì hơi đang dần dần xẹp xuống. Rút chìa khóa mở hộc đựng dụng cụ, Ái Lan lấy đồ ra, hì hục tháo bốn chiếc đinh vít, sau khi đã bê một hòn đá tảng cho chiếc vespa dựa nghiêng vào. Đinh vít tháo xong, Ái Lan đưa hai tay nhắc chiếc bánh xe xẹp ra. Lạ ! Chẳng hiểu sao cái bánh xe mắc cứng không chịu rời ra. Em mím môi, hai tay nâng thật mạnh : "sực" một tiếng, chiếc bánh xe quá ác rời ra bất chợt, làm Ái Lan mất đà ngã ngồi xẹp xuống mặt đường nhựa.

- Hừ ! Có thể chứ ! Tưởng chú mày lì mãi !

Em khoan khoái thở ra và cúi xuống phủi bụi ở áo quần. Mấy phút sau, chiếc bánh xe xẹp đã được thay xong, Ái Lan vui mừng nhảy lên nổ máy. Chiếc vespa lại ngoan ngoãn bon đi trên con lộ thẳng tắp, mặt đường sạch sẽ nhẵn bóng như chùi.

Mãi tới quá trưa, Ái Lan mới về tới trại hè của Diễm Anh tại chân đèo Prenn. Qua bóng cây xanh lá, em thoáng trông thấy có tới ba chục nóc lều vải màu vàng và xanh nước biển. Khoảng năm mươi thước xa hơn, một giải khói xanh lừng lờ bốc lên : khu bếp nấu cơm của các trại sinh. Cách bếp chừng hơn non chục thước là hồ Prenn. Gọi là hồ cho nó có vẻ một chút, chứ thực ra đó chỉ là một vũng suối rộng, sâu hơn các chỗ khác, nước chảy cũng chậm hơn nên giống hệt một cái hồ con. Mặt nước phản chiếu ánh nắng mặt trời

lấp lánh như gương.

Khi xe của Ái Lan bon qua ô cửa làm bằng bốn cây gỗ thông to lớn chắc chắn, một toán nữ sinh mặc xiêm xanh, áo sơ mi vàng ủa ra hò reo vui vẻ. Sau rốt là... Diễm Anh ! Cô bé này giơ tay khê gạt các bạn lấy lối vượt lên, miệng cười khanh khách nhìn mọi người "phân bua" :

- Tất cả thấy tôi nói có đúng không ? Tôi đã bảo con nhỏ Ái Lan này thế nào cũng mò xuống đây với tội mình mà ! Trời ! Tội mình sẽ có một châu vui đùa cho thỏa thích !

Ái Lan tươi cười chào hỏi mọi người, xong quay lại bạn :

- Diễm Anh ! Các "bồ" đã ăn cơm chưa thế ? Mình đói ghê hờn à ! Còn gì ăn không ?

- Ái Lan khá thiệt ! Có ống nhòm hay sao mà tới đúng lúc quá vậy ! Tội này mới "bày bàn" sắp sửa ăn đây này ! Trời ! Ái Lan xuống đây, tội này vui ghê vậy đó !

- Thì mình cũng khoái lắm chứ giỡn sao !

- Nhưng mà Ái Lan chịu ở đây lâu không ?

Một giây ngập ngừng :

- À, cũng chưa định chắc... - Em mỉm cười tinh nghịch - Mình sẽ ở lâu với Diễm Anh tới khi nào "bồ" hết chịu nổi thì thôi.

Diễm Anh mắt sáng lên mừng rỡ :

- Nghĩa là tới ngày nhỗ trại ?

Dứt lời Diễm Anh cùng mọi người đưa Ái Lan lên trình diện cô trưởng trại. Và em được cấp ngay giấy phép ở chung lều với Diễm Anh trong suốt thời gian cắm trại.

Về lều nghỉ ngơi, Ái Lan kể cho Diễm Anh nghe việc bán vé số tại nhà ông Phạm Văn Phàm.

Cô bạn nhỏ của em ngạc nhiên đến sững sốt :

- Khá thật ! Ái Lan làm cách nào, ăn nói ra làm sao mà bán được tất cả chỗ vé số còn lại cho cái gia đình hà tiện đó ?

- Ủ, nhưng phần lớn cũng nhờ ở chỗ ông Phàm muốn nhân dịp này, được nổi danh, thay vì "đại hà tiện", là đại từ thiện đó.

Câu chuyện vừa dứt, chuông ăn cơm vừa điểm. Mọi người xuống lều kể căn bếp ăn cơm. Bữa cơm thanh đạm nhưng đầy đủ chất bổ. Cơm lại vừa chín tới, thức ăn nóng sốt. Ái Lan nhờ chuyển lái xe xuống Lạc Dương về, bụng đói, ăn rất ngon miệng. Bữa cơm gần tàn, Ái Lan đã nghe tiếng Diễm Anh cùng các bạn nhao nhao bắt em dẫn vào rừng thông chạy nhảy một phen. Đi chơi về, em mỏi rã rời chân tay, nằm thẳng cẳng trên ghế bố, khoan khoái nghĩ tới buổi cơm tối và một đêm sắp được ngủ ngon. Giường bên cạnh, Diễm Anh lại có một chương trình khác hẳn...

- Ê ! Ái Lan, tội này lại mới khám phá được một vùng hồ lớn lắm, cách đây chừng non cây số thôi hà ! Nó ăn thông ra sông La Ngà, mà nước chảy êm ru, bơi thuyền khoái lắm.

Ái Lan la lên :

- Trời ơi ! Các "bồ" không biết mệt sao chứ ?

Diễm Anh cười sáng sủa :

- Biết chứ sao không ! Nhưng chỉ khi nào đặt mình lên ghế mới thấy mệt ! Ái Lan mới tới nên chưa quen đó. Để vài bữa rồi coi, lại không lúc nào cũng dựng cổ tụi này dậy đi "thám hiểm" khắp vùng ấy chứ !

Ái Lan cười theo bạn :

- Ủa ! Mình cũng mong quen được đó. Nếu không, chắc bà trưởng trại phải tống khứ mình về Đà Lạt bằng một chiếc... "băng ca" quá !

- Thôi ! Ái Lan ! Nói xàm hoài ! Đây, ra hồ La Ngà chơi đi, thú lắm. Ra đó rồi Ái Lan sẽ thấy phong cảnh đẹp không thể tả. Dưới hồ nước trong veo. Trên bờ, rải rác từng khu một, những biệt thự của gia đình giàu có ở Đà Lạt xây cất để về ở nghỉ ngơi trong vụ hè, đẹp tuyệt.

Ái Lan chợt nghĩ ngay đến biệt thự của gia đình Phạm Văn Phàm :

- Biệt thự ? Ở đó nhiều biệt thự lắm hả ?

Cô lấy giọng thản nhiên khi đặt câu hỏi mà trong lòng em không khỏi mừng khấp khểnh : "biết đâu đây chẳng là cơ hội tốt nhất để tìm ra biệt thự của ông Phàm ?"

Diễm Anh khẩn khoản :

- Đi nghe ! Ái Lan ! Đi về xong, ăn cơm rồi ngủ không khoái sao ?

- Ủ thôi được rồi ! Đi thì đi ! Mệt mỏi cũng không cần...

Đôi bạn nhỏ nắm tay nhau chạy ra nhập bọn với các trại sinh khác. Cả đoàn băng rừng, lội bộ chút xíu là đã tới bờ hồ La Ngà. Nơi đây có một gia đình công nhân đồn điền cà phê vẫn cho thuê xuồng máy.

Giá cả xong xuôi, cả bọn trại sinh bước xuống xuồng. Xuồng máy quay mũi hướng ra phía giữa hồ. Trước mắt Ái Lan, phong cảnh trên bờ đẹp không bút nào tả xiết. Mặt trời như một trái cầu lửa sắp sủi lao chìm xuống mặt nước, phản chiếu lên những tia sáng lóng lánh màu vàng cam. Nhưng Ái Lan vẫn nhớ mục đích chính của em trong việc theo bạn xuống nơi này. Giọng nói tự nhiên, em hỏi Diễm Anh :

- Ê ! Diễm Anh ! Biệt thự nhà ông Phàm nghe nói to và đẹp ! Nó ở chỗ nào đó ! Biết không ?

- Biết ! Kìa, nó ở phía cuối hồ đằng kia ! Chút xíu nữa tới à !

- Gia đình ông ấy có thường tới ở đây không ?

- Ồ, không đâu, cửa nhà lúc nào cũng đóng im ỉm. Có một người gác đàn ngày ngày mở cửa cho thoáng khí và làm vườn thôi hà ! Mình nghe nói anh ta là một người Thượng, tên là gì đây này : À, Y Ba, hiền lành lắm !

Ái Lan vẫn giọng lơ đãng :

- Thế đi vào đó thì đi theo đường nào ? Chắc phải có đường tốt xe chạy được chứ ?

- Thiếu gì lối vào ! Đi xuồng thì gần lắm. Nhưng nếu đi bộ hoặc xe hơi thì phải chạy theo gần hết vòng cái bờ hồ lớn này, và đường trải đất đỏ, xấu kinh khủng... À, mà sao Ái Lan hỏi thăm chi kỹ vậy ? Bộ có cảm tình với gia đình ông Phàm lắm hả ?

Ái Lan vội vã :

- Cảm tình gì đâu, Diễm Anh ? Mình hỏi cho biết vậy thôi đó chứ !

Xuồng máy từ từ tiến sát gần phía cuối hồ. Mọi người đã trông rõ một số biệt thự rất đẹp xây cất trên bờ. Đột nhiên Diễm Anh giơ thẳng cánh tay :

- Đó, Ái Lan thấy cái lùm cây lớn nhất đó không ? Chếch chéo về phía bên tay mặt đó ! Rồi ! Cái mái nhà ngói đỏ kế bên lùm cây là biệt thự của ông Phạm Văn Phàm !

Ái Lan nhìn theo tay bạn. Em quét tia mắt chăm chú nhận xét địa điểm nơi biệt thự của ông Phàm tọa lạc, đồng thời ghi nhớ thật cẩn thận địa hình địa vật chung quanh ngôi nhà.

Diễm Anh ngồi bên, thấy bạn tươi vui cũng hứng khởi nói chuyện tưng bừng :

- Thú không hả Ái Lan ? Tuần sau tụi mình sẽ tổ chức một cuộc đi đào măng, vào rừng ăn cơm ngoài trời. Rồi quay về hồ Prenn tắm, bơi, nghe Ái Lan. Còn hồ La Ngà, Ban Giám đốc trại có lệnh cấm tắm và bơi ở đấy, sợ nguy hiểm vì nước sâu lắm. Trại hè thác Prenn thích ghê, Ái Lan có thấy thế không ? Và "bồ" phải ở với tụi này thật lâu đó nghe !

Ái Lan gật đầu và ầm ừ cho qua và tâm trí cũng như tia mắt em cứ bắt dính vào cái biệt thự của nhà ông Phàm mà em chắc trong đó thế nào cũng có chiếc đồng hồ của cụ Doanh.

- Ủa ! Diễm Anh nói đúng ! Phong cảnh ở đây tuyệt thật. Nhiều cái tai nghe... mắt thấy... thích ghê ! Được, mình sẽ ở đây với Diễm Anh thật lâu !

MẠO HIỂM

 Ai Lan quyết định sẽ mò vào khu biệt thự Phạm văn Phàm ngày hôm sau, nhưng khốn nỗi, Diễm Anh và các bạn, vì yêu mến em, cứ bám lấy nhằng nhằng không để gì mà lên đi riêng cho được.

Buổi sáng, vừa mở mắt ra, bên mũi mới thoang thoảng mùi thơm của thông rừng và hoa mộc lan đủ loại, em đã bị cả bầu Tuổi Hoa vây chặt, lôi cuốn vào một cơn gió lốc đầy màu sắc và âm thanh của trẻ thơ vô tư lự. Sau bữa cơm trưa đầy rau trái, trứng chiên, trứng bác, thịt bò hầm, đủ thứ, rồi lại bánh bông lan thơm ngọt, là những trận đấu bóng chuyền mà bao giờ Ai Lan cũng được mọi người, ngay cả bà Trưởng trại, hoan hô hết mình và bầu em là cầu thủ số một. Chiều gần tắt nắng là lại một phen tắm bơi tại vũng suối Prenn. Sau bữa cơm tối thật ngon mà em nào em nấy ăn không biết thế nào là no, trong khi các bạn tản mác lên đồi thông kiểm canh khô về đốt lửa trại thì Ai Lan díp cả hai mắt, đôi mi cứ sụp xuống, buồn ngủ không thể nào gượng nổi.

Sáng hôm sau, khi thức giấc, Ai Lan nhất quyết đem ý định ra thi hành. Khi ăn lót dạ xong, Diễm Anh tuyên bố chương trình trong ngày : vào rừng chơi, đào măng, khi mệt đói sẽ ngả cơm nằm và thức ăn đem theo ăn ngay trong rừng. Rồi em bảo Ai Lan :

- Ai Lan sửa đoạn làm hướng đạo đó nghe !

Ai Lan nói như la lên :

- Diễm Anh muốn mình chết luôn hay sao ? Hai cẳng chân người ta mỏi rời ra đây này ! Thôi lần này miễn cho mình được ở nhà thủ trại nghe !

Diễm Anh sịu mặt :

- Ủ thì thôi ! Mình cũng ở lại với Ai Lan vậy !

Ai Lan la lớn :

- Ấy ! Ấy ! Cái đó là không được nghe ! Nhất định mình không thể để Diễm Anh lỡ dịp vào rừng kiểm măng với các bạn đâu ! Đi đi mà Diễm Anh ! Mình mỏi chân ghê lắm ! Ở nhà coi trại và "ngốn" hết mấy cuốn Tuổi Hoa kia đi, không có sốt ruột quá rồi. Mấy hôm mắc việc lung tung chưa đọc được chữ nào cả !

- Để Ai Lan ở nhà một mình, Diễm Anh áy náy ghê lắm ! Nhưng nếu Ai Lan thiệt tình muốn nghỉ ngơi, thì đành chiều ý vậy !

- Vậy thì tốt ! Diễm Anh cứ yên trí đi đi ! Mình phải nằm nghỉ một phen cho đã. Hết mệt, có lẽ mình mò ra hồ La Ngà thuê xuồng máy đi quanh một vòng. Chà ! Phong cảnh tuyệt đẹp bữa kia đâu đã được xem ngắm thích mắt.

Diễm Anh sốt sắng :

- Ủ, dạo quanh hồ một vòng thì tuyệt lắm ! À, này, mình cần cho Ai Lan biết trước để phòng bị chút nghe ! Bác Cai Sĩ cho thuê xuồng máy đó, là một người tử tế lắm, nhưng cái xuồng của bác bị bộ máy hơi tồi đấy. Cẩn thận kéo bị liệt máy giữa hồ là hết đường vào bờ được đó nghe !

Ái Lan hứa với bạn :

- Yên trí đi Diễm Anh ! Mình sẽ cẩn thận đề phòng ! Không sao đâu !

Mặt trời lên cao đã tới hai con sào rồi. Ái Lan nôn nóng lên đường thám hiểm. Khổ một nỗi, Diễm Anh và các bạn còn cứ tíu tít sửa soạn hành trang mãi chẳng xong khiến em tưởng chừng như họ sẽ không bao giờ rời khỏi trại cả.

Sau hết, may sao khi quay nhìn lại, Ái Lan đã thấy mọi người đeo ba lô gọn ghẽ trên lưng, hướng về cánh rừng nửa đặt bước. Diễm Anh còn ngoái cổ nhìn bạn, giơ tay :

- Ái Lan ! không đi cùng tụi này, đừng có tiếc rẻ nghe !

Chờ cho mọi người đi khuất sau đám lá xanh, Ái Lan nhắm hướng hồ La Ngà bước mau. Mấy phút sau, em trông thấy bác Cai Sĩ đang té nước cọ rửa chiếc xuồng máy. Ái Lan có ý định đi thám hiểm khu biệt thự một mình, không muốn để ai biết, liền bảo bác Cai :

- Bác cho tôi thuê xuồng một tiếng đồng hồ đi bác !

Bác Cai Sĩ vui vẻ :

- Cô lái lấy một mình hả ? Mà cô biết lái không chứ ?

- Chưa ! Bác chỉ giùm tôi một chút là tôi điều khiển lái được à !

Nửa giờ sau, Ái Lan đã vui mừng thử một hơi dài khoan khoái. Khói máy nổ êm, rung chuyển nhẹ nhẹ và đưa chiếc xuồng xa dần bờ, mũi quay ra phía giữa hồ. Ái Lan cho xuồng từ từ chạy dọc theo bờ. Mặt nước phẳng lặng như chiếc gương soi. Mũi xuồng rẽ sóng phát ra tiếng kêu như xé lụa. Ái Lan nhẹ tay cầm vững tay lái trực chỉ phía bờ còn hơi xa, ngay trước mắt : nơi tọa lạc biệt thự của ông Phạm Văn Phàm. Miệng em lẩm bẩm :

- Chỉ cần anh gác đàn Y-Ba cho phép mình vào thăm thú một chút là được.

Nhưng đột nhiên giàn máy đang nổ êm dòn bỗng phát ra những tiếng "pực, cực", mới đầu còn cách quãng, chỉ phút sau đã nổ liên tiếp như một tiếng rền dài rồi tắt hẳn luôn cả tiếng máy. Ái Lan thảng thốt :

- Ủa ! Sao kỳ vậy ? Chắc hết xăng rồi, nguy quá !

Em cúi xuống mở nắp bình xăng : đầy ắp. Ghé sát coi giàn máy, Ái Lan đưa tay soát lại mấy sợi dây điện. Thường ngày em ít khi để ý đến vấn đề máy móc, nhưng nhờ bản tính thông minh, nhận xét và ghi nhớ rất nhanh, nên về động cơ các loại xe hai bánh và xuồng máy, em biết được nhiều điều hơn các bạn.

Lời báo trước của Diễm Anh lại văng vẳng bên tai. Đồng thời ngược mắt nhìn lên, Ái Lan đã thấy thấp thoáng tòa biệt thự của ông Phàm ở đằng xa phía cuối hồ, lấp ló qua mấy lùm cây lớn rậm.

Xắn hai ống tay áo, Ái Lan cúi xuống giàn máy. Sau hơn một tiếng đồng hồ hì hục tháo ráp lung tung, kết quả : vẫn im lìm, máy không chịu nổ. Em lắc đầu chán nản :

- Hừ ! Mình bị giam hãm trên mặt hồ suốt ngày hôm nay rồi. Và như vậy cũng có nghĩa là không thể mò tới thám thính tại biệt thự nhà ông Phàm được nữa.

Ái Lan uất ức tưởng có thể phát điên lên, vì đích đã hiện ra trước mắt mà lại không thể đi tới được. Có lúc em định bỏ đại xuồng, nhảy xuống nước, bơi lại, nhưng gạt bỏ tức khắc dự tính đó. Lý do : Cho rằng có thể tới nơi, leo lên bờ rồi đột nhập biệt thự của ông Phàm được, nhưng làm cách nào quay trở về địa điểm

trại hè ở Prenn ? Sau cùng, Ái Lan đành phải buông xuôi tay, ngồi xuống đợi chờ, may ra có một chiếc xuồng của khách nhàn du nào bất chợt đi ngang không.

Từng phút, từng giờ lúc này tưởng chừng như dài vô tận. Theo sóng nước dập dềnh, chiếc xuồng lững lờ trôi dần mãi ra giữa hồ. Đối với Ái Lan, thời gian như ngưng lại. Em bức mình tự nhủ :

- Phen này mà mình thoát thân lên bờ được, thì lần sau, các thêm tiền cũng không thèm đặt chân lên cái xuồng mắc dịch này nữa.

Xui xẻo hơn nữa là bữa đó sao lại tuyệt nhiên không thấy bóng dáng một chiếc xuồng nào khác, ngay đến cả một chiếc thuyền đánh cá cũng không nữa. Ái Lan băn khoăn tự hỏi : Không biết làm cách nào cho ra khỏi cái cảnh khó khăn này. Chưa hết ! Mặt trời chói chang nóng bỏng. Trên nắng xuống, mặt nước lại phản chiếu hắt lên, khiến Ái Lan cảm thấy như bị thiêu đốt, nóng không thể nào chịu được nổi. Thêm nữa, cái bao tử rỗng tuếch của em bắt đầu làm khổ em không ít. Ái Lan hậm hực :

- Thế là lỡ mất dịp may đi thám thính tòa biệt thự của ông Phàm. Diễm Anh đối với mình tốt hết sức, nhưng vô tình làm sao biết được ý định của mình và rồi sẽ không rời mình ra nửa bước. Làm sao mà lên đi một mình được đây ? Chỉ còn một cách báo cho Diễm Anh biết là mình có việc cần phải về Đà Lạt gấp. A, nhưng trước hết, cần làm cách nào để vào bờ được đã chứ ? Một khi đặt chân lên bờ được, thay vì về thẳng Đà Lạt, mình sẽ tìm đường mòn men tới khu biệt thự đó. Mình ra về, Diễm Anh và các bạn chắc sẽ buồn lắm, nhưng xét ra chỉ còn mỗi cách đó là có thể tìm ra cái đồng hồ của cụ Tú Doanh được mà thôi.

Rồi loay hoay tìm cách giết thì giờ, Ái Lan quay ra lấy nùi giẻ, tháo chút xăng, đoạn lúi húi lau chùi giàn máy. Ngoảnh lại, mặt trời đã gác núi, sau gần hai tiếng đồng hồ mà Ái Lan tưởng chừng như có hai phút, bộ động cơ xuồng đã nhả bóng như gương. Em ngắm nhìn bộ máy sạch sẽ, thích thú :

- Rồi đó ! Mình đã làm hết sức rồi đó ! Thử một lần nữa coi ! Phen này mà không nổ được là thôi ạ, mình cũng xin hàng luôn ! Cả cái xuồng này đem mà bán lặt soong cho rồi !

Vừa ấn ngón tay vào nút nổ máy, một tràng tiếng phình phịch đã nổi lên đều đều, y như là bộ máy chưa hề bị liệt bao giờ.

- Ha ! Ha ! Kỳ không !

Bao nhiêu mệt nhọc tiêu hết trong nháy mắt, Ái Lan ngược nhìn lên bờ, hy vọng. Bóng tối đã từng quăng một, đè trùm xuống các lùm cây ; đêm sập xuống. Ái Lan tự nhủ, miệng chép chép tiếc rẻ :

- Trễ rồi ! Không thể đi thám thính ngôi biệt thự ngay hôm nay được ! Chỉ còn đủ thì giờ lái xuồng vào bờ, nếu không bộ máy lại giở chứng "ho" lên và ì ra thì nguy lắm.

Ba phút sau, mũi xuồng đã đụng bờ đất. Neo xuồng chắc chắn và trao chìa khóa cho bác Cai Sĩ xong, mới đi được một quãng ngắn hướng về trại hè, đã nghe tiếng Diễm Anh cùng các bạn gọi tên em rồi rít.

Vừa giáp mặt nhau, Diễm Anh đã láu táu :

- Trời ơi ! Mệt ơi là mệt ! Ái Lan vậy mà khôn ghê ! Ở lì trại lại hóa hay đó ! Chẳng được cái mắng nào mà lại bị gai cửa quá trời đi !...

Đang liến láu, nhỏ Anh đột nhiên ngưng bật, giương mắt ngó em không chớp :

- Úi cha ! Đi đâu về mà mặt mũi đỏ tía và tèm lem đầy nhọ khói đen thui vậy ?

Ái Lan bật cười vui :

- Mình vừa mới đi tắm nắng một châu về đó. Gớm ! Cái xuống máy của bác Cai Sĩ tốt thật ! Nhưng tại các bồ có thể yên trí được rồi. Ái Lan phải loay hoay với nó suốt tám tiếng đồng hồ để chữa bệnh đó !

Diễm Anh đỡ người :

- Sao ? Ái Lan loay hoay với cái xuống liệt máy suốt tám tiếng đồng hồ trên mặt hồ La Ngà ?

- Đúng thế ! Thôi cho mình đáng kiếp ! Ai bảo không đi đào mặng cùng tụi Diễm Anh ?

Ái Lan ngoài mặt cố gắng coi thường chuyện không may vừa xảy ra vì cái xuống máy, nhưng ngầm ngầm, em vô cùng tiếc rẽ cả một ngày trời uống phí vô ích. Liệu có hy vọng gì mờ tối để thám thính tòa biệt thự của ông Phàm được chăng ? Giây phút hiện tại thì mọi sự đều có vẻ trở ngại cho việc làm của em hết cả...

Vừa bước vào cửa lều vải, Diễm Anh đã la lên :

- Ủa, làm cái gì vậy, Ái Lan ? Định bỏ về Đà Lạt hay sao vậy ?

Rồi em giương mắt nhìn bạn đang thu dọn, gấp mấy cái áo quần vào chiếc sack vải ! Ái Lan giọng nói buồn buồn :

- Tiếc lắm, Diễm Anh ! Nhưng bắt buộc mình phải về ngay chiều nay !

- Cái gì ? Ái Lan mới ở với tụi mình được có ba ngày à ! Hay có cái gì làm Ái Lan không bằng lòng ?

Ái Lan vội vã tiếp lời bạn :

- Đừng nói vậy, Diễm Anh ! Ở trại mình thích lắm muốn ở tới ngày cuối cùng. Như hiện còn bạn làm việc này quan trọng lắm và có một điểm rất gấp cần phải thực hiện ngay. Mong Diễm Anh và các bạn hiểu cho mình, nghe !

Diễm Anh :

- Chậm vài ngày không được sao ?

- Đâu được ! Bữa nay mà mình còn trễ rồi đó !

- Vậy thì cố nán lại cho hết ngày mai vậy, Ái Lan ! Ngày mai, đội nữ cầu thủ bóng chuyền ở trại Bồng Lai lên đấu với tụi mình. Ái Lan không dự thì thua đứt đuôi rồi còn gì !

- Biết rồi, tiếc ghê lắm ! Nhưng cũng đành vậy chứ biết làm sao ! Mình cũng buồn quá đi, Diễm Anh à !

Cô bạn vẫn nhì nhăng :

- Kỳ ghê ! Hôm qua đây mình có thấy Ái Lan đả động gì đến chuyện hôm nay về Đà Lạt đâu ? Hay là cái việc xuống liệt máy để Ái Lan bị kẹt giữa hồ suốt ngày trời làm Ái Lan tức mình ?

Em cười phá lên và vội vã nói đùa để Diễm Anh khỏi hiểu lầm nhưng nhất định không để lộ một chút gì lý do thầm kín của việc ra đi vội vã. Và em thấy rõ là cứ mãi vui nấn ná ở đây với các bạn thì khó lòng mà lén đến khu biệt thự nhà ông Phàm được. Để lộ ra, các bạn xúm lại hỏi, sẽ phải giải thích lời thôi, công việc ắt sẽ bể vỡ tùm lum ra. Mà ý Ái Lan, em cương quyết giữ chúc thư của cụ Doanh hoàn toàn bí mật.

Diễm Anh dỗ ngọt không được quay ra trêu chọc Ái Lan, nào là sợ chơi bóng chuyền thua đội Bồng Lai, sợ bơi thi "vác đèn đỏ" v.v... Ái Lan vẫn trơ như đá vững như đồng.

Sau bữa cơm trưa, Ái Lan tới lều bà Trưởng trại xin phép, đoạn quay về lều, khoát túi vải lên vai, giơ tay từ giã Diễm Anh cùng các bạn. Ai nấy mặt buồn hiu giơ tay ngoắc và đưa tia mắt nhìn theo bước chân Ái Lan đang thoăn thoắt bước ra phía cổng trại chỗ để xe vespa.

Em thăm thì tự nhủ :

- Rồi ! Bây giờ mình chỉ việc tìm đường mò tới biệt thự ông Phàm.

Nhớ lại lúc ăn cơm tối hôm qua, Ái Lan đã có ý hỏi thăm Diễm Anh về con đường dẫn tới biệt thự, nhưng bạn em cũng chỉ biết lơ mơ không có gì rõ rệt đích xác cả. Ái Lan chỉ còn cách là trông nhờ vào chính mình. Chiếc vespa bóng loáng nhẹ bon trên con đường nhựa dẫn xuống Liên Khương. Ba phút sau, Ái Lan đã rẽ vào một con lộ đất đỏ ở phía tay trái hy vọng đúng là con đường chạy vòng quanh bờ La Ngà. Xe mới tiến sâu vào chừng một trăm thước, Ái Lan vui mừng hết sức vì tin rằng đã đi đúng đường. Diễm Anh đã chẳng cho biết con lộ dẫn vào khu nhiều biệt thự đó xe hơi có thể chạy được đó sao. Và đường rất xấu ! Quả có thế ! Mặt đường lồi lõm, sỏi đá lổn ngổn, ổ gà rải rác khắp cùng.

Ái Lan cho xe chạy chậm chậm, trong lòng lo ngay ngáy chỉ ngại gặp một chiếc xe hơi nào chạy ngược chiều, vì mặt lộ rộng không đầy bốn thước. Việc lái xe lại còn khó khăn hơn nữa : hai lỗ trứng to tướng cách nhau không đầy một thước. Bùn đất còn ướt nhẹp, khiến Ái Lan có thể đoán là một chiếc xe vận tải nặng mới chạy qua đây. Và em ngạc nhiên tự hỏi :

- Quái ! Loại xe hạng nặng này chạy vào đây làm gì vậy không biết ? Và chạy đi đâu chứ ? Bùn đất còn mới tinh à !

Chưa kịp trả lời, trước mắt Ái Lan đã hiện ra mấy tòa biệt thự thấp thoáng sau những lùm cây xanh cao rậm lá. Tất cả đều đóng cửa im ỉm. Chiếc vespa vẫn êm êm lăn bánh đưa em tới một cánh rừng thưa, lau sậy non nớt xen lẫn cỏ voi chỉ cao tới quá đầu gối mọc lan mãi ra tận mép hồ. Phía cuối khoảnh rừng thưa này là ngôi biệt thự của ông Phàm, cao sừng sững đằng sau một vòng rào dâm bụt hoa đỏ chói.

Ái Lan lẩm bẩm.

- Lạy trời cho anh gác có ở đây ! Mò được tới nơi rồi mà không vô được để thăm thú, "đi câu xách giỏ về không" là một điều tai hại lắm đây.

Ái Lan đậu vespa bên lề đường và sững sốt ngạc nhiên khi nhận ra là vết bánh xe vận tải chỉ đến quãng này là hết. Có vẻ như chiếc cam nhông nào đó đã băng qua khu bãi rừng cỏ thấp, đi vào biệt thự của ông Phàm. Ái Lan bỏ xe, rảo bước theo vết xe hơi in rõ trên mặt đất, đi tới một cây cột sơn trắng chắn ngang cửa vườn. Ngôi biệt thự đồ sộ của nhà ông Phàm sừng sững ngay trước mắt. Bỗng Ái Lan suýt kêu lên một tiếng to. Quang cảnh hiện ra như trong một cơn ác mộng. Một quang cảnh vô cùng hỗn loạn, cửa cái, cửa sổ chạy suốt dọc hàng ba mở toang hoác. Giữa thảm cỏ, một cái ghế bành nệm da nằm chống bốn vó lên trời, rải rác chung quanh đủ thứ đồ lặt vặt : học bàn, ghế đẩu, bàn đêm, chăn dạ, chăn len, gối nệm nằm la liệt. Cỏ xanh bị dẫm nát, mang đầy những vết cày xới kéo dài, lộn tung đất ẩm.

Vừa nhẹ bước tiến vào, Ái Lan vừa lẩm bẩm :

- Quái thật ! Sao lại lạ thế này ?

Cúi sát xuống nhìn kỹ mặt đất, Ái Lan nhận ra ngay những vết giày. Và những vết cày xới kéo dài trên mặt cỏ đúng là do những đồ đạc bằng gỗ bị kéo lết để lại.

- Vậy đúng rồi ! Đúng là cái xe vận tải hạng nặng đã vào đây để dọn đồ rồi ! Vết tích trên mặt đất hãy còn mới lắm, cách đây mới chừng non một tiếng đồng hồ à !

Ái Lan nhẹ bước tiến lại gần tòa biệt thự. Văng hoe không một bóng người. Cả gác dan người Thượng tên là Y-Ba cũng không thấy mặt. Em đánh bạo lên mấy bậc thềm, đưa tay ấn nút chuông điện. Không một tiếng trả lời. Sẵn cửa mở, Ái Lan bước vào đi qua gian tiền sảnh. Gặp một cánh cửa khép hờ, em đưa tay đẩy ra. Cánh cửa bật mở. Chân mới đặt trên ngưỡng cửa Ái Lan ngây người sửng sốt :

- Kỳ quái thật ! Sao lại thế này ?

Gian phòng khách rộng mênh mông trống rỗng. Bàn ghế, sa lông, bình phong, đèn sứ, màn gió... Ngay cả tấm trải sàn nhà cũng biệt tăm. Lượn hết phòng khách, Ái Lan quay ra đi một vòng trong ngôi biệt thự rộng lớn. em nhận thấy rõ rệt phòng nào phòng nấy trống trơn trừ một gian phòng, đồ đạc vẫn y nguyên, nhưng tấm thảm cũng đã bị cuộn tròn lại, buộc dây chặt chẽ, sẵn sàng để khiêng đi.

Ái Lan băng khuâng tự hỏi : "Sao có vẻ như một vụ dọn đồ lén lút quá ?". Hay nói cho đúng hơn : "Một vụ cướp táo bạo mà các nhật báo ít lâu nay vẫn thường đăng tải, luôn luôn xảy ra tại những biệt thự nghỉ lễ ở những nơi hẻo lánh gần đồi núi hay bãi biển".

- Thế anh gác dan Y-Ba đâu mới được chứ ?

Và em liên tưởng ngay đến số đồ trần thiết rực rỡ đặt tiền ở biệt thự này chắc cũng phải gần như là ở dinh cơ của chủ nhân đường Phan Đình Phùng Đà Lạt. Và tụi cướp quả đã vớ được một món bở.

Đột nhiên Ái Lan cảm thấy tim em nhói mạnh một cái :

- Nguy tai ! Nếu vậy thì chắc bọn bắt lương này cũng đã nâng luôn cái đồng hồ của cụ Doanh rồi ! Hừ ! Thế là hết ! Bao công lao vất vả của mình biến thành nước lã đổ ra sông hết !

Một lần nữa, Ái Lan lại thấy tuyệt vọng đúng giây phút định ninh là đã đi tới đích. Nhưng chỉ một thoáng sau, tuổi trẻ hăng hái lại khiến em hy vọng :

- Ừ biết đâu ! Bọn gian phi bị lóa mắt vì những món đồ quý giá lồ lộ trước mắt mà để bỏ sót lại chiếc đồng hồ cũ kỹ không đáng gì, đem đi chỉ tổ mất công ?

Dứt ý nghĩ, Ái Lan hăm hở chạy đi lục soát mọi xó xỉnh góc kẹt, mở mấy chiếc tủ còn sót lại, gầm cầu thang... Vô ích, chiếc đồng hồ vẫn biệt tăm.

Sau rốt em tiến vào căn phòng mà tụi cướp chưa động đến.

- Kỳ thật ! Sao tụi này lại chưa đụng tới món gì trong cái phòng này ? Đồ đạc trong này đâu có phải kém giá trị ? Ờ, mà sao tấm thảm này tụi chúng còn cột để đây làm gì mà chưa đem đi chứ ! Hay là tụi họ khiêng đồ, nghe tiếng bước chân mình đi tới, vội bỏ đi ẩn nấp ? Một điều lạ nữa là sao không thấy bóng dáng chiếc xe vận tải của chúng đâu hết kìa ?

Ái Lan lo lắng đưa mắt nhìn quanh, sức nhớ ngay là hiện tại em đang ở giữa một nơi vắng vẻ, rừng bãi quanh hiu, khu nhà có người ở gần nhất cũng cách xa tới non mười cây số. Vậy mà, bất chợt tụi cướp xuất hiện thì thật là nguy khốn. Em thầm nghĩ :

- Trời ! Tụi cướp bây giờ ở đâu nhảy xổ ra thì mình nguy mất !

Em lắng tai nghe động tĩnh. Sự im lặng tràn ngập trong căn nhà rộng mênh mông có vẻ gì đáng lo ngại.

Bất giác em run rẩy cả toàn thân và có cảm tưởng nhột nhạt là mọi cử chỉ của mình hình như đang bị những con mắt vô hình theo dõi.

TỤI CƯỚP

Việc quái gì mà phải run lên thế nhỉ ? Đoạn em phá lên cười. Nhưng tiếng cười nghe vẫn có phần gượng gạo.

Ái Lan lại mạnh bước đi quanh nhà một lần nữa, niềm lo lắng giảm bớt một phần vì không nhận thấy có triệu chứng gì khác lạ. Nhưng sự bồn khoăn vẫn như một khối đá trĩu nặng trên lồng ngực làm khó khăn cả nhịp thở. Những bức tường đứng sừng sững như muốn nghiêng nghiêng xuống người em. Và trong không khí cũng bàng bạc có một cái gì đe dọa.

Đình ninh là chiếc đồng hồ của cụ Doanh đã bị tụi cướp đem đi mất, Ái Lan tính chỉ còn một nước là bỏ đi khỏi nơi này, sớm phút nào hay phút đó.

- Mình sẽ đi báo ngay cho đồn cảnh sát nào gặp trước nhất vì tụi gian chắc cũng chưa đi xa khỏi vùng này đâu. Xe chở chắc phải chất nhiều đồ công kênh, nặng lắm chứ ? May ra có thể đuổi kịp !

Dứt lời, em tiến lại phía một căn buồng nhỏ vẫn để treo mũ áo. Khi lướt qua khung cửa sổ mở rộng, vô tình liếc mắt ngó ra ngoài. Ái Lan sợ xanh xám cả mặt mày : trên lối đi trải đá cuội, một gã đàn ông đang xăm xăm bước tới, chiếc mũ cát kết đội xụp xuống che kín hai mắt.

Ái Lan sững người, hai chân như bị chôn tại chỗ. Sự sợ hãi khiến em mất hết khả năng cử động. Nhưng em vẫn còn một chút sáng suốt để biết được rằng tên này đúng là người của bọn gian. Rồi thu hết sức lực em tung chân chạy vọt vào căn phòng đầy đồ đạc mà tụi gian chưa động đến. Vào đến nơi Ái Lan lạnh người khi thấy bên trong không có cửa ăn thông ra ngoài vườn. Bí quá, em định quẹo vào phòng ăn, nơi có mấy khuôn cửa sổ mở ra hàng ba. Nép sát tường, Ái Lan đưa mắt lơ lảo ngó quanh. Chết ! Làm sao bây giờ ? Chỉ còn mỗi cái hầm dưới cầu thang. Em lao vút vào và quài tay khép nhanh cánh cửa lại. Vừa kịp ! Tiếng giày cồm cộp đã vang lên.

Đưa mắt nhìn qua khe ván, Ái Lan trông rõ gã đàn ông đã tiến vào giữa nhà, mắt nhìn dáo dác. Thân hình cao lớn, đôi vai thật rộng. Gã có bộ mặt lạnh như mặt bàn đá, ánh mắt dữ tợn.

Gã đứng quay lưng về phía hầm cầu thang. Ái Lan phải nín thở để tên gian khỏi nghe tiếng. May quá, gã gian phi hình như nhận thấy không có gì khác thường, tia mắt gã liếc nhanh qua cánh cửa hầm cầu thang rồi quay nhìn ngay ra chỗ khác.

Nơi ẩn nấp của Ái Lan quả thật kín đáo. Vừa hiểm hóc, khuất nẻo, thêm tối tăm vì giăng mắc đầy quần áo cũ. Mùi bụi bặm, ẩm mốc bay vào mũi khiến Ái Lan khó chịu vô cùng. Em rút vớ khăn mùi xoa đưa lên bịt miệng, vừa ngán kíp một cái hắt hơi và mừng rỡ tự nhủ :

- Trời ơi ! Thiệt may ! Không chặn kịp thì tên cướp này sẽ tóm được mình ngay chứ gã chẳng ngu gì mà lại cho rằng đó là tiếng mèo đâu !

Mấy phút sau, Ái Lan đã hơi quen được với cái mùi khó thở trong căn hầm và em bắt đầu đưa tay sờ soạng các thứ quanh mình. Chút xíu nữa thì em thét lên : một cái đầu đình nhon, nhô ra từ tấm kệ đóng đinh

vào vách hầm chọc trúng đầu ngón tay. Ái Lan đưa tay mò mò lên mặt tấm kệ. Một đồng gì mềm nhũn, mịn mát như bộ lông của một con mèo. Bất giác em rút nhanh bàn tay về, nhưng mấy giây sau, lại mạnh bạo rờ nắn thật kỹ cái đồng êm êm đó.

- Á à ! Một cái mũ bằng lông cừu ! Khiếp quá ! Của này chắc sẵn nhẩy lăm đây ! Và hôi quá ! Đúng cái đồ quý này làm mình hắt hơi đây ! Lại khó chịu hơn lúc này nhiều quá !

Ái Lan đưa tay lên bịt miệng, cố nhịn thở một cách thật khó khăn. Một chút nặng nhọc trôi qua, em có cảm tưởng đang bị cực hình. Nhưng rồi em lại thở được dễ dàng hơn một chút.

Quay lại cánh cửa hầm, em dán mắt vào khe hở. Trong căn phòng rộng có thêm hai tên gian phi nữa mới vào. Ái Lan được biết hai đứa sau này cũng đều là gian phi cả vì vẻ mặt chúng đều nhăn nhó khó coi và tia mắt lạnh lùng dữ dội như rắn độc. Tên vào trước nhất có vẻ là tên thủ lĩnh vì Ái Lan thấy gã đồng dặc ra lệnh cho hai tên vào sau :

- Thôi ! Bắt tay đi tụi bay ! Rồi liệu mà chuồn cho lẹ, nếu không là "dính" hết đây !

Rồi gã giơ tay chỉ một cái tủ lớn bằng gỗ cấm lai trạm trổ rất đẹp :

- Khiêng cái kia ra trước đi !

Hai tên bộ hạ liền ghé vai, bắt tay vào cái tủ vĩ đại đó, nhích dần ra phía cửa. Chúng mắt mũi nhắm lợi, gồng sức lên hai cánh tay bắp thịt cuồn cuộn, cố khiêng cho lẹ đừng làm vừa lòng tên chỉ huy đang lừ lừ tia mắt, miệng không ngớt lầm bầm chửi rủa. Một đứa khiêng tủ, ý chừng nặng quá, mất nhiều sức, nên đổ quạu, trừng mắt nhìn tên trùm :

- Đã biết là phải làm gấp, tại sao anh không lùi xe vào sát tận cửa mà lại đem dúi vào lùm cây xa lắc vậy ?

Tên thủ lĩnh bĩu dài môi :

- Ờ há ! Cho xe vào tận đây để tụi cớm nó thấy nó chộp cho ngon há !

Tên bộ hạ vẫn còn uất ức :

- Nếu vậy thì chịu khó mó tay vào đây chút đi, rồi sẽ thấy ngay đây mà. Tưởng làm bằng giấy đó chắc !

Từ chỗ nấp nhìn ra, Ái Lan được xem rõ rệt cách "ăn hàng" của tụi gian. Cả ba tên quơ hết thấy mọi món đồ, từ những cái tầm thường đến những cái quý giá. Màn cửa, hoành phi, câu đối, chúng cũng không bỏ, và chúng xúm lại khiêng từng cái ra phía cửa. Rủi cho Ái Lan chẳng có cơ hội nào tẩu thoát được. Tên thủ lĩnh chỉ chờ cho hai thằng em út một tay ra đến bậc cửa lại quay vào ngay, không rời khỏi căn phòng một chút.

Có tới gần nửa giờ sau, gã chọt lên tiếng :

- Rồi ! Chắc là hết rồi đó ! Anh em rút lẹ đi !

Dứt lời tên trùm bước ra phía cửa, theo chân hai tên đàn em. Bước chân đã đặt trên ngưỡng cửa, y còn quay lại đưa mắt quan sát căn phòng một vòng.

Đột nhiên y ngẩng cao mặt, lắng tai, một tiếng hắt hơi rất khê vang ra từ phía gầm cầu thang.

Tên thủ lĩnh giật thót mình, bước nhanh lại chỗ khả nghi. Gã đưa tay giật tung cánh cửa ở hầm cầu thang và phác giác ra Ái Lan đang rúm người thu mình trong góc tối. Giận sôi lên, tên cướp nắm tay em lôi mạnh

ra và găm to như sét nổ.

- Hà, hà ! Mà dọ thám tụi tao hả ?

Sợ quá hóa liều, Ái Lan nhìn thẳng vào mặt tên cướp như thách đố :

- Ông làm rồi ! Tôi, con gái con đũa mà dọ thám cái nỗi gì !

- Vậy thì mà làm gì mà chui vào trong đó, hả ? Nói mau !

- Tôi có việc đi đến tìm ông gác dan ở đây !

Tên cướp lộ lên cười mỉa :

- Lạ nhỉ ! Việc gì mà lại phải mò tới tận chỗ này ?

Ái Lan hiểu ngay là mình hiện đang ở trong một tình trạng rất nguy khốn, và vẻ mặt hung tợn của gã gian phi càng khiến em muốn ngắt xui đi vì hãi sợ. Em run giọng :

- Tôi vào đây tìm ông gác dan mà chẳng thấy ai. Bỗng nghe tiếng chân người bước rầm rập, tôi sợ quá nên phải trốn vào đó !

Tiếng tên cướp nghe độp chát dữ dội như tiếng quất của một chiếc roi da :

- Con nhỏ ! Ở đâu khi không dẫn xác tới đây là mà tới số rồi, heng ! Chắc núp trong đó mà đã nghe thấy mọi sự rồi, hả mà ? Nhưng yên trí đi, mà sẽ không còn dịp nào đi nói lại với người khác đâu. Hà, hà !

Ái Lan hiểu ngay tên cướp muốn nói gì. Nhìn nét mặt gã, em biết ngay y là người không còn biết gì là tình thương cả. Và coi như hết hy vọng thoát khỏi tay hãn, em đâm liều, nói như tát nước vào mặt tên bất lương :

- Nghe thì không nghe, nhưng thấy thì tôi thấy rõ lắm ! Thì ra các anh chỉ là những quân ăn cướp, không còn một chút lương tâm nào. Tôi mà thoát được là các anh bị cảnh sát tóm cổ hết không sót một mống !

Tên thủ lĩnh cười mỉa :

- Đúng rồi ! Nhưng phải có tao cho phép mới được chứ ! Bộ tao dại lắm hả ? Được, tao sẽ cho mà một châu như tên gác dan vậy !

Ái Lan chột la lên :

- Cái gì, anh gác dan ? Tụi anh đã làm gì người ta rồi, hả ?

- Chờ chút đi, nhỏ ! Rồi mà sẽ biết !

Em cố gắng rầy rụa giựt tay tên cướp ra. Năm tay gã quả thật cứng như một vòng thép.

- Đừng lộn xộn mà ! Có im đi không ?

Ái Lan giả vờ tuân theo thôi không giựt tay ra nữa. Đột nhiên gom hết sức lực, em rút tay thật nhanh làm tên cướp lão đảo. Nhanh như làn chớp, em vọt nhanh ra phía cửa ! Gã gian phi găm hộc lên một tiếng. Nhảy một bước đã túm được cánh tay, nó xô em một cái rất mạnh bắn vào tường.

Môi hãn bĩu dài ra :

- Mà tưởng trốn được dễ lắm hả ?

Ái Lan lại vùng vẫy hết sức. Trong cơn tuyệt vọng cùng cực em vận lực lên tay chân, cào cào dầm đá

vung vít, nhe cả răng ra mà cắn xé kẻ thù như một người loạn trí. Nhưng vô ích, em vẫn không thể thoát khỏi bàn tay chuỗi mẫn của tên gian xiết chặt như một gọng kìm.

Gã rút qua kẽ răng :

- Ồi cha ! Cái con quỉ này nó khủng thiết tình mà ! Được, để tao cho mày nếm mùi cái món này thì hết đường chó cắn mèo cào nghe !

Ái Lan gân cổ gào lên :

- Buông ra !

Tên cướp xô mạnh em về phía hầm cầu thang, đẩy em ngã chúi vào trong đó. Ái Lan chưa kịp gượng ngồi lên đã nghe tiếng chìa khóa lách cách xoay trong ổ. Lại thêm tiếng chốt bằng sắt phía bên ngoài cánh cửa hầm ken két rít lên rồi lọt lỗ hầm kêu "xoạch" một tiếng.

Tên thủ lĩnh vừa nói vừa cười sảng sặc :

- Rồi ! Ngồi trong đó chờ... chết đói nghe con ranh ! Tiếp theo đó là tiếng đế giày đinh nện cồm cộp trên nền gạch bông, mới đầu còn rõ rệt, chưa đầy phút sau, đã nhỏ dần, nhỏ dần rồi là ... hoàn toàn im lặng.

HẦM TỐI

 Khi biết là tụi cướp đã bỏ đi hết và cứ để mặc em bị giam hãm đến chết đói trong hầm cầu thang, Ái Lan sợ hãi thất thần. Em không còn biết làm gì hơn là xô mạnh vai vào cánh cửa khoá trái, hy vọng tông bật ra được. Vô ích ! Cánh cửa tuy cũ kỹ nhưng gỗ dày rất chắc chắn, vẫn không nhúc nhích. Ái Lan hoảng hốt la to kêu cứu, quên bẵng là khu biệt thự tọa lạc tại một nơi hẻo lánh, hàng tháng trời chẳng có ai qua lại.

Thất vọng và vô cùng mệt mỏi, em gục xuống nằm soài ra mặt đất. Trong đầu óc, tuy nhiên vẫn vẫn vương một hy vọng mong manh như một làn khói mỏng :

- Phải, biết đâu tụi cướp lại chẳng quay lại mở cửa thả mình ra. Dù tàn bạo, nhưng họ cũng là người như mình, vậy thì mình đói khát khổ sở thế này, chắc họ cũng phải thương hại chứ !

Ngay lúc đó, bên tai em văng vẳng tiếng xe hơi. Quả thật, chiếc xe vận tải chất đầy đồ đang tiến ra ngoài lộ và lăn bánh đều đều. Tiếng máy xa dần rồi tắt hẳn bên tai cô bé đang bị giam trong hầm tối. Ái Lan chép miệng với ý nghĩ "Tụi gian phi này lương tâm tán tận thật. Chúng thần nhiên ra đi, bỏ mặc mình chết đói chết khát ở đây, hừ !"

Sự im lặng trong căn biệt thự rộng mênh mông có vẻ gì rờn rợn như một bãi tha ma mộ địa. Sợ quá, Ái Lan hét lên kêu cứu. Biết rằng không hy vọng gì có người nghe tiếng, nhưng em vẫn không tự kềm chế được. Tiếng la thất thanh của em oang oang trong căn nhà rộng, trống vắng, đập vào những bức tường và trần nhà cao vút, dội lại, vang lên nghe như những lời chế diễu. Mệt mỏi, Ái Lan hai tay ôm đầu ngẫm nghĩ :

- Thật là mình đã tính lầm mà lại đi giấu Diễm Anh việc tới thám thính cái biệt thự này. Chắc cả trại hè Prenn đình ninh là mình đã về Đà Lạt rồi đấy. Sự thật thì mình đang bị cầm tù ngay tại cái chốn oái ăm này ! Chắc không ai có thể ngờ được !

Nghĩ đến cha, luật sư Minh, mà Ái Lan đã xin phép để đi cắm trại tám ngày liền với bạn, em lại thấy lòng rưng rưng thương nhớ :

- Hà ! Đến khi ba thấy mình lâu về, đâm bố đi tìm, thì lúc đó đã muộn quá rồi ! Rõ thật... ! Đang yên lành ở nhà nghỉ hè an vui nhàn nhã, bỗng nhiên lại giở chứng lao đầu vào cái việc rắc rối này !

Trí óc Ái Lan làm việc thật hăng để tìm phương cách thoát hiểm, và em cảm thấy một tia hy vọng :

- May ra cái xe vespa mình dựng ở lề đường có thể được người ta phát giác rồi sẽ lần mò vào đây... Nhưng mà nơi đây hẻo lánh thế này, chắc gì có người đi qua. À, còn cái anh gác dan Y-Ba này nữa ! Không biết đã ra sao rồi ?

Càng ngẫm nghĩ, Ái Lan càng thất vọng về tình trạng này. Tên thủ lĩnh chẳng cho biết là y đã "tính toán" về anh người Thượng này xong đó rồi sao ? Và tụi nó tính toán cách nào ? Cứ xét qua hành động của tụi nó vừa qua đối xử với em, em cũng đã đoán biết được phần nào. Càng nghĩ Ái Lan càng lo sợ không để đâu hết ! Em đứng phắt dậy, cương quyết phá phòng giam bằng được. Lao mạnh vai vào cánh cửa ván, giơ chân

tay đập đấm, nghiêng răng lay chuyển. Năm phút sau, em đã hỗn hển, buông tay, người và tứ chi đau đớn như dần. Ái Lan lại ngồi sụp xuống đất. Nhờ vùng vẫy chân tay phá cửa một hồi không kết quả, giờ đây em thấy bình tĩnh hẳn lại, thanh thản suy nghĩ :

- Minh kỳ quá ! Chỉ phí sức vô ích ! Cánh cửa này dây thế này phá sao nổi ! Phải bình tĩnh mới được ! Nếu không thì nguy lắm ! Hoảng hốt là hỏng hết !

Một lúc sau, Ái Lan nhớ được có một lần ở nhà, em đã mò mở ổ khóa bằng một chiếc kẹp tóc. Lập tức em đưa tay lên đầu, em rút ra một chiếc kẹp bằng thép rất cứng lùa vào ổ khóa. Bóng tối hầm như bưng lầy mắt, khiến em phải đưa hai tay mò mẫm mãi. Có tới mười lăm phút gắng công chọc ngoáy, rốt cuộc Ái Lan thất bại nặng nề.

Ngồi lại xuống đất, em thở một hơi dài, buồn bã. Như một cuốn phim quay chậm, hình ảnh luật sư Minh, Diễm Anh, Mỹ Liên, Mỹ Ngọc, bà cụ Sáu Riêm lần lượt hiện ra. Tia mắt của những người thân yêu như đang nhìn em ái ngại. Và Ái Lan nước mắt tràn mi, muốn oà lên khóc. Nhưng rất nhanh, em vụt thu hết nghị lực còn sót lại, nghiêng răng tự nhủ :

- Á, không ! Không khi nào mình lại hèn nhát như thế được ! Nhất định phải làm một cái gì trước khi thua hẳn chứ ! Hừ ! Chắc thế nào cũng phải có cách phá cửa được chứ ! Mình phải tìm cho ra mới được !

Ái Lan đứng vụt lên đưa tay mò mò trên mặt kệ và hy vọng vớ được một cái gì có thể phá được ổ khóa. Chán rồi, em lại đưa hai tay lục tìm trong túi những chiếc áo cũ giăng mắc sát tường. Cuộc lục soát chỉ đem lại kết quả chán ngán là làm tung lên đám bụi mù. Đã bị bức sốt trong ô hầm chật hẹp, giờ đây Ái Lan lại bị hít bụi như muốn nghẹt luôn cả hơi thở.

Đột nhiên, giữa giây phút không ngờ nhất, em đụng đầu vào một cái gì đau điếng. Trong bóng tối mịt mù, Ái Lan nào đã trông thấy vật đó là cái gì bao giờ đâu. Đưa lẹ hai tay lên cao, rờ rờ, Ái Lan nhận ra đó là một thanh gỗ to bằng cổ chân chạy suốt từ đầu tường bên này sang đầu bên kia của căn hầm tối. Và em biết ngay thanh gỗ đó có những cái khoen giữ móc sắc của mấy chục cái treo áo. Em khẽ la lên :

- Hà ! Có thể chứ ! Thanh gỗ này tốt quá, được việc lắm đây ! Mà làm sao lấy xuống được chứ ?

Thật may cho em, thanh gỗ chỉ gổ sơ sài vào hai cái lỗ đục sâu vào tường, lâu ngày tróc xi măng lỏng lẻo. Và Ái Lan rút mạnh ra, đem xuống không chút khó khăn. Phiền một nỗi, thanh gỗ to cứng đó lại quá dài, không thể cầm và thúc mạnh vào ổ khóa được. Ô hầm quá chật hẹp, không có chỗ cho thanh gỗ lúi lại, làm sao lấy đà mà tông được vào cánh cửa. Sau gần năm phút quay ngang quay dọc, Ái Lan lùa đầu thanh gỗ vào phía dưới cánh cửa, nơi đây có một kẽ hở giữa mép gỗ và sàn xi măng, vừa vận cho đầu gỗ lọt vào. Em quơ tay giựt đồng áo quần liệng vào một xó, gom hết gần hai mươi cái mắc áo bằng gỗ kê xuống dưới đầu thanh gỗ, tạo thành một cái đòn bẩy, và em thầm nghĩ đến một câu nói khôi hài của một nhà vật lý học Arcchimede : "Nếu có chỗ kê đòn bẩy, con người có thể bẩy được cả trái đất". Ái Lan bật cười khẽ :

- Bẩy trái đất hay gì thì chưa biết, chỉ biết lúc này mình cần phải bẩy bằng được cánh cửa hầm giam này !

Sau khi đè cả thân mình lên cán đòn gỗ lần thứ ba, Ái Lan chợt nghe tiếng rắc rắc. Em tưởng thanh gỗ bị nứt gãy, nhưng may thay không phải, mà lại chính là một mép cánh cửa, bên đóng bản lề, bị sức đòn bẩy làm cho há ra, tách khỏi khuôn gỗ. Em mừng rú lên :

- Trời ơi ! Tuyệt quá !

Và tiếp tục tăng sức mạnh, trì hết trọng lượng thân mình xuống đầu thanh gỗ. Sau một tiếng "xoạc" như một tiếng reo vui, một chiếc bản lề bung ra. Cánh cửa nặng, hai bản lề chỉ còn một, lệch hẳn đi, hé ra một khe hở bằng năm tay. Ái Lan hăm hở lách đầu đòn gỗ vào bẩy nốt chiếc bản lề còn lại. Chợt em ngưng phất tay lại : có tiếng chân người. Chưa kịp tìm hiểu, đã nghe tiếng chân bước thật mạnh của một người nào đó chạy xộc vào nhà, và đang tiến lại cửa hầm cầu thang.

Sự việc xảy ra quá nhanh khiến Ái Lan sững người, chân tay cứng ngắc không còn cử động được nữa. Đầu óc quay cuồng với ý nghĩ : Có lẽ tụi cướp nghe tiếng em đập phá, quay trở lại soát xem em có trốn thoát được chẳng ! ... À, không đâu ! Tụi nó đâu dám chần chờ tại nơi chúng đã cướp phá. Vả lại, Ái Lan đã chẳng nghe rõ ràng tiếng xe vận tải của tụi chúng mở máy chạy đi rồi đó sao ?...

Sau giây phút ngạc nhiên, em tiếp tục phá cửa ùng ùng. Bỗng một giọng đàn ông e ngại cất lên :

- A, a... tụi quý sứ bị sa bẫy rồi chắc ? Hà, hà ! Thế nào ? Ông bạn lưu manh ! Đi ra mà hốt đồ đạc của người ta đi chứ ! ... Hà, hà ! Phen này thì mày chết với tao rồi, hừ !...

Ái Lan :

- Mở cửa cho tôi với ! Anh... gì ơi ! Tôi đây, không phải tụi cướp đâu, anh !

Nghe rõ tiếng con gái từ hầm cầu thang vọng ra. giọng người đàn ông chợt thay đổi khác, dịu hẳn đi, nhưng vẫn có chiều mỉa mai :

- Á, ủa ! Lại còn nhại giọng đàn bà nữa chứ. Để đánh lừa người ta chắc ! Ê, thằng này chớ không phải ai đâu mà lừa được nghe !

Chẳng biết làm cách nào cho người đứng ngoài biết được, Ái Lan vội vàng la hét toáng lên. Quả nhiên người đàn ông hốt hoảng bịt chặt hai tai :

- Ối ! Ối ! Thôi... ai đó ơi ! Thôi, hãy im đi để tôi mở cho ! Trời đất ạ, đúng rồi chỉ có các bà, các cô mới đủ tài la hét ghê gớm như thế được ! Chờ chút đi, tôi mở cửa liền ngay đây !

Một phút qua rồi, Ái Lan thấy ruột gan nóng như lửa đốt mà cánh cửa vẫn im lìm. Bỗng có tiếng người đàn ông kêu khổ :

- Trời đất ơi ! Chìa khóa đâu mất tiêu rồi !

NIỀM UẤT HẬN CỦA Y-BA

Việc chờ đợi kéo dài. Mãi sau, Ái Lan mới nghe tiếng chìa khóa xoay lách cách trong ổ và then sắt bị kéo kêu "soạch" một cái. Đẩy nhanh cánh cửa gỗ, em nhảy vọt ra ngoài.

Ái Lan đối diện với Y-Ba, anh gác dan người Thượng, ông Phàm đã lấy vào để giúp việc. Em nhìn Y-Ba bị tui cướp "làm gì" rồi hay ít ra cũng ăn đòn của chúng. Giờ đây, em trợn mắt ngạc nhiên đứng trước một Y-Ba vẻ mặt vẫn bình tĩnh như không và lại còn ra điều thích thú là khác. Cái thái độ thản nhiên vô tư lự của anh gác dan đã gieo vào đầu óc Ái Lan một sự nghi ngờ.

Nhưng đột nhiên tia mắt Y-Ba chợt loáng lên, chân tay run bần bật. Và Ái Lan biết ngay rằng chắc anh đã bỏ về thăm gia đình để tui gian phi lợi dụng lúc không có người, đột nhập vào cướp hết đồ đạc chở đi.

Y-Ba kinh ngạc đến nỗi đờ người ra. Tia nhìn của anh quét đủ một vòng quanh nhà rồi chăm chú ngó Ái Lan :

- Này, cô nhỏ ! Đồ đạc ở đây đâu hết rồi ?

Ái Lan không ngăn cản nổi cái mỉm cười vì câu hỏi ngây thơ của anh gác dan người Thượng. Rõ ràng anh chàng chất phác này mở mắt còn ngờ chiêm bao.

Em dịu dàng :

- Tôi chỉ biết là tòa biệt thự đã bị tui cướp vào cướp đồ đem đi hết rồi. Nếu anh có mặt ở nhà thì đâu đến nỗi !

Y Ba cuống quýt :

- Trời đất ơi ! Bây giờ còn buộc tội cho tôi nữa ! Tôi biết thân phận tôi quá mà ! Trời ơi ! Tôi chỉ là một người đường rừng yếu đuối, có một vợ và năm con thơ dại ! Tôi nghiệp tôi mà cô ! Tôi thực thà lắm ai cũng biết mà ! Không như những thằng cô hồn mắt rần ăn cướp kia đâu.

Anh gác dan ngừng nói, đưa bàn tay lên trán xoa như muốn xua đuổi hơi men rượu đang làm rối mù trí óc. Đột nhiên, đôi mắt anh trợn trừng ngó thẳng mặt Ái Lan, chĩa vào người em một ngón tay đe dọa :

- Mà, mà... cô ở đâu, đến đây để làm gì mới được chứ ?

Ái Lan mỉm cười :

- Hà ! Bây giờ anh lại còn mất công hỏi tôi nữa. Tôi vừa đặt chân tới đây, chưa kịp làm gì cả thì thấy tui cướp dọn đồ sạch trơn rồi. Đoạn, trước khi đông tuốt, chúng còn nhốt tôi vào hầm cầu thang mãi tới khi anh tới mở, tôi mới ra được đó. Trời ơi ! Bị giam hãm trong đó suốt ba, bốn tiếng đồng hồ ! ...

Y-Ba trợn mắt, há hốc miệng :

- Ý ! Cô bị nhốt trong đó ba bốn tiếng đồng hồ lận ? Trời đất quỷ thần ơi ! Tôi nghiệp cô bé quá chừng ! Chắc cô phải xám xanh người đi vì sợ, vì đói khát, heng ! Rồi..., lỡ nhà bốc lửa cháy mà tôi không về kịp thì sao ?

Ái Lan cắt ngang :

- Thôi mà ! Anh kể mãi làm chi những điều ghê gớm đó ! Tôi được anh mở cửa cứu ra thoát đó là điều cốt yếu !

Sau một phút suy nghĩ, Ái Lan đột ngột hỏi Y-Ba :

- Nhưng khi không anh bỏ đi đâu vậy ?

- Đây này ! Để tôi kể cô nghe, nghe ! Ngày hôm qua, trong lúc đang cuốc cỏ ngoài vườn, tự nhiên tôi thấy thèm uống rượu quá. Ôi chao ! Ở cái tuổi tôi còn có thú cái gì nữa đâu cô ! Chỉ thú uống rượu thôi !

Ái Lan ranh mãnh :

- Ủ thảo nào, người anh sắc súa hơi ba xi để hà !

Y-Ba, ánh mắt bối rối, vội vã đưa bàn tay thô kệch vung về lên chùi nhanh hai bên mép :

- Đừng giận tôi tội nghiệp nghe cô ! Người ta năn nỉ kèo nài mãi mà !...

- Ai ? Ai năn nỉ kèo nài anh đi uống rượu ?

- Một người đàn ông, ăn mặc đàng hoàng lái một chiếc xe lớn lắm. Lúc tôi đang làm vườn thì ông ta lái xe chạy ngang đây, thấy tôi liền ngừng lại. Nhận thấy tôi đang ngồi buồn, nhõ cở, ông ta liền rủ tôi ra quán ngã ba Lạc Dương uống để nhắm khô nai. Tôi chịu liền, leo lên xe đi với ông ta. À, mà tôi cũng đã cẩn thận khóa kỹ cửa lớn, cửa sổ, nhà để xe, đút chìa khóa vào túi rồi mới đi kia mà. Yên trí lắm chứ !

- Ờ ! Yên trí lắm ! Anh coi đó.

Y-Ba vẫn hứng thú thuật lại câu chuyện nhậu nhẹt :

- Thì cô bảo lúc đó còn gì mà chẳng yên trí ! Ối chà ! Tới quán Ngã Ba Lạc Dương, ông ăn mặc đàng hoàng đó, kêu một xị lớn rượu để thơm quá là thơm, rồi gọt ký khô nai ngọt quá chừng là ngọt... Ấy thế rồi, chưa nhậu giọt nào, ông ta đã móc tiền ra trả, hẹn ra ngoài chút xíu quay trở lại liền, để một mình tôi ở lại với xị để đầy ắp và mớ khô nai thơm phức. Thế là... thế là...

Ái Lan nghiêm giọng ngó Y-Ba :

- Thế là anh nhậu nhẹt một chầu thật đã rồi gục ngay tại chỗ, ngủ quên đi ?

Y Ba lúng quáng :

- ... Đến lúc tỉnh dậy thì thấy mình ngủ trên một chiếc ghế bố, có mùng cẩn thận. Sờ đến túi áo thì xâu chìa khóa đã biến mất. Liền ba chân bốn cẳng chạy về đây !

Ánh mắt Ái Lan nghiêm nghị :

- Thôi được ! Như vậy thì anh cũng là người biết lo công việc đấy !... À, nhưng anh liệu đoán coi bà Phàm sẽ nói sao khi bà biết được tình trạng đồ đạc tại đây như thế này !

Người gác đàn trợn ngược hai con mắt kinh hoàng :

- Trời đất ! Vậy thì khổ tôi rồi ! Ông bà ấy chắc đuổi tôi đi quá !

- Vậy cũng đáng cho anh ! Ai bảo anh say sưa nhậu nhẹt quá xá như vậy chi ! Ông bà chủ anh tin dùng giao nhà cửa đồ đạc cho mà lại cả gan bỏ lửng theo người ta đi chè chén.

Chợt nghe cô bé nói đến tiếng "tin, tin" anh chàng người Thượng lại hiểu lầm theo một ý nghĩa khác :

- Cái gì ? Tin, tin ai ? Không, không ! Từ rày về sau, tôi không còn có thể tin ai được nữa ! Nhất là mấy cái ông ăn mặc hàng hoàng đi cái xe to to đó !

- Không ! Tôi đâu có bảo anh như thế ! Ý tôi muốn nói rằng anh đã quá đại dốt mà bỏ liều nhà cửa của ông bà chủ đã giao cho anh trông coi đó !

- À ra thế ! Tiếng nói Y-Ba trầm hẳn xuống, nghẹn ngào. Vậy là tôi ngu để tụi nó lừa, bỏ đi... và... bây giờ có khổ thì cũng ráng mà chịu !

Sau một cái chớp mắt, hai giọt nước nóng hổi lăn dài trên gò má nhăn nheo, và Y-Ba vội vàng đưa tay lên áo quệt.

Ái Lan thương hại :

- Thôi ! Anh có buồn thì cũng đã lỡ rồi, Y-Ba ! Cố quên chuyện đó đi. Nghĩ đến chuyện thu xếp vụ này cho êm đẹp thì hơn. Tôi sẽ giúp anh một tay ! Nào ! Việc cần làm trước là báo cho cảnh sát biết đã ! Nhà có điện thoại không ?

- Khổ ! Làm gì có, cô !

- Vậy thì phải chạy sang biệt thự kế đây nếu không thì ra tận ngã ba Lạc Dương ! Đây Y-Ba, anh còn nhớ mặt người đàn ông mời anh đi nhậu nhẹt không ?

Anh người Thượng hăm hở :

- Nhớ ! Nhớ chứ ! Gặp hẳn là nhận ra liền mà ! Cái thằng to lớn mặt mũi chuột đó, lúc nào tia mắt cũng lảo liên đó ! Cô cứ tin tôi đi, gặp mặt, là nó khổ với tôi !

Ái Lan chợt thấy đã đến lúc đưa ra một câu hỏi quan trọng :

- À, này, Y-Ba ! Ở đây anh có thấy một cái đồng hồ nào có mặt vuông vuông không ?

- Có chứ ! Cái đồng hồ to to đó mà ! Tôi vẫn quét bụi luôn đó. Cũ xì à ! Tôi cũng chẳng thèm lên dây làm chi nữa vì đã có cái này. Y-Ba móc ở bao da, nơi dây lưng, một chiếc đồng hồ quả quít vỏ bằng bạc, đưa lên tai. Trời đất ! Cái này cũng nghỉ chạy luôn nữa !

Ái Lan vui vẻ :

- Ối ! Ăn thua gì cái đó ! Đây, Y-Ba ! Anh nhớ chắc là nhà này có một cái đồng hồ cổ mặt vuông chứ ?

- Chắc mà cô ! Vẫn treo ở chỗ trên tường kia kìa !

Và em tin chắc cái đồng hồ Y-Ba vừa nói đúng là chiếc đồng hồ cổ của cụ Doanh, trong đó chắc phải có quyển sổ con bí mật liên hệ tới tờ di chúc. Và cái đồng hồ "quý giá" ấy đã bị tụi cướp đem đi rồi.

Ái Lan, đôi mắt sáng lên cương quyết :

- Được ! Mình phải lấy lại cái đồng hồ đó bằng được. Muốn thế, chỉ còn một cách : đuổi theo tụi cướp và lấy lại đồ đạc.

Dứt ý nghĩ, em chạy vút ra ngoài, tới chỗ để xe vespa và gọi Y-Ba đi theo.

- Được được, tôi ra đi với cô liền đây ! Chút xíu thôi hà !

Đoạn loạn choạng, anh ta đi vòng ra phía sau biệt thự, khuất tầm mắt Ái Lan lúc đó đã ngồi sẵn trên chiếc xe máy nổ êm êm.

Có tới ba phút sau, Y-Ba vẫn biệt dạng. Em cất tiếng gọi to. Không có tiếng trả lời. Không dừng được, Ái Lan vội vã dựng xe chạy vào. Y-Ba đang cúi húi cho đầu vào vòi nước trong bồn cỏ... gội đầu. Và anh ta chẳng chút vội vàng, khum hai bàn tay hứng nước rửa mặt. Em giận quá hét lên :

- Thiệt là quá xá rồi nghe, Y-Ba ! Anh không biết là tôi sốt ruột chờ đợi anh và chúng ta không được chậm trễ một phút nào không ?

- Cô tội nghiệp tôi mà ! Phải rửa cái mặt cho mát mẻ một chút !

- Biết rồi ! Nhưng đi về rồi rửa không được sao ?

- Ý ! Đầu được ! Đi tìm cảnh sát thì phải đằng hoàng chút đỉnh và... và... cho đỡ nhức đầu mà ! Chỉ có nước lạnh là tốt nhất đó cô !

Ái Lan chỉ còn mỗi một cách là... đứng đợi. Mãi sau hai người mới ra xe.

CẢNH SÁT HOẠT ĐỘNG

Ừng may cho Ái Lan, bữa đó Cảnh Sát tuần lưu lại không đi tuần tiểu tại khu vực này, nếu không, chắc hẳn thế nào em cũng bị dính một tờ giấy phạt vì lý do "chạy quá tốc độ". Chiếc xe vespa xinh đẹp lao vun vút như có gió đưa đi. Y-Ba ngồi yên sau, đôi lúc kêu lên thất thanh :

- Trời, cô chạy gì lẹ quá vậy ? Lao xuống ruộng thì chết !
- Anh yên trí. Cứ ngồi vững, muốn nói gì cứ việc, nhưng chớ có ngả nghiêng thì lật xe thiệt đó, nghe !

Chưa đầy mười phút sau, hai người đã tới ngã ba Lạc Dương-Đà Lạt-Sài Gòn. Theo sự chỉ dẫn của Y-Ba, Ái Lan cho xe chạy từ từ. Chưa đầy năm phút sau đã tới trước cửa cảnh sát La Ngà. Dừng xe xong, em nhảy bổ vào phòng trực :

- Tôi muốn gặp ông chỉ huy ! Để báo một vụ cướp !

Nhân viên cảnh sát trực, ấn một nút đỏ trên mặt bàn. Chưa đầy phút sau, ông chỉ huy đã xuất hiện, theo sau có gần một chục nhân viên. Ái Lan trình bày rõ ràng và vắn tắt sự việc xảy ra tại biệt thự của ông Phàm rồi giơ tay chỉ Y-Ba đang ngăn người đứng nghe, vẻ mặt lo lắng. Em bảo Y-Ba xác nhận lại sự việc trước mặt nhân viên công lực.

Anh chàng người Thượng cất tiếng hồn nhiên :

- Cô nhỏ này nói đúng đấy ! Nhưng cô ấy không nói gì về những cái ác của chúng ! Các ông thử nghĩ coi : mới đầu nó bắt cóc tôi lên xe rồi định đem đi đâu đó mới cho tôi uống chẳng biết một thứ thuốc mê gì đó. Tôi ngủ mê man, liền bị tụi nó đem bỏ vào một cái quán ở ngã ba Lạc Dương. Đến khi tỉnh dậy, sờ vào túi thấy chùm chìa khóa đã biến mất. Sợ quá, đâm đầu chạy về biệt thự, thấy cửa mở toang hoác, đồ đạc mất hết và cô này thì bị chúng nhốt trong hầm tối.

Viên chỉ huy cảnh sát quay lại nhìn Ái Lan :

- Thế cô em có thấy chúng chạy xe về lối nào không ?
- Dạ có chứ ! Khi rời khỏi biệt thự, tôi đã để ý nhìn kỹ vết bánh xe cam nhông của chúng còn in rõ nơi cửa vườn. Và mới lúc này, trên con đường đi tới đây, cách trụ sở các ông chừng năm, sáu cây số, có một lối rẽ về bên phải. Có lẽ con đường đó là đường tắt tới La Ba. Và chỗ ấy thấy có vết bánh xe rõ rệt lắm.
- Cô có thể dẫn chúng tôi tới chỗ rẽ đó không ?
- Dạ được chứ ! Tôi cũng chỉ mong được dẫn các ông tới đó ngay lập tức.

Viên chỉ huy quay lại ra lệnh cho các nhân viên sẵn sàng và ông quay lại phía Ái Lan :

- Cô ra lấy xe đi ! Rồi chạy trước dẫn đường, chúng tôi theo sau vespa của cô !

Ái Lan chạy nhanh ra cửa :

- Mau lên các ông ơi ! Tụi gian phi mất hút được gần hai tiếng đồng hồ rồi đó !

Đoạn nhảy lên xe, đạp cho máy nổ. Quay nhìn lại đã thấy tám, chín nhân viên cảnh sát đang chạy ra xe,

vừa chạy vừa gài dây lưng đeo súng đạn. Họ nhảy ào lên một chiếc xe jeep sơn hai màu xanh trắng. Ông chỉ huy đội mũ rộng vành, dây lưng cũng không kịp thắt, choàng đại vào cổ. Và đích thân ông cầm lái. Ngay lúc đó Ái Lan đã quay số cho vespa lăn bánh, rồi sang số lớn thiệt mau, nhấn ga. Chiếc xe nhẹ nhàng lao vút đi. Em chợt thấy bóng Y -Ba thấp thoáng trên hè phố. Thì giờ cấp bách, em chỉ kịp hét to :

- Y-Ba vào đợi tôi về, nghe !

Chưa đầy mười phút sau, Ái Lan đã tìm lối rẽ còn in vết bánh xe cam nhông. Em cho xe chạy theo vết bánh xe đó. Vì là xe hai bánh, để tránh ỗ gà nên xe em bỏ xe cảnh sát một quãng khá xa. Em phải giảm bớt tốc lực chạy chậm lại, đợi chờ.

Hai xe chạy được một quãng đường dài khoảng mười cây số thì lại gặp một con đường rẽ đôi. Nguy quá ! Nên chạy theo con đường nào đây. Ái Lan xuống xe, bắn khoản khó nghĩ : Chưa đầy hai phút sau xe cảnh sát cũng chạy tới nơi, đậu lại. Tiếng ông chỉ huy :

- Sao thế, cô bé ?

- Không biết tụi nó chạy theo đường nào đây, ông à !

Toán cảnh sát nhảy tất cả xuống đường, khom người cúi nhìn những vết bánh xe hơi ngang dọc đan nhau trên mặt đường đất. Cho dù chiếc xe vận tải có chạy ngang đây thật, thì cũng đã biết bao vết xe khác đè lên xóa mờ mất hết rồi. Chỉ tay theo con lộ chạy phía bên phải, ông chỉ huy lên tiếng :

- Theo tôi, chắc xe tụi nó chạy hướng này rồi !

Ái Lan lắc đầu, tay chỉ con lộ mé trái :

- Đường này xuống Cầu Đất phải không ông ?

Một người cảnh sát gật đầu xác nhận. Em nói ngay : .

- Tôi cho rằng, nhất định chúng nó đã chạy theo con đường xuống Cầu Đất đây này. Vì xuống đó, có nhiều xe vận tải khác từ Sài Gòn và Đà Lạt đổ lên mua su su, xe tụi nó dễ trà trộn hơn.

Ông chỉ huy gật đầu :

- Cô bé nói có lý !

Ái Lan đề nghị :

- Bây giờ tôi có ý kiến như thế này ! Chia làm hai bọn, mỗi bọn chạy một đường. Các ông đuổi theo con đường bên phải. Tôi theo con đường này xuống thẳng Cầu Đất !

Ông chỉ huy cảnh sát nhìn em vui vẻ nói đùa:

- Vậy nếu bắt gặp tụi nó, một mình cô chộp cổ tụi nó được hết chứ ?

Ái Lan nhe bộ răng trắng đẹp cười trừ :

- Đâu có ông ! Dại gì mà tôi lại ra đối đầu với chúng nó. Tôi sẽ quay trở lại gọi các ông tới chứ ! Thôi, lẹ lên đi các ông ! Minh chậm một phút là tụi nó lợi một phút đấy !

Các cảnh sát chưa kịp lên xe, Ái Lan đã cho xe quẹo chạy theo lộ mé trái, thẳng về hướng Cầu Đất.

Đường đi thật tốt, lại vắng xe. Ái Lan phóng lút ga. Và em thầm nghĩ : "Trễ thì trễ, mình cũng phải đuổi kịp trước khi tụi nó chạy đến Cầu Đất. Nếu không thì hư hết ! Chắc chắn mình theo đúng đường của tụi nó

rồi, còn con đường bên phải toán cảnh sát đang chạy theo, chỉ dẫn vào mấy cái buôn người Thượng."

Nhưng mấy phút kế tiếp, sự tin tưởng trong óc em giảm dần. Xe vespa vẫn bon bon chạy, đầu óc em cứ rối lên khi chợt nhớ lại mấy con đường rẽ ngang bên phải, bên trái em vừa vượt qua.

"Hừ ! Biết đâu xe của tụi gian phi lại chẳng quẹo vào đâu đó rồi, thay vì chạy thẳng xuống Cầu Đất !"

Liền đó, em lại tự trả lời để trấn an :

- Nhưng không có lẽ ! Chúng đâu có dè là bị đuổi theo. Cho nên, đâu cần rẽ phải rẽ trái làm gì cho thêm mệt với cái xe kênh càng đó.

Mười lăm phút lại trôi qua. Ái Lan lại càng nghi rằng mình đi lầm đường. Đột nhiên một xe trâu từ phía trước đang thông thả tiến lại. Ái Lan dừng xe, giơ tay hỏi người đánh trâu :

- Ông có gặp một chiếc cam nhông chở đầy đồ đạc : bàn, tủ, giường đồng, ghế sa lông không ông ?

Người nông phu "á" lên một tiếng :

- Đúng rồi ! Nhà cô dọn đồ đầy hả ? Mới chừng hai mươi phút hà ! Chà cái tên tài xế đúng là một thằng cha "cô hồn". Chạy xe gì mà như ma đuổi, chút xíu nữa là nó hất xe tôi xuống ruộng đó !

Ái Lan vui vẻ cảm ơn người nông dân, lòng mừng khắp khởi :

- À ! Với tốc độ này chắc sắp bắt kịp tụi nó rồi đây ! Trời ơi ! Mong sao cho mình vớ được cái đồng hồ của cụ Doanh kéo lọt vào tay mấy ông cảnh sát là hỏng hết.

Hai mươi phút lại vun vút trôi nhanh. Ái Lan chăm chú nhìn soi mói tới mút khoảng đường trước mặt.

Em lo ngại tự nhủ :

- Nguy thật ! Chúng nó chạy thoát rồi chắc ! Nếu không thì ít nhất xe của chúng đã phải xuất hiện trước mặt mình rồi chứ !

Đột nhiên, Ái Lan chợt nhớ lại một quán hàng em mới vượt qua cách chừng non một cây số về phía sau. "Hừ ! Biết đâu tụi cướp lại chẳng ghé vào cái quán đó rồi ?" Và em quyết định :

- Phải quay lại coi mới được ! Hừ ! Dễ hiểu lắm ! Từ lúc gặp ông nông phu đánh trâu thì có thấy con đường rẽ nào nữa đâu ? Mà trước mặt, con lộ hun hút, có thấy bóng dáng chiếc xe nào ? Nhất định là tụi nó phải ghé nghỉ trong cái quán đó rồi !

Trời đã xế chiều. Ái Lan nhanh nhẹn trở đầu cho xe quay lại phía quán hàng.

Khu quán hàng có một vẻ gì khả nghi, chung quanh vắng vẻ khiến Ái Lan cảm thấy cần hết sức thận trọng. Xây cất cách xa lề đường có tới hơn hai mươi thước, tường và mái khu nhà lợp lá sau mấy tầng cây rậm. Bên cánh phải gian quán, Ái Lan nhận thấy một dãy chuồng ngựa và một căn nhà để xe. Vespa tắt máy, ngừng lại rồi mà em vẫn chưa bước xuống.

- Hừ ! Trông cái quán này sao ngại quá ! Biết làm sao ? Dù muốn dù không, cũng phải vào !

Thả lần bước đi vào, Ái Lan đưa nhanh mắt có ý tìm chiếc xe của tụi cướp. Cửa nhà để xe và dãy chuồng ngựa đóng im ỉm, cũng như cửa một chiếc vựa lớn mà em mới chợt ngó thấy. Ái Lan chợt nghĩ "Chắc tụi gian đã giấu chiếc xe nội trong mấy cái nhà cửa đóng này !"

Rón rén đặt chân lên hàng ba căn nhà chính, Ái Lan bỗng sững người dừng bước : tiếng cười nói rộn ràng vang lên từ phía trong gian quán rộng. Nhẹ như một con mèo, em khom lưng tiến đến một ô cửa sổ để

mở, và liếc mắt thật nhanh vào phía trong.

Giữa gian phòng rộng, dưới ánh đèn măng sông lù mù, chung quanh một chiếc bàn tròn lớn trên đế đầy vỏ chai rượu và bia không, ba gã đàn ông mặt đỏ gay đang cười cười nói nói om sòm. Đúng là ba tên đã cướp đồ tại nhà ông Phàm.

Chợt thấy mặt ba gã gian phi, suýt nữa Ái Lan buột miệng la lên, nhưng kiềm lại kịp. "Phải quay lại báo cho toán cảnh sát đến ngay mới được !"

Rồi lẹ làng em cúi thấp xuống, lùi lại. Được một quãng khá xa gian quán rộng, Ái Lan cầm đầu chạy. Tới chỗ để vespa, em nhảy lên yên, để chân lên bàn đạp. Chợt trong đầu em lóe lên một ý nghĩ :

- Chắc chắn chiếc xe cam nhông của tụi này đã được giấu kín trong nhà để xe cửa đóng kia rồi. Mình phải chui vào lục lọi tìm cho ra cái đồng hồ của cụ Doanh mới được. Ủ ! Đúng đấy ! Nếu không làm lẹ cảnh sát ập tới, họ sẽ không cho mình sục sạo bởi tung lên đâu !

Cho xe nổ máy, Ái Lan lái chạy một quãng, quẹo vào một bãi phẳng có nhiều lùm cây rậm. Em giấu kín xe dưới vòm lá, mở thùng xe lấy ra một cái đèn bấm, rồi lần bước mon men tiến đến phía đằng sau ngôi hàng quán.

Màn đêm đã buông xuống tối đen, Ái Lan nhón chân bước nhẹ như mèo. Em vượt qua khoảng vườn của khu nhà, tiến đến gần nhà để xe. Hai cánh cửa lớn chỉ khép kín, không khóa. Ái Lan đưa nhanh tay mở hé, lọt vào trong. Ánh đèn bấm trong tay lóe lên soi rõ... Một chiếc xe du lịch sơn đen, cũ rỉ chỉ đáng đem bán cho hàng đồng nát.

Ái Lan lẩm bẩm :

- Vậy thì chiếc xe cam nhông nhất định là để ở trong cái vựa lớn kia rồi !

Em mò sang bên nhà vựa, đưa tay mở cánh cửa gỗ to tướng. Cánh cửa rất nặng, hé ra từ từ, bản lề sắt lâu không tra dầu mỡ rít lên nghe phát khiếp. Bất giác Ái Lan ngưng tay; quay ngó lên phía trên gian quán, lo lắng, vánh tay nghe động tĩnh. May quá ! Không có triệu chứng gì khác lạ. Vườn và sân vẫn vắng hoe, không nghe một tiếng động. Em lại đưa tay hé thêm cánh cửa nhà vựa, lén vào. Ánh sáng đèn bấm lóe lên như một mũi dao sắc xé đôi bóng tối dày đặc trong nhà. Ái Lan chỉ vừa kịp ngăn một tiếng kêu thảng thốt :

- Trời ! Chiếc xe của tụi cướp !

Sau hai tiếng "may quá", Ái Lan vội vã khép cánh cửa vựa cho gió thổi tạt làm nó đập vào nhau phát ra tiếng động. Đèn bấm vừa tắt, bóng đêm đã như một tảng khối đen xì úp chụp xuống. Em bật đèn, đưa nhanh tia sáng quét lên toàn thể chiếc xe to lớn. Ái Lan không ngăn nổi một hơi thở dài... thất vọng. Thùng xe mặt sau, ngoài một cái thành gỗ cao tới một mét rưỡi, phía trên lại ken nhiều chấn song như hai cánh cửa ra vào của một căn nhà nhỏ vậy. Ái Lan đưa nhanh tay nắm quả đấm bằng sắt, xoay mạnh và kéo ra : cánh cửa cứng ngắc. Đưa tia đèn bấm soi vào, một cái lỗ ổ khóa hiện ra trước đôi mắt thất vọng của em. Như điên cuồng, Ái Lan la lên khe khẽ :

- Trời đất ! Làm sao mở được cái cửa quái ác này đây ?

Đưa tia mắt thần thờ ngó quanh, Ái Lan cảm thấy như bị lửa đốt khi nghĩ rằng tụi cướp có thể mò xuống bất cứ lúc nào, và nếu chúng bắt gặp em có mặt tại đây... Nhưng, Ái Lan vẫn nhất quyết không chịu bỏ cuộc. Đột nhiên em tự nhủ :

- Có thể tụi này cắm chìa khoá tại chỗ tài xế ?

Lật đặt vòng về phía trước xe, em leo lên bậc cửa, ngó vào trong bảng xe trước mặt tài xế. Ánh đèn bấm soi rõ từng chiếc kim đồng hồ, từng con số. Không thấy chùm chìa khóa ! Giọng em như hết hơi :

- Nguy rồi ! Tên lái xe chắc đã đút chìa khóa vào túi áo !

Niềm tuyệt vọng tràn trề lẫn tới như muốn nhận chìm trong một cơn sóng lớn. Đột nhiên em chợt nghĩ : "A ! Nhiều tay tài xế hay có tật quen đút chìa khóa xuống dưới đệm ghế ngồi". Và em thọc tay lật cái nệm cao su. Dưới ánh đèn loang loáng, chợt lóe lên vật gì bằng kim khí. Tay quơ lẹ, em đưa mắt nhìn chăm chú : Chùm chìa khóa có tới sáu, bảy chiếc xâu vào một chiếc vòng sắt nhỏ :

- Thiệt, mình số hên hết sức !

Dứt lời, em nhảy xuống đất chạy về phía sau xe. Phải thử đủ sáu bảy chiếc chìa, mới đúng một chiếc vừa lỗ khóa. Cánh cửa xe bật mở, Ái Lan đoán đúng : trong xe, xếp cao sát nóc, toàn là đồ đạc của ông Phạm Văn Phàm.

Ái Lan băn khoăn :

- Đồ đạc xếp kẹt cứng thế kia, làm thế nào mà lục lọi được chứ ! Nếu cái đồng hồ lại đút vào một ngăn hộc nào ở dưới cùng kia thì nguy rồi !

Nhưng em cũng leo lên xe, trèo lên một chồng ghế dựa cao sát nóc ; vững chân rồi, bấm đèn soi một vòng. Đủ thứ : bàn vuông, bàn tròn, ghế sa lông, ghế dựa, kệ sách, tủ rượu, rương, thùng, màn gió, màn cửa ngốn ngang hỗn độn. Không một cái gì có thể làm cho em hy vọng là cái đồng hồ của cụ Doanh được cả.

Ái Lan vẫn kiên nhẫn chiếu đèn soi từng chút một, nán lại thật lâu nơi những khe, góc kẹt, không bỏ sót một chỗ khả nghi nào. Đột nhiên ánh đèn sáng quắc ngừng thật lâu trên một đồng gì lù lù... Bất giác em "á" lên một tiếng, tâm linh máy động khi ánh mắt đụng vào vật gì lớn hơn một cái hộp bánh bích quy một chút, có góc cạnh in hằn cả ra lẫn chần lên xám phủ kín bên ngoài. Và cái đồ vật gói bằng tấm mền len đó đặt trên kệ một cái tủ "buýt phê", gỗ đen bóng như sừng. Cái đồng hồ của cụ Phạm Tú Doanh ? Chẳng biết có phải không ?

Ái Lan từ chót vót trên đỉnh chồng ghế cao, bước nhanh xuống một cái mép bàn cạnh đó rồi lao người tới đồng chần len đáng nghi. Áo em móc vào một cái đầu đinh, rách kêu "xoạc" một tiếng. Ái Lan không để ý đến chỗ áo bị móc rách, đưa dài tay với cái đồng lù lù đó, túm lấy tất cả mép mền len rồi từ từ kéo về mình. Hai tay run lẩy bẩy, em lật tấm mền. Đúng như lời bà cụ Sáu Riệm đã mô tả : chiếc đồng hồ của cụ Doanh quả thật mặt vuông, phía trên bằng gỗ chạm trổ một cái mặt trời và ba mảnh trăng lưỡi liềm châu chung quanh.

Ái Lan mê say ngắm cái "kho tàng" mà em đã dày công theo đuổi. Đột nhiên bên tai em văng lên tiếng người nói từ phía ngoài vọng vào. Hết hồn em lấm bẩm :

- Chết, nguy rồi !

Ôm chặt chiếc đồng hồ vào ngực, Ái Lan dầm bừa lên đồng đồ đạc ngốn ngang, nhắm mắt bước liêu, lòng không hy vọng gì chạy thoát. Em rợn người không dám nghĩ đến chuyện mình sẽ ra sao, nếu bị tụi cướp bắt được lần này nữa. Ra tới mép sau xe, em nhảy lẹ xuống đất. Bên ngoài, tiếng chân bước nặng nề

nghe đã gần lắm. Thật lẹ tay, em khép nhanh hai cánh cửa phía hậu và định khóa lại như cũ. Chùm chìa khóa đã biến mất.

- Trời ơi ! Xâu chìa khóa đâu mất tiêu rồi ! Không tìm thấy là nguy !

Quả thật ! Hai cánh cửa hậu chỉ chịu nằm khít vào nhau khi được khóa cẩn thận, nếu không, cứ bung ra. Và tụi cướp trông thấy, sẽ sinh nghi ngay. May sao, khi ngó xuống, Ái Lan thấy chùm chìa khóa nằm ngay trên mặt đất. Lật đặt lượm lên, em lùa ngay một chiếc vào ổ, may sao lại đúng chiếc của nó. Hai cánh cửa lại ngoan ngoãn nằm im ở vị trí trước cái xoay mạnh tay của Ái Lan. Nói thì lâu nhưng tất cả mấy việc đó hoàn toàn nội có mấy giây đồng hồ.

Vừa kịp, lúc này bên ngoài đã vang lên rõ rệt tiếng nói giận dữ của mấy tên gian phi. Chúng cãi nhau ỏm tỏi, và một thằng kéo mạnh cánh cửa vừa.

Con đường rút lui độc nhất bị án ngữ, Ái Lan có cảm giác đã sa vào bẫy rập của chúng. Em thẳng thốt rùng mình, khẽ nói :

- Nguy quá ! Làm sao bây giờ ?

KHÁM PHÁ BÍ MẬT

Một giây ngập ngừng, không biết trốn vào đâu. Trong khi đó, trí óc em vẫn sáng suốt, quyết định thật nhanh.

- Việc cần nhất là phải để chìa khóa của chúng vào chỗ cũ đã !

Tức là phải chạy lên phía đầu xe, nhấc chiếc nệm nơi ghế ngồi của tài xế. Nhưng không kịp nữa rồi. Chỉ còn đủ thì giờ cho em liệng sâu chìa khóa xuống đất. Rồi đưa mắt loang loáng nhìn chung quanh tìm chỗ ẩn nấp. Tia nhìn của Ái Lan chợt dừng ngay một cái máng đựng cỏ cho bò ăn cũ mềm từ đời nào. Chạy vút đến, leo vào ngồi thụp xuống. Cuống quýt, em đưa tay kéo chiếc mền bao bên ngoài cái đồng hồ cổ. Mền vừa chùm kín đầu thì cánh cửa vừa cũng vừa bật mở.

Ba tên cướp bước vào. Một tên quai tay khép cánh cửa. Cả ba thằng đều say bí tỉ, to tiếng cãi nhau về chuyện chia "chiến lợi phẩm". Tên chúa đảng quắc mắt :

- Chúng mày câm miệng đi cái đã, sau sẽ hay ! Việc cần gấp là đông lẹ khỏi chỗ này, nếu không cảnh sát ập tới là rũ tù !

Nấp trong máng cỏ, Ái Lan nghe rõ tiếng lục lọi nơi ghế tài xế. Một tiếng chửi thề vang lên, tiếp theo là tiếng quát tháo hướng về một tên đồng bọn :

- Này ! Chìa khoá xe đâu ?

Giọng một tên khác cáu kỉnh :

- Dưới đệm ghế chứ còn đâu nữa ! Hơi một tí là hỏi, là quát nặng lên !

Tên thủ lĩnh nghiêng răng kèn kẹt :

- À, à, dưới đệm, dưới đệm ! Lại tìm thử tao coi lẹ lên !

- Thôi được ! Để đấy tôi lấy cho, bố trẻ ! Đừng xích ra cho đỡ vương người ta !

Tên đồng bọn trèo lên lục tìm chìa khóa. Ái Lan thu thật nhỏ người nép trong chỗ ẩn cố dãn hơi cho khỏi thở mạnh. Ý chừng tìm mãi không thấy, tên cướp nói lớn :

- Ủa, kỳ quá ! Rõ ràng tôi để cả chùm chìa khóa dưới nệm ghế này mà !

Tên thủ lĩnh giọng đe dọa :

- Ờ, ờ, dưới đệm ghế ! Hừ ! Mất sâu chìa khóa thì mày coi tao !

Đột nhiên tên thứ ba reo lên :

- Đây rồi ! Dưới đất này ! Và y cúi xuống lượm lên, nhìn tên đồng bọn

- Chắc mày định bỏ vào túi, nhưng bỏ "khéo" quá, thành ra nó rớt xuống đất chứ gì ?

Tên kia gân cổ cãi :

- Không đời nào ! Tao thề là tao không bao giờ để chìa khóa xe vào túi hết á ! Mày cứ nói ầu hoai !

Cứ đà này, thì chỉ một vài tiếng nói qua nói lại nữa là thế nào cũng sinh ẩu đả. Mặt tên nào cũng sát khí

đăng đăng. Tên thủ lĩnh lạnh lùng ra lệnh :

- Cả hai đưa câm họng lại ! Muốn thử tài nhau, để lúc khác ! Trừ phi chúng mày muốn rũ tù thì không kể !

Tên để lạc chìa khóa vẫn còn nhiều ăm ức :

- Rũ tù ! Có rũ tù thì cũng tại anh hết ! Khi không nổi khùng nhốt ngay cái con bé xinh xinh đó vào hầm cầu thang. Nó mà chết đói thì... tử hình là cái chắc chứ ở đó mà rũ tù !

Tên thủ lĩnh gầm lên :

- Rồi ! "Xong rồi" ! Tao không cần mày lên mặt dạy đời !

Dứt tiếng, gã vòng về phía sau xe, lay mạnh núm cửa sắt kiểm soát xem có bị sơ sẩy gì không. Yên trí không có gì đáng ngại, gã quay lên phía trước, hất hàm bảo hai thằng em út :

- Rồi ! Lên đi tụi bay ! Hay là còn chờ tao hốt liệng chúng mày lên mới nghe ?

Hai thằng ríu rít trèo lên, miệng không ngớt lâu bầu nói nhảm.

Tên thủ lĩnh ngồi vào ghế lái, mở máy. Nhưng cả ba thầy trò tụi cướp, trí óc còn mờ mịt vì hơi rượu, chẳng tên nào nghĩ đến việc mở cửa vừa cho xe lấy lối đi. Rốt cuộc, một tên em út phải chạy xuống, chạy ra đẩy mạnh hai cánh cửa lớn, vừa đẩy vừa chửi thề toáng lên.

Nghe tiếng xe nổ, vào số, rồi từ từ bò ra khỏi nhà vừa tới con lộ, Ái Lan thở ra một hơi dài khoan khoái. Cẩn thận ngồi im nán lại thêm vài phút nữa, chờ cho xe tụi cướp đi khá xa, em mới từ từ đứng lên, rời khỏi chỗ ẩn nấp.

Lúc bước ra khỏi nhà vừa, Ái Lan chỉ còn thấy hút hai chấm đèn đỏ, chiếc xe vận tải đang trực chỉ hướng Cầu Đất. Quay lưng lại phía nhà hàng quán, cái đồng hồ cổ khur khur trong vòng tay, em cầm cổ đi một mạch tới lùm cây, chỗ giấu xe vespa. Nở nụ cười thật tươi, em lẩm bầm :

- Ha ! Vào sinh ra tử ghê lắm mới tóm được chú mày đó nghe !

Rừng cây về khuya càng tối đen như mực. Em phải dò dẫm từng bước, mặc dù trong lòng nóng như lửa đốt. Vừa đi em vừa lẩm bầm thầm tiếc rẻ cái đèn bấm, trong lúc luống cuống, chắc đã bỏ quên trong gian nhà vừa rồi. Quay trở lại là chuyện không thể được, Ái Lan đành mạnh dạn đặt bước trong bóng tối âm u, chỉ còn trông chờ vào trực giác, tiến dần tới chỗ để xe. Trong lòng em lại băn khoăn :

- Đúng là cái đồng hồ của cụ Doanh đây rồi !... Mà không biết trong này có cuốn sổ con của cụ không kia chứ ?

Chiều tia nhìn xuống cái báu vật giữ chắc trong tay, bóng tối như bưng lấy mắt, không trông thấy một cái gì hết. Dù muốn dù không, em cũng phải dẫn cơn sốt ruột tò mò xuống. Khi lần tới chỗ để vespa Ái Lan nhảy phóc lên yên.

- Rồi ! Lên đường ! Phải chạy đi báo gấp cho cảnh sát để họ đuổi theo tụi gian mới được. Bây giờ thì chắc ăn rồi ! À... gia đình Phàm kể ra thì cũng đáng đời, nhưng trông thấy mớ đồ đạc của họ, nội trong mấy tiếng đồng hồ bay biến đi một cách mau lẹ như vậy thì cũng tội nghiệp !

Đặt chân lên đạp máy, tia mắt em bỗng chiếu xuống cái cổ vật của cụ Doanh nằm gọn gàng trong miệng sắc vải đeo ở bánh "sơ cua" vespa.

- Ối chà ! Không biết trong này có gì không đây ?

Phần sợ chậm trễ trong việc đuổi theo bọn cướp, phần bị cái đồng hồ lòe cuốn, Ái Lan do dự ngập ngừng. Chỉ mấy giây sau em đã quyết định :

- Thôi, cứ để mấy ông cảnh sát chờ chút đi ! Chỉ cần năm phút thôi ! Để mình coi qua một chút đã ! Rồi cho xe nổ máy êm êm, mở bóng đèn soi sáng đồng hồ tốc độ. Một vùng ánh sáng xanh lè tỏa ra mờ ảo. Ái Lan nhẹ nhàng mở nắp kính che bên ngoài chiếc đồng hồ cổ. Lùa hai tay vào..., bên trong trống rỗng không có gì lạ, ngoài bộ máy dây đặc bánh xe và đỉnh vít. Em ngó người ra thờ thần :

- Trời ơi ! Chẳng có quái gì hết !... Hay là gia đình Phàm phát giác ra đoạn tiêu hủy mất rồi ?

Giả thuyết này bị em gạt bỏ tức khắc khi chợt liên tưởng đến câu chuyện em bất ngờ được nghe tại vườn bông trước cửa chợ Đà Lạt, giữa hai chị em Bích Mai, Bích Đào, con ông Phàm. Hay là bà cụ Sáu Riệm nhớ lầm ! Có thể lắm ! Và lại, chính cụ Sáu cũng không hề xác nhận là cụ Doanh đã giấu cuốn sổ tay con tí trong chiếc đồng hồ cũ của cụ. Mà chính là em..., là Ái Lan đã nghiễm nhiên tự mình kết luận như thế sau khi tổng hợp các điều chi tiết từ miệng bà cụ Sáu Riệm nói ra. Bất giác em thở một hơi dài chán nản.

- Trời ơi ! Mình định ninh là thế nào cũng tìm ra bằng được cuốn sổ con đó ! Giờ đây biết đằng trời nào mà mò ?

Đột nhiên em cầm chắc cái đồng hồ, lật đi lật lại. Chán rồi lại giơ lên trước mặt lắc lắc một thôi một hồi... Một tiếng kêu lạch cạch nghe thật lạ tai văng lên ngay từ cái mặt vuông có chữ số và hai cây kim dài ngắn. Ái Lan lại lắc nữa. Đúng rồi ! không thể ngờ được nữa : có một vật gì lạ bị lắc mạnh, đang lăn lạch cạch ở trong đó. Tim đập thình thịch, em khẽ la lên :

- Nhất định phải là cuốn sổ con rồi ! Nhất định nó đây rồi, ngay sau cái mặt chữ số chỉ giờ này này... Mà làm sao lấy được ra đây ?

Lấy móng tay thử nạy cái mặt bằng đồng hồ gạch kẻ chữ số ra. Cứng ngắc ! Ái Lan lật đặt mở thùng xe, lôi ra một cái kẹp nhỏ và một cái mở đỉnh vít. Chớp mắt, hai chiếc kim đồng hồ đã được em khéo léo lấy kẹp nhẹ gấp ra, rồi lách đầu thanh xoay đỉnh vít vào khe bên dưới mặt số giờ, khẽ nạy. Tách một tiếng, cái mặt vuông búng vọt lên cao rơi nhẹ xuống bệ để chân xe vespa. Ái Lan chăm chú chiếu tia nhìn soi mói. Bỗng em rú lên :

- Đây rồi !

Quả thật ! Ngay trên mặt khối máy, dưới bảng đồng hồ kẻ số giờ, móc cẩn thận vào một chiếc móc nhỏ xíu bằng dây thép nhỏ như sợi chỉ, toong teng một cuốn sổ mỏng, bé chỉ bằng bàn tay con nít, bìa ngoài màu xanh.

SĂN ĐUỔI

Ái Lan nhẹ tay gỡ cuốn sổ quý giá tí hon đó ra, đưa lại gần ánh đèn xanh lơ mờ, và em lẩm nhẩm đọc hàng chữ viết trên bìa : "Cái này là vật sở hữu của Phạm Tú Doanh". Tay run run, em mở cuốn sổ, lật mấy trang đầu, giấy đã vàng khè. Những trang bên trong dày đặc những hàng chữ chi chít, mực đã phai màu. Ánh sáng yếu ớt không đủ soi rõ các chữ viết, nhưng Ái Lan cũng đọc, chữ được chữ không, và biết toàn là những lời ghi kèm theo các con số ghi tiền chi, thu, cổ phần thương mại.

Ái Lan vui mừng không để đâu cho hết, tin tưởng chắc chắn quyển sổ quý báu này sẽ là cái chìa khóa mở cho em cánh cửa bao trùm bí mật của tờ di chúc thứ hai. Đồng thời em cũng biết ngay rằng hiện tại, hoàn cảnh không thuận tiện cho em nghiên cứu, đọc và hiểu cặn kẽ nội dung quyển sổ tí hon của cụ Doanh. Vội vàng hấp tấp chỉ tổ mất thì giờ vô ích. Việc cần ngay là phải đuổi bắt bọn cướp trước đã, nghĩa là phải báo cho toán cảnh sát lạc đường kia biết tức khắc.

Thế là Ái Lan lại móc quyển sổ con vào chỗ cũ cúi lượm mặt đồng hồ lắp vào, rồi hai cây kim, đập nắp, xong gói gọn vào mảnh mền len, cho tất cả vào sắc vải dày ở xe vespa. Và em gài số một cho xe lăn bánh từ từ băng qua bãi cỏ phẳng, lăn ra đường cái. Con lộ dẫn trở lại La Ngà, dưới ánh đèn xe, vắng hoe không một bóng người. Ái Lan hăm hở :

- Mình phải lẹ lên mới được. Tụi cướp lên đường đã được hơn mười phút rồi chứ không ít đâu, và toán cảnh sát nữa, chỉ sợ không gặp được họ nữa chứ !

Em cúi rạp người trên tay lái, mở tay ga thật lớn. Chiếc vespa lao vun vút như một con thần mã có cánh, lướt đi trên đám mây hồng của bụi đường. Phức chốc, em đã tới chỗ ngã ba, nơi chia tay với toán cảnh sát. Em giảm tốc lực về số nhỏ, cho xe chạy theo hướng của họ phóng xe jeep lúc trước. Rồi lại bắt đầu phóng như bay. Chưa đầy ba phút, trước mắt em, cách khoảng chừng hơn một cây số, lấp ló hai chấm trắng sáng tiến dần về phía em. Cẩn thận đề phòng, Ái Lan hãm tốc lực và từ từ thẳng lại. Em lẩm bầm :

- Chắc xe cảnh sát quay trở lại đó ! Phải ra hiệu cho họ tốp lại, kéo họ không biết cứ lao thẳng là hỏng hết !

Chớp mắt, Ái Lan đã nhận ra đúng là đèn pha đặc biệt của xe cảnh sát. Em dừng xe lại, nhưng vẫn để máy quay đều chờ đợi. Chiếc xe jeep lù lù phóng tới như bay. Khi xe hơi còn cách khoảng năm trăm thước, Ái Lan chạy lẹ ra giữa đường, khoác tay làm hiệu "dừng lại". Xong, em lại nhảy vút vào bên xe vespa, nép sát bên lề đường. Quả nhiên, đúng là chiếc xe sơn hai màu xanh trắng. Nó lao tới nhanh như tên bắn rồi đột ngột thẳng lại. Bánh xe siết trên mặt lộ kêu ken két, hất một đám bụi đỏ bay mù. Ái Lan kêu hét lên :

- Mau lên, các ông ! Tụi cướp đang lao về hướng Cầu Đất. Phóng đuổi lập tức. Các ông chạy trước đi, tôi theo sát đằng sau !

Em vừa dứt lời, chiếc xe jeep đã gài số phóng vút đi, quẹo theo hướng đi Cầu Đất, nhanh như tên bắn, chớp mắt đã mất hút. Ái Lan theo sau, lái vespa vùn vụt. Cuộc săn đuổi bọn cướp bắt đầu.

Năm phút trôi qua. Ái Lan bắt đầu bồn chồn. Cột cây số nối tiếp nhau bị hai chiếc xe, một jeep, một vespa vượt bỏ lại phía sau đã khá nhiều mà chưa hề thấy bóng những tên đào tẩu. Em bắn khoăn tự hỏi :

- Quái thật ! Xe của tụi chúng nặng nề kèn kàng như vậy, và chạy trước khi cảnh sát săn đuổi không lâu, mà tại sao... hừ !

Nhiều phút lại vùn vụt trôi nhanh, gây bao nhiêu khắc khoải cho mọi người săn đuổi. Đột nhiên, Ái Lan chợt thấy hai chấm đỏ thấp thoáng tí đằng xa. Bất giác, em reo lên :

- Đúng tụi nó rồi !

Chưa đầy một phút sau, hai chấm đỏ ấy rõ dần và như tiến gần lại trước mắt em, mỗi lúc một nhanh. Ái Lan mừng rú lên :

- Đúng xe của bọn cướp rồi ! Hà ! Chiếc cam nhông to lớn kèn kàng ! Nếu là xe thường thì phải chạy lẹ nhiều hơn chứ !

Toán cảnh sát trên xe jeep chắc cũng nghĩ như em vì thấy họ đã bắt đầu giảm tốc lực. Ái Lan nghe rõ tiếng ông chỉ huy ra lệnh :

- Cấm nổ súng nghe ! Tôi muốn rằng mọi sự sẽ diễn tiến êm đẹp. Nhưng nếu những tên vô lại đó tỏ ý muốn kháng cự, anh em cứ việc bắn cho chúng què luôn !

Khoảng cách thu ngắn dần. Toán cảnh sát bảo nhau đừng làm tụi nó kinh động vội. Ái Lan khéo léo chạy từ từ sát lề bên trái để ngó cho rõ phía sau chiếc xe cam nhông. Phút chốc, đèn pha xe jeep đã soi rõ tấm bảng số chiếc xe vận tải. Ái Lan chăm chú đọc, và em rung động toàn thân vì vui sướng :

- Tụi bay có chạy lên trời !

Ngay lúc đó, tài xế xe cam nhông nép sát lề bên tay mặt có ý nhường cho chiếc xe jeep vượt qua. Lập tức, ông chỉ huy nhấn lút ga, đồng thời nhấn nút còi hụ ra lệnh cho chiếc cam nhông ngừng lại.

Không những không ngừng, chiếc xe vận tải còn tăng tốc lực cố ý ép sát xe jeep, nhằm vượt lên chạy trốn. Ông chỉ huy cảnh sát lập tức tăng tốc độ xe jeep không để chiếc cam nhông có cơ hội vượt qua mặt, và ông hô lớn, thò cả đầu ra ngoài cửa xe :

- Dừng ngay lại ! Mau lên ! Nếu không chúng tôi nổ súng !

Ông vừa dứt lời, bỗng nghe một phát súng lục nổ, tụi cướp đã bắn trước. Toán cảnh sát lập tức bắn trả lời xối xả. Lăn đạn của nhân viên công lực rít lên "chúu, chúu", trúng một bánh trước của chiếc xe tụi cướp, làm nó nổ "bình" một tiếng. Cả khối sắt nặng nề ngót hai chục tấn loạng choạng, lăn bánh trúng một hố đầy bùn, mất thăng bằng trong khi trốn xe còn rất mạnh, lao nghiêng xuống, nằm ép hông bên vệ đường, hai bánh xe về bên phải còn quay tít.

Thời gian ánh chớp, ông chỉ huy cảnh sát cùng toán nhân viên đã nhảy ào xuống, lao vào ba tên cướp. Bọn chúng không may bị thương nhưng bị chiếc xe cam nhông trật đường xóc mạnh, khiến cả ba tên đó người, chân tay cứng ngắc, không có một cử chỉ nào để chống cự.

- Tước khí giới của tụi nó !

Một cảnh sát lập tức thu ba khẩu súng lục của bọn gian, rồi đưa tay lục soát túi áo, túi quần xem còn vũ khí cất giấu không. Một nhân viên khác rút hai chiếc còng, còng tay ba tên dính chùm lại. Sự việc diễn tiến

nhANH NHƯ CHỚP, khiến Ái Lan khi chạy lại, thì mọi việc đã đâu vào đấy ! Ông chỉ huy quay lại nhìn em :

- Cô nhìn xem có phải tụi nó không ?

Dứt lời ông quét tia sáng đèn bấm từng tên một. Ái Lan chỉ ngay mặt tên cao lớn :

- Đúng tên này đã xô tôi vào hầm tối nhất lại ! Và thưa ông chỉ huy, tôi dám chắc rằng mớ đồ đạc trong xe của tụi nó là của ông Phàm hết đó !

- Cô bé cứ yên trí ! Tụi gian này rồi sẽ nếm mùi kết quả của thói hư tật xấu "muốn ăn nhưng chẳng muốn làm" !

- Thưa ông chỉ huy ! Đêm đã khuya mà nhà tôi ở cách đây xa lắm, tận Đà Lạt kia ! Ông cho tôi về nhé !

- Ồ, được chứ, cô bé ! Chỉ cần cho tôi địa chỉ rồi khi lập biên bản giải chúng nó ra tòa, tôi sẽ cho người mời cô sau !

Ái Lan khai tên tuổi, địa chỉ, ông chỉ huy ghi cẩn thận xong chăm chú ngó em :

- A ! Vậy ra cô là con gái của luật sư Đặng Quang Minh ? Thật đúng là "cha nào con ấy" ! Cô lại giống hệt ông nhà thôi ! Mới ra quân lần đầu mà đã thắng lợi thế này rồi !

Ái Lan bật cười khanh khách :

- Cũng là tình cờ đó thôi, thưa ông ! Tình cờ tôi đi vào thăm biệt thự của ông Phàm đúng lúc tụi cướp dọn đồ ! Chứ thực ra thì...

Ông chỉ huy cảnh sát vui vẻ ngắt lời em :

- Tôi lại nghĩ khác, cô em ạ ! Rất hiếm các em nhỏ cỡ tuổi cô mà nhất là con gái, lại can đảm được như cô đó ! Tụi gian phi này tôi biết lắm ! Trông nét mặt cô hồn của chúng là tôi biết ngay tụi nó không phải tầm thường đâu ! Cũng may là "ở hiền gặp lành" cô lại thoát khỏi hiểm nguy ! Chúng tôi vui mừng mừng cô ! Rồi đây ông bà Phạm Văn Phàm nhất định phải đền ơn cô nhiều lắm, cô Ái Lan à !

Ái Lan cười nhè nhẹ gật đầu :

- Tôi không hề nghĩ đến chuyện đó đâu, ông chỉ huy ! Về Đà Lạt tôi cũng sẽ không nói gì hết á !

- Được ! Nếu cô không nói thì để đó tôi, tôi sẽ nói !

Em lại cười nhẹ :

- Vậy ra ông chỉ huy ở La Ngà ít có dịp lên Đà Lạt thành ra chưa biết gì đó thôi. Còn tôi, thì tôi biết rõ là ông bà Phàm sẽ không đền ơn gì tôi hết ! Mà cho dù họ có đền ơn, tôi cũng không nhận kia mà ! Và tôi còn mong ông chỉ huy đừng có nhắc nhở gì tên tôi với nhà ông Phàm cả. Được vậy, tôi cảm ơn ông lắm !

Viên chỉ huy toán nhân viên công lực trầm giọng nói :

- Thiệt tình, lần đầu tiên tôi được biết một cô bé dám dằn lòng từ chối món quà thưởng và không ham cả những lời khen tặng nữa.

Ái Lan lại mỉm cười vui vẻ :

- Vậy ông bằng lòng nhé ! Ông bằng lòng không nói đến tôi chứ !

- Tôi lấy danh dự hứa với cô đúng như thế !

Rồi ông quay lại một người nhân viên :

- Anh Lữ ! Anh ở lại đây canh chừng chiếc cam nhông này, mười lăm phút sau tôi sẽ cho xe lớn tới trực đem về chi. Giờ đây, phải dẫn mấy tên kia về trước đã. Tôi sẽ cùng xe cần trục trở lại ngay.

Ái Lan vội xin phép ông chỉ huy để hỏi tên thủ lĩnh một câu :

- Có phải chính anh đã cho người gác đàn uống rượu say xong lấy chiếc chìa khóa biệt thự không ?

Tên cướp nghiêng răng, mắt long lên sòng sọc :

- Ủ đúng đó ! Có sao không ? Tao mà biết trước cơ sự sẽ như thế này, thì tụi bay đâu có còn !

Yên chí về sự ngay thật của Y-Ba, Ái Lan lặng lẽ đứng cạnh người canh sát tên Lữ có nhiệm vụ ở lại canh chừng chiếc xe cướp, đưa ánh mắt vui vẻ nhìn toán nhân viên công lực dẫn ba tên gian phi lên xe jeep. Xe mở máy, chầm chậm lăn bánh..., phút chốc mất hút sau màn đêm dày đặc.

CUỐN SỔ XANH

Mười lăm phút sau nửa đêm, Ái Lan mới về tới nhà. Sau cuộc hành trình vất vả và vô cùng nguy hiểm, em mệt nhoài người, bụng đói, cổ khát khô bỏng. Trái hẳn với dự đoán của em, cửa sổ không một tia sáng chiếu ra, trong nhà để xe cũng trống rỗng, xe của luật sư Minh đâu không thấy. Ái Lan băn khoăn :

- Lạ ! Ba đi đâu mà giờ này còn chưa về chứ ? Mình chỉ muốn kể cho ba nghe câu chuyện mạo hiểm vừa qua !

Mở nắp sack vải dầy đeo ở xe, em nhấc cái đồng hồ cổ ra, mê say ngắm nghía, thầm hãnh diện về kết quả do sự cố gắng của mình. Trong nhà vắng vẻ tĩnh mịch. Rảo bước xuống nhà dưới, liếc qua căn bếp rộng : chị Năm Dậu cũng đã đi ngủ. Em thầm nhủ :

- Chắc là ba mắc bận công việc cần lắm tại văn phòng. Thôi, chịu khó chờ ba vậy. Và trong khi chờ đợi, mình đem cuốn sổ tí hon của cụ Doanh ra coi mới được !

Rồi ngả người thoải mái trong chiếc ghế bành kê bên ngọn đèn nê-ông sáng dịu, em từ tốn lấy cuốn sổ con từ mặt chiếc đồng hồ ra.

- Lạy trời cho mình biết được tin tức về tờ di chúc mới, và mọi việc sẽ êm đẹp như ý mình mong muốn để cho mấy người bà con của cụ Doanh đỡ phần cơ cực, nhất là Mỹ Ngọc, Mỹ Liên và bà cụ Sáu Riệm.

Em nhẹ tay lật từng trang giấy nhỏ bé, mỏng manh, chỉ sợ nó rách mất. Và em thận trọng đọc từng chữ, từng câu, từng hàng không hề bỏ sót một nét phẩy, một dấu chấm. Trang nọ nối tiếp trang kia, ghi từng ngày một, mọi hoạt động về tài chánh : bảng kê khai các chứng khoán, các trương mục ở ngân hàng, tóm lại, của chìm của nổi của cụ già Doanh, cộng lại hết thảy lên tới hơn ba trăm triệu đồng, Ái Lan sửng sốt :

- Trời ! không ngờ ông cụ trông hiền lành khù khờ mà lại giàu có đến như vậy !

Những hàng con số chi chít, số và ngày các chứng khoán đã khiến Ái Lan bắt đầu mệt mỏi.

Em đọc lướt nhanh các trang giấy mà trí óc để tẹt đâu đâu. Sự thực em chỉ có ý tìm tin tức về tờ di chúc mới. Đột nhiên, Ái Lan ngồi nhòm dậy, chăm chú đọc mấy hàng chữ viết rất nhỏ. Đọc hết, em lại đọc lại một lần nữa, tim đập thình thịch và em la lên :

- Trời ơi ! Đây rồi !

Quả nhiên trên trang giấy nhỏ xíu vàng khè, mấy hàng chữ nhỏ nét như chân con kiến, hiện ra rõ rệt :

"Tôi đã ký thác tờ di chúc thứ hai mà cũng là tờ di chúc cuối cùng của tôi tại tủ sắt số 148 của Ngân Hàng Di Linh với tên là Phạm Trọng Kinh."

Bên dưới là chữ ký của cụ già Doanh và ngày tháng...

Ái Lan mừng rỡ lắm lắm :

- Vậy thì cái tờ di chúc mới đó có thật. Và chắc chắn là thế nào cũng có tên bà cụ Sáu Riệm và hai chị em Ngọc, Liên trong đó.

Ái Lan lại tiếp tục đọc nốt mấy trang sau nữa, nhưng không khám phá thêm được điều gì bổ ích. Và em ngẫm nghĩ :

- Thảo nào mà không ai mò mẫm tìm ra được. Thật ông cụ quả là có nhiều hành động khác người. Cần thận quá để đến nỗi chút xíu nữa là hư hết mọi chuyện.

Ngay lúc đó, Ái Lan chợt nghe tiếng xe hơi chạy vào trong vườn, thẳng tới nhà xe rồi là im lặng. Em nhảy bổ tới khuôn cửa sổ nghiêng người ngó ra và trông thấy người cha thân yêu đang đóng cửa nhà xe. Phút sau, vừa đặt chân lên hàng ba, luật sư Minh đã thấy con gái yêu đang chờ đợi cha trên ngưỡng cửa. Ông giương đôi mắt ngạc nhiên nhìn con :

- Ủa ! Sao bữa nay con đã về rồi ? Ba đâu có dè. Nếu biết con về thì ba đâu có nán lại văn phòng làm gì ! Nhưng ba muốn biết tại sao con lại trở về sớm quá vậy, Ái Lan ?

- Đúng đó ba ! Con bỏ về trước ngày hẹn với ba mấy bữa, vì có chuyện này lạ lắm ba ơi !

Và không để ông Minh kịp cởi bỏ áo dạ khoác ngoài, treo mũ, em liền lấu kể câu chuyện bắt cướp từ đầu đến cuối. Khi câu chuyện chấm dứt, Ái Lan thích thú, quơ quơ quyển sổ bé tí màu xanh tìm thấy trong chiếc đồng hồ cổ cụ Doanh. Luật sư Minh nhìn con gái kinh ngạc hết sức :

- A ! Con gái của ba quả thật là một nữ thám tử trứ danh rồi !

Và niềm hân hoan ngập tràn trên ánh mắt sáng ngời của ông. Ái Lan chau môi phụng phịu khiến hai lún đồng tiền trên má lộ sâu rõ rệt :

- Ba ! Ba lại chế con rồi, hà !

Luật sư Minh nghiêm nét mặt, tiếng nói trầm hẳn xuống :

- Không đâu con ! Ba nói thật đó ! Ba lấy làm hãnh diện có được một đứa con giỏi giang như con đó, Ái Lan ! Ở địa vị con, chưa chắc ba đã làm được như thế đâu ! Trong lúc vạn phần nguy khốn, con đã có được nhiều sáng kiến, nhất là lại dũng cảm ít ai bì được. Trời, cứ hình dung ra sự nguy hiểm khi con phải đương đầu với ba tên cướp thì ba lại... Nhưng giờ đây con đã thoát hiểm, cha con mình phải quên chuyện đó đi, nghe !

- Ba khen con như vậy, con thích lắm ! Nhưng ba ơi ! Con biết có những người, khi biết câu chuyện này, lại không thềm khen con một tiếng nào đâu, ba ! Gia đình Phạm văn Phàm đó !

Ông Minh cười nhẹ :

- Trái lại là đằng khác ! Chẳng những không khen hoặc cảm ơn con một tiếng, họ lại còn buộc tội con ăn trộm chiếc đồng hồ cổ của họ nữa đó. Nhưng có ăn nhằm gì cái điều vu oan đó. Khi con đặt chân tới biệt thự họ tại hồ La Ngà thì ngôi nhà đã bị bọn cướp đột nhập, cửa cái cửa sổ mở toang cả rồi, mà tụi gian lại đang bốc hốt đồ đạc. Họ không thể trách con cái chuyện xâm nhập gia cư của họ một cách bất hợp pháp được. À ! Ba dặn con nhớ kỹ điều này : Phải tuyệt đối giữ kín mọi chi tiết về việc phát giác được dấu vết của tở di chúc mới này, kéo tụi nhà ông Phàm hay được là rắc rối lắm đó, nghe !

Dứt lời, luật sư Minh cầm quyển sổ bìa xanh của cụ Doanh, lật coi mấy trang :

- Á hà ! Ông cụ Doanh quả nhiên là một tay đại phú ! Và ông cụ khôn ngoan thật ! Mua toàn những cổ phần vĩ đại lời lãi thật chắc chắn !

Ái Lan hăm hờ :

- Con chỉ mong sao nhà Phàm sẽ không được một đồng xu nhỏ ba à !

- Hừ ! Có thể như thế lắm chứ ! Ba nói có thể chứ không nói là chắc chắn đâu nghe ! Một khi chưa được phép mở tờ di chúc ra tuyên đọc, thì chưa thể nói chắc được nghe con. Nhưng có điều là, nếu những tin tức ba nghe được đều đúng cả, thì kết quả việc khám phá của con vừa rồi sẽ khiến cho gia đình nhà Phàm văn Phàm phen này chắc nguy lắm, nhất là lại đúng lúc...

Ái Lan thắc mắc :

- Ba bảo đúng lúc... là sao kia ba ?

- Ủ ! Đúng lúc ông ta buôn bán thua lỗ, hàng đầu cơ tích trữ ế ẩm nằm mục trong kho. Ăn ở thất đức như vậy cho nên, lúc xuống, của cải cứ đội nón ra đi mấy hồi. Ấy vậy mà các ngân hàng vẫn cứ tiếp tục cho ông ta vay nhiều món tiền khổng lồ. Có lẽ họ tin tưởng cái di sản của cụ Doanh mà ông Phàm sẽ được hưởng đó chắc ? "Dễ vay thì đầy nợ", ông Phàm chắc cũng chỉ trông chừng vào cái của cải của cụ Doanh để trả nợ thôi đó. Thảo nào, hồi này ba thấy ông ta chạy ngược chạy xuôi cật lực dử lắm. Để thúc đẩy cho sớm xong việc hưởng thụ gia sản của người chết đó !

Ái Lan giọng chắc nịch :

- Gia đình Phàm mà có bị mất hết, con cho là cũng đáng đời. Người gì đâu mà bạc ác, nhẫn tâm để cho người thân thích họ hàng đói rách khổ sở mà chẳng nỡ thí cho một chén cơm thừa, một manh áo cũ !

Ông Minh thận trọng gấp cuốn sổ con lại, đưa cho con gái :

- Bây giờ, việc cần nhất là phải đi tìm tờ di chúc mới đó trước khi nhà Phàm dò biết được tin tức quan trọng này. Tìm ra sớm được giờ nào hay giờ ấy, nếu không, để tới khi họ điều chỉnh xong quyền thụ hưởng thì khó mà móc ra được lắm đó !

- Đúng thế đó ba ! Vậy, bây giờ con trao lại cho ba tất cả vụ này đó nghe, ba ! Về cái món luật lệ con đâu có hiểu gì mấy !

- Ba sẵn sàng giúp con một tay ! Nào ! Để xem cần phải làm cái gì đã nào ? À ! Việc trước tiên là phải tìm cho ra tờ di chúc quái ác này cái đã !

Ái Lan nói với cha :

- Cái đó thì dễ rồi, ba ! Ba với con chỉ việc xuống Di Linh ngay ngày mai này, phải không ba ?

- Ờ, đúng rồi ! Nhưng có một điều con chưa biết là : Hiện chúng ta chưa có giấy ủy quyền để mở cái tủ sắt của cụ Doanh thuê tại Ngân hàng dưới đó. Nhưng cũng không khó ! Ba sẽ xin ông Chánh án Tòa Sơ thẩm Đà Lạt cấp cho ba tấm giấy cần thiết đó !

Ái Lan khẽ la :

- Trời ơi ! Con đâu có nghĩ tới cái điểm đó, ba ! Liệu chừng ông Chánh án có chịu cấp giấy đó không hả ba ?

Luật sư Minh mỉm cười vui vẻ :

- Con yên trí đi ! Tầm tiếng của ba tại thành phố Đà Lạt này đã tới mức đầy đủ uy tín rồi nên việc đó không có gì khó mà con phải lo ngại. Ba sẽ nêu lên việc hai cô gái mồ côi đã ủy thác cho ba nhiệm vụ bảo

vệ quyền lợi của họ trong vụ này. Đó là sự thật và ba có quyền xin ông Chánh án cấp cho tấm giấy ủy thác mở tủ kín của cụ Doanh.

Ái Lan cười tươi, đôi mắt sáng ngời :

- Vậy thì yên trí lắm rồi hở ba ? Đó, rồi ba coi ! Y hết trong chuyện thần tiên mà con đọc hàng ngày đó, ba nhớ không ? Bao giờ cũng là : những tấm lòng vàng trong manh áo rách thì thế nào cũng có phần hưởng, sẽ trở nên giàu có, sung sướng ! Còn những người bạc ác bất nhân như gia đình Phàm thì rồi thế nào cũng mất hết. Ha ! Ha ! Rồi thì bà cụ Sáu Riệm già lão ốm yếu kia sẽ được thuốc men chạy chữa cẩn thận. Mỹ Ngọc, Mỹ Liên sẽ không còn bị đói khổ thiếu thốn nữa, phải không ba ?

- Ủ !... ầy, nhưng con phải cẩn thận lắm đó nghe, Ái Lan ! Phương ngôn đã nói : "Chớ có dạm bán da gấu trước khi bắt được gấu". Con nhớ kỹ điều đó. Phải biết coi chừng những cái bất ngờ mới được ! Đặt một giả thuyết, khi mở tủ sắt của cụ Doanh mà bên trong rỗng không thì sao ? Hoặc là có tờ di chúc mới thật đấy, nhưng trong đó, ông cụ lại viết những lời di ngôn không theo đúng ý ba con mình mong muốn thì sao đây ? Nghĩa là không có tên Mỹ Ngọc, Mỹ Liên và bà cụ Sáu Riệm thì sao ?... Vậy nếu là con, ba sẽ không hở môi nói một chút gì cho những người bất hạnh đó biết vội. Mà ba sẽ đợi tới khi thật chắc chắn mười phần đã !

- Ba nói đúng đó ba ! Vậy, con hứa với ba là con sẽ ngậm tăm, sẽ "ngựa tháo nhạc, người cột chặt gươm vào mình" lặng lẽ như những đoàn quân âm thầm ba kể chuyện cho con nghe dạo nào đó, hả ba !... Thôi, bây giờ con đi ngủ đây, ngủ cho ngon để sáng mai dậy sớm, cha con mình lên đường... mạo hiểm một phen nữa, nghe ba ! Chà ! Con nôn nả muốn biết bên trong tờ di chúc đó cụ Doanh đã viết những gì ?

Dứt lời, Ái Lan tinh nghịch giơ tay cầu tay cha rồi nhẩy chân sáo bước lên thang lầu. Mới được chừng năm, sáu bậc thang em đã quay xuống chạy vụt vào phòng khách nơi ông Minh vẫn còn đang ngồi đọc tờ nhật báo. Em chạy thẳng tới bên chiếc kệ bằng gỗ cấm lai, nơi để quyển sổ con của cụ Doanh, em cười ranh mãnh ngó cha :

- Chà ! Con phải vất vả lắm mới tóm cổ được cuốn sách quý này. Nỡ nào để nó lang bang vạ vật ở đây, hả ba ! Con phải đem lên gác nhét vào dưới gối cho chắc ăn, nghe ba !

TỜ DI CHÚC THỨ HAI

Sáng hôm sau, ánh nắng ban mai sáng ấm qua cửa sổ lọt vào nhảy múa trong phòng, Ái Lan mới thức giấc. Đưa mắt nhìn đồng hồ hình con cú để trên bàn đêm, em giật mình khi thấy kim ngắn đã chỉ gần mười giờ.

- Hừ ! Đã định dậy sớm, mà giờ này mới mở được mắt ! Chết chưa ! Ngày hôm nay nhiều việc lắm đây ! Còn muốn nằm thêm nữa sao được !

Đưa nhanh tay lùa vào áo gối, em lôi quyển sổ xanh của cụ Doanh ra và đưa mắt ngắm nhìn thích thú. Hai ngón trỏ và cái mân mê ngoài bìu mìn mãi không thôi :

- Hà ! Hà ! Gia đình Phàm khi bị một cú bất ngờ này thì phải biết... là đau !

Nhảy khỏi giường, em vội vả rửa mặt đánh răng, mặc quần áo. Bước vào phòng ăn : ghế ngồi của luật sư Minh bỏ trống, ba em đã lái xe tới văn phòng làm việc theo thường lệ rồi, để khỏi trễ hẹn với các thân chủ.

Về mặt Ái Lan buồn thiu :

- Trời ơi ! Chỉ sợ ba lại quên là ngày hôm nay hai cha con phải xuống Ngân hàng Di Linh.

Ngay lúc đó, chị Năm Dậu bước vào, hai tay bưng cái khay nhỏ trên bày một ổ bánh mì kẹp trứng chiên và một ly cà phê sữa khói bốc nghi ngút :

- Cô à ! Ông dặn tôi là khi nào cô thức giấc, ăn uống xong xuôi thì ra gặp ông tại văn phòng. Và ông bảo nhắc cô nhớ đem theo cuốn sổ con bìu xanh gì đó !

Ái Lan ngây người :

- Cuốn sổ con nào ?... À, phải ! Thôi được rồi ! Đi ăn đi chị Năm ! Em hiểu rồi !... Em ăn lẹ lắm ! Chút xíu là rồi à !

Mười phút sau, Ái Lan đã chễm chệ trên vespa, chạy thẳng ra phố. Thiệt may, khi bước chân vào văn phòng của cha, em thấy luật sư Minh có mỗi một mình đang cặm cụi làm việc.

- Con lỡ dậy trễ quá ! Chẳng ai đánh thức con hết, ba ơi ! Chắc ba phải chờ đợi lâu lắm hả ba ?

- Không lâu gì đâu con ! Chính ba đã dặn chị Năm để yên cho con ngủ cho ngon giấc mà. Ba biết rằng con cần phải ngủ nhiều cho lại sức sau một ngày vất vả khó nhọc như hôm qua. Vả lại, cha con mình cũng không thể làm gì được nếu không có được tờ ủy thác mở tủ sắt do ông Chánh án ký cho phép.

- Thế sao ba không tới xin ông Chánh án đi ?

- Rồi ! Ba đã ghé vào Tòa án trước khi tới văn phòng kia mà, và ba trình bày cho ông biết rõ ràng mọi việc. Nghe xong ông Chánh án đã ra lệnh cho viên Lục Sự viết rồi đánh máy ngay tờ ủy thác. Chính tay ông đóng dấu lấy, và hạ bút ký tên. Hiện giờ thì tờ giấy đó nằm đây...

Vừa nói, luật sư vừa vỗ vỗ vào túi trên cái áo "vết tông" ông mặc trên người.

Ái Lan :

- Còn con, con cũng đem theo cả cuốn sổ của cụ Doanh đây ba ! Ba cần đến nó không ?

- Được, con đưa ba ! Đáng lẽ phải đưa trình ông Chánh án để chứng minh thật câu chuyện ba thuật trình ông kia đấy. Nhưng thôi, bây giờ thì không cần nữa. Đưa ba cất vào két sắt cho yên trí hơn.

Ái Lan đưa cuốn sổ con cho cha :

- Bao giờ xuống Di Linh hả ba ?

- Ngay bây giờ, nếu con rảnh...

Em vui mừng không để luật sư Minh phải nhắc đến lần thứ hai, nhanh bước tiến ra phía cửa, trong khi ông Minh quay vào dọn dẹp cô thư ký mấy công việc cần làm gấp.

Luật sư Minh bước ra cửa dịu dàng bảo con :

- Đi xe của ba ! Ba muốn cho con rảnh tay một bữa.

Mấy phút sau, chiếc xe hơi 4 chỗ ngồi sơn đen bóng loáng đã phóng nhanh, nhằm hướng Di Linh.

Lâu lắm Ái Lan mới lên tiếng :

- Lần này mà không tìm ra được tờ chúc thư mới của cụ Doanh là thôi, con cũng chịu thua luôn đó, ba à !

Luật sư Minh liếc nhanh mắt ngó con. Làn da trắng hồng rậm nắng, đôi mắt sáng long lanh của Ái Lan chứng tỏ sự nóng lòng của em mỗi lúc mỗi tăng khi câu chuyện gia tài của cụ Doanh sắp sửa đi đến hồi kết cục vô cùng gay cấn. Để em vui vẻ, luật sư Minh cất tiếng giọng nói bình tĩnh, chậm rãi :

- Có một điểm đặc biệt chắc con chưa quên. Đó là tính nết lạ lùng của cụ Tú Doanh, chỉ thích làm những việc thật khác người. Nhiều khi cụ có những hành động kỳ dị không ai ngờ được đó con. Biết đâu, xuống đến Ngân hàng Di Linh mà tìm tờ di chúc cũng không có ấy chứ. Hoặc là cụ già oái oăm cũng có khi lại chỉ để trong tủ sắt một tờ giấy gì đó, dọn dẹp cách đi tìm tờ di chúc mới... Ấy thế là cha con mình lại mất công chạy ngược chạy xuôi một phen nữa. À việc này khiến ba nhớ lại một câu chuyện kỳ quái xảy ra... lâu lắm rồi.

Ái Lan quay mặt nhìn cha, đôi mắt chớp chớp. Ông không đợi con phải hỏi :

- Đây ! Câu chuyện như thế này ! ...

... Sau cái chết của một ông phú nông, những người thừa kế đã tìm thấy, không phải là chúc thư, mà chỉ là một tấm giấy nhàu nát viết dặn các con cháu là "muốn tìm thấy của cải thì phải vào nhà kho, lục trong một chiếc rương cũ". Khi mở rương ra, chỉ thấy toàn quần áo cũ rách. Lục soát từng chiếc túi, một người con lại vớ được một giấy viết nguệch ngoạc mấy chữ dặn rằng phải tìm trong hộc tủ cũ để dưới bếp. Bới tìm hộc tủ dưới bếp, của cải chẳng thấy đâu mà lại chỉ có một hàng chữ kẻ vào gỗ bảo rằng cần xét kỹ bên trong một cái ấm đồng mà người chết hồi sinh thời, vẫn hay lau chùi nâng niu đó... Khổ một nỗi, cái ấm đồng đó lại biến mất. Mãi về sau mới tìm thấy tại một tiệm bán... ve chai. Cái ấm có một cái quai hai lớp đồng. Trong cái quai có một tờ giấy lụa dai lắm, trên giấy ghi chỉ chút những chữ vô nghĩa và nhiều dấu cộng, trừ, nhân, chia kỳ quặc lắm. Các con cháu chẳng hiểu tí gì, chán nản có ý muốn bỏ không đi tìm của nữa. May sao có một người bạn, khôn ngoan sáng trí, đem tờ giấy ấy về nghiên cứu mãi. Kết quả : hũ vàng

của ông phú nông chôn ngay trong buồng riêng ở bên phải phía đuôi giường nằm.

Ái Lan ngấn mặt, chăm chú nghe cha kể.

- Vậy thì các con cháu ông ấy, sau bao phen vất vả khó nhọc cũng đạt được kết quả tốt đó chứ ba !

Phút chốc, xe đã tới Di Linh, đậu cách cửa Ngân hàng chừng năm mươi thước. Ông Minh bước xuống khê bảo Ái Lan :

- Con đi với ba !

Hai cha con bước vào nhà Ngân hàng. Luật sư Minh tự giới thiệu với nhân viên trực và xin được gặp ông Giám đốc. Phút sau, đã có nhân viên ra dẫn hai người vào trong một gian phòng rộng. Ngồi tại một cái bàn giấy rộng, một ông lớn tuổi đang cắm đầu vào một tập hồ sơ. Thấy khách vào, ông đứng dậy tiến ra, niềm nở tiếp đón.

Sau những câu lễ phép xã giao trao đổi, luật sư Minh trình bày mục đích ông tới đây, và ông cho Giám đốc Ngân hàng biết ông đại diện cho những người thừa kế của cụ Doanh.

- Thừa luật sư, cụ Doanh họ gì ?

- Phạm Tú Doanh !

- Dạ, vậy thì tôi chắc đây chỉ là một sự lầm lẫn mà thôi, thừa luật sư ! Ngân hàng chúng tôi ở đây chưa hề có một thân chủ nào tên là Phạm Tú Doanh cả !

Luật sư Minh vẫn điềm đạm :

- Có thể là vị thân chủ này không kê khai lý lịch đích thực của mình. Theo tôi, thì cụ Doanh đã thuê bao một cái két sắt của quý hãng với tên Phạm Trọng Kinh !

Ông Giám đốc Ngân hàng hơi nhướm người lên :

- Phạm Trọng Kinh ? Luật sư nói Phạm Trọng Kinh ?

Rồi ông ta căn môi suy nghĩ :

- Hình như Ngân hàng của chúng tôi vừa mới viết công văn nhờ các cơ quan hành chánh tìm hộ cho một thân chủ có cái tên như vậy. Luật sư cho phép tôi nhớ lại một chút ! À, vâng ! Đúng rồi ! Có tới một năm nay không thấy vị này đến thanh toán tiền thuê két sắt. Luật sư cho phép tôi đi coi lại một chút cho rõ ràng !

Ông Giám đốc bước nhẹ vào một căn phòng kế cận. Mấy phút sau, ông đã quay ra, một tờ giấy cầm nơi tay.

- Đúng rồi đó ! Thừa luật sư, vị thân chủ tên Phạm Trọng Kinh có thuê két sắt số 148, tiền thuê bao đã tới một năm rồi mà không thấy tới thanh toán. Đây, luật sư muốn coi, thì đây, chữ ký của ông ấy đây !

Ái Lan và luật sư Minh cùng cúi xuống tấm giấy ông Giám đốc Ngân hàng đưa ra. Hai cha con nhận ra ngay chữ ký xoáy tròn ốc quen thuộc của cụ Doanh.

Ông Giám đốc Ngân hàng :

- Có thể ông Phạm Trọng Kinh và ông Phạm Tú Doanh chỉ là một người, đúng như lời của luật sư vừa nói. Nhưng phiền một cái, tôi lại không đủ thẩm quyền để luật sư mở tủ sắt đâu ạ !

Ông Minh vẫn bình tĩnh :

- Dạ, thưa ông Giám đốc, tôi có giấy ủy thác của ông Chánh án Tòa Sơ thẩm Đà Lạt đây !

Ông Giám đốc ngạc nhiên :

- Nếu vậy thì lại là chuyện khác ! Luật sư làm ơn cho xem...

- Dạ thưa đây !

Dứt lời luật sư Minh lấy từ túi áo ra tờ giấy ủy thác, đưa cho ông Giám đốc. Ông Giám đốc chăm chú đọc từng câu, đoạn trao trả luật sư Minh, nét mặt ông tỏ vẻ yên tâm thấy rõ. Tiếng luật sư Minh :

- Hợp pháp chứ ạ ! Thưa ông Giám đốc ?

- Hoàn toàn hợp pháp ! Thưa luật sư ! Luật sư có thể mở tủ được rồi ! Xin chờ cho một phút, để tôi mời ông Phó giám đốc cho đủ hai người làm chứng ! Luật sư có... chìa khóa tủ đây chứ ạ ?

Ái Lan cảm thấy trái tim mình như có ai thò tay bóp mạnh một cái. Em không hề có một phút nào nghĩ đến cái chìa khóa mà ông Giám đốc Ngân hàng vừa nói.

Luật sư Minh lắc đầu nhẹ :

- Chìa khóa ?... Dạ tôi không có chìa khoá đâu, thưa ông Giám đốc. Quý sở chắc có loại chìa đặc biệt mở được các loại tủ sắt chứ ạ ?

Điều này luật sư Minh được biết vẫn là thông lệ tại các Ngân hàng, để có thể mở tủ trong những trường hợp khẩn cấp.

Ông Giám đốc Ngân hàng :

- Dạ, thưa, trước đây chúng tôi vẫn làm như vậy đó, nhưng từ hai năm nay, đã sửa đổi đôi chút về phương pháp tàng trữ tiền bạc cũng như các loại giấy tờ quan hệ. Tuy nhiên, luật sư chờ cho một chút, tôi có cách giúp luật sư đây rồi !

Dứt lời, ông Giám đốc bước lẹ ra ngoài. Phút sau ông đã trở lại, giơ ra trước mắt cha con Ái Lan một cái phong bì nhỏ gắn si kín đáo. Và ông giải thích :

- Theo thông lệ, khách hàng của chúng tôi bao giờ cũng nhận được hai chiếc chìa khóa. Một cái họ giữ luôn trong mình, một cái gởi tại đây, niêm phong bì gắn si như thế này. Vì lẽ luật sư đã có giấy ủy thác của Tòa án, tôi có đủ thẩm quyền giúp phương tiện để luật sư hoàn tất nhiệm vụ. Đây, luật sư cầm lấy chìa khóa đi !

Luật sư Minh chăm chú đọc hàng chữ đánh máy ngay trên đầu chiếc phong bì : Phạm Trọng Kinh, số tủ 148. Bên trong không có gì ngoài một chiếc chìa khóa bẹt bằng đồng.

Ông Giám đốc Ngân hàng đi trước dẫn khách tiến ra cửa.

- Xin mời ! Tôi dẫn luật sư cùng cô em đây xuống hầm để tủ sắt.

Đi xuống hết một cái cầu thang dài, ông Giám đốc đưa hai cha con đi trong một cái hàng ba xây ngầm dưới mặt đất, qua một trạm có người gác. Rồi ông ta đích tay mở khóa một căn phòng nhỏ, bốn vách tường xây bằng đá lớn mài nhẵn, sáng lóng lánh dưới ánh đèn nê-ông từ trần nhà hắt xuống. Ông Giám đốc nhanh nhẹn tiến thẳng về phía cuối gian phòng. Ông lùa một chiếc chìa khóa con mở hai chiếc khóa ngoài móc ở cánh cửa tủ sắt mang số 148. Đoạn lấy chiếc chìa khóa hồi nãy luật sư Minh đã biết, lùa vào ổ, xoay nhẹ hai ba vòng, rồi ấn mạnh một cái. Cánh cửa tủ bật ra, phát lên một tiếng "tách" khê. Ông Giám đốc thò tay

vào học tủ lòi một cái hộp bằng kim khí nhỏ xinh, bèn bẹt, và đưa cho ông luật sư. Ông Minh trịnh trọng đưa tay lên mở nắp hộp và liếc nhanh mắt vào bên trong. Ái Lan, tim đập rộn ràng, tựa cằm lên vai cha, đôi mắt không hề chớp. Thoáng trông bên trong cái hộp, em có cảm giác là hộp rỗng không. Ngó kỹ, chỉ có mấy tờ giấy gấp thẳng nếp nằm bẹp dí dưới đáy hộp. Chợt Ái Lan thảng thốt khẽ kêu :

- Tờ di chúc !

Luật sư Minh lấy tờ giấy, mở ra, liếc mắt đọc nhanh :

- Đúng nó đây rồi !

Tiếng ông Giám đốc Ngân hàng :

- Tờ di chúc ? Vậy thì hay quá rồi ! Và vẻ mặt ông ta cũng vui lây vì cái kết cục quá bất ngờ của một sự việc hết sức bí ẩn.

Luật sư Minh quay lại nhìn ông ta :

- Phiền ông Giám đốc ký tắt quý danh vào mỗi góc trang của tờ di chúc này, dặng về sau có thể nhận ra được nó là bản chính gốc, không bị tráo đổi hay làm giả mạo, bất cứ một trang nào. Cả tôi, tôi cũng cùng ký.

- Xin sẵn sàng, thưa luật sư. Tôi cũng đã từng làm nhiều lần rồi !

Đâu đó xong xuôi, luật sư Minh hết lời cảm ơn ông Giám đốc Ngân hàng. Một phút sau, hai cha con đã ngồi bên nhau trong chiếc xe hơi sơn màu đen bóng loáng. Đưa tia mắt cho nhau, ông luật sư cùng con gái mỉm cười ranh mãnh, y hệt hai chú học trò đang hân hoan thú vị với sự thành công trong một trò nghịch ngợm tình quái.

Ông Minh khẽ bảo con gái :

- Sao, Ái Lan ? Kết quả rồi, mà lại kết quả tốt nữa chứ, hả con ?

- Tốt thật đó ba ! Nhưng, ba ơi ! Ba đọc lẹ coi bên trong có cái gì, đi ba ! Con nóng ruột muốn biết quá hà !

Tờ di chúc gồm nhiều trang viết tay, chữ nhỏ nét, xít vào nhau. Luật sư Minh trải rộng nó trên hai đầu gối và Ái Lan cúi thấp đầu, hai cha con cùng lăm thầm đọc. Em đọc lú lờ cả lười mà chẳng hiểu gì những giòng chữ mực đen dày đặc toàn danh từ luật pháp.

Luật sư Minh dịu dàng bảo con :

- Thôi chịu khó chờ về đến văn phòng của ba sẽ hay !

Vừa nói, ông Minh vừa giở tới trang cuối cùng của tờ di chúc, nhìn chăm chú :

- À, trong này có nài ra hai nhân chứng. Một là bác sĩ Ngọc Bằng ! Hừ ! Thảo nào mà không một ai hay biết chút tin tức gì về tờ di chúc này cả. Bác sĩ Ngọc Bằng cũng đã mất rồi còn đâu, sau cụ Doanh hai, ba tháng chớ mấy ! Còn nhân chứng thứ hai, tên Trần Vĩnh Quý ! Chịu ! Ba cũng chẳng biết hoặc nghe nói ông Vĩnh Quý này là ai hết.

Ái Lan lo lắng :

- Thây kệ ! Ba ! Ba coi xem Mỹ Ngọc, Mỹ Liên và bà cụ Sáu Riệm có được ghi tên trong đó không ba ?

Luật sư Minh chỉ ngón tay vào một trang :

- Đây ! Có đây con ! Tên của mấy người đó có đây rồi !

Em mừng rỡ cười to, ánh mắt sáng lên :

- Vậy là con yên trí rồi ! Yên trí lắm rồi !

Bây giờ thì con có thể ngồi ngoan cho ba lái xe về Đà Lạt, tới văn phòng sẽ coi nốt mấy điều chi tiết nữa !... À, này ba ! Ba bảo cô thư ký đánh máy chép lại cho dễ đọc hơn, được không ba ?

- Sao lại không được ? Cần phải đánh máy là khác ấy chứ ? Ba còn phải xem xét, nghiên cứu, cân nhắc từng chữ cụ Doanh đã viết trong này. Đúng như lời ông cụ đã nói với luật sư Công : cụ đích thân tự tay viết lấy tờ di chúc. Vậy việc cần là phải kiểm soát kỹ lại coi những câu viết trong này có hợp thể thức không ?

Vừa nghe hết lời cha nói, nét mặt Ái Lan hiện rõ niềm lo lắng :

- Ba cho rằng lá chúc thư này có thể bị coi là không có giá trị đối với luật pháp ?

- Ba chưa dám nói chắc trước khi nghiên cứu thật tỉ mỉ. Nhưng có một điều rõ rệt là trong này không hề đề cập gì đến nhà ông Phàm hết. Vậy, cần phải đề phòng kẻ họ sẽ tìm chỗ sơ hở mà phá tờ di chúc mới này đó. Bởi thế cho nên, ba cần cứu xét thật kỹ, chỉ khi nào biết chắc được là nó không còn điểm nào sơ hở nữa, lúc đó mới cho xuất hiện được.

Dứt lời, ông Minh trịnh trọng nhẹ tay gấp gọn tờ di chúc để vào túi áo trong. Rồi ông đưa tay mở chìa khóa máy xe hơi. Ái Lan quay nhìn cha, cười khẽ :

- Phen này nhà Phạm Văn Phàm mà không làm gì được tờ di chúc mới thì chắc họ chỉ còn nước đâm ngực kêu trời thôi, hả ba ? Con khoái nhất là được xem thái độ của nhà ấy khi tờ giấy động trời này xuất hiện... À ba ơi ! Ba có mời tất cả mấy người bà con thân thích của cụ Doanh đến để cùng chứng kiến việc mở và đọc lá chúc thư này không ba ? Nếu có, thì mời họ tới nhà mình, nghe ba ! Trời ơi, vậy thì vui quá hả ba !

Luật sư Minh vừa lái xe vừa nheo mắt ngó đứa con yêu, mỉm cười, lây cái vui sướng hồn nhiên của con trẻ :

- Cưng của ba hồi này hóm hỉnh đó nghe ! Nhất định là sự việc rồi sẽ phải diễn theo đúng như ý con nghĩ. Ba sẽ nghe con mà làm y như thế, và hơn thế nữa, nghĩa là : nhà Phạm Văn Phàm bất nhân ác đức sẽ đâm ngực la trời... ngay trước mặt con !

UẤT ỨC KÊU TRỜI

"Ba ơi ! Sắp sửa hai giờ rồi mà ba còn làm gì vậy ? - Ái Lan giọng lạnh lạnh kêu lớn, - Sửa soạn tiếp khách đi chứ hả ba ! Mấy phút nữa là họ rồi ! Trời ! Con đứng không yên chỗ nữa ba !

Luật sư Minh quần áo chỉnh tề, miệng ngậm ống vớ, đứng khuất sau một cây cột bằng đá mài lạnh ngấm qua cửa sổ mấy bông thược dược lá ngọn theo làn gió nhẹ thoảng trong vườn. Chợt nghe tiếng con gái, ông quay lại. Ái Lan trông thật xinh trong cái áo blouson đen dài tay, sơ mi đỏ, chiếc xiêm màu hồng nhạt chấm vừa đầu gối để lộ đôi bắp chân khỏe mạnh. Em lượn quanh phòng khách như con bướm, kéo ngay ngắn một chiếc ghế, sửa lại một cành hoa trong bình, đưa tay vuốt tấm màn gió cho thẳng nếp. Người cha mỉm cười âu yếm nhìn con :

- Ồi chà ! Làm gì mà con gái ba nôn nóng như chính con sắp sửa được hưởng gia tài của cụ Doanh vậy ?

Ái Lan thú thực :

- Đúng đó, ba ! Con nóng ruột chờ đợi mọi người ghé vậy đó ! Sự ngạc nhiên mừng rỡ của họ chắc phải "kinh khủng" lắm hả ba ? Và gia đình Phàm mới lại còn ngạc nhiên, à không, lại còn kinh ngạc sửng sốt phải biết... Nhưng, chắc họ có dám tới không ba ?

- Con yên trí đi mà ! Thế nào gia đình Phàm cũng tới. Và ba chắc có cả luật sư của họ cũng đi theo nữa đó ! Sau khi biết tin tờ di chúc mới đã xuất hiện, họ ăn không ngon ngủ hết nổi và để tâm đề phòng dữ lắm rồi đó !

Ái Lan hỏi cha, giọng em lo lắng :

- Ba đã chắc chắn tờ di chúc mới này không còn chỗ nào sơ hở hết chứ, hả ba ?

- Chắc chắn rồi con à ! Ba đã nghiên cứu từng chi tiết một, kỹ lắm, không có một điểm nào sơ suất hết. Chà ! Cụ già Doanh quả là một người kỳ lạ ! Cụ cứ làm ra vẻ ngớ ngẩn, cổ hủ, quê mùa, nhưng thực ra thì ba thấy rằng ông cụ đúng là một tay thông minh lạ lùng. Do đó, nếu nhà Phàm có định giở trò khiêu nại gì thì cũng chỉ uống công vô ích mà thôi !

Ba ngày sau khi đi từ Di Linh về, Luật sư Minh khi hoàn tất việc nghiên cứu tỉ mỉ tờ di chúc, đã gửi giấy mời tất cả mấy người thừa kế, họ hàng thân thích của cụ Doanh tới... có việc cần. Vậy thôi, ông không hề dă động gì đến lý do quan trọng của buổi họp mặt đặc biệt này. Ngoại trừ bà cụ Sáu Riệm còn ốm yếu liệt giường, hết thấy mấy người kia đều hứa là sẽ có mặt. Hai chị em Mỹ Ngọc, Mỹ Liên, tuy không phải thân thích của cụ Doanh, cũng nhận được giấy mời và hứa sẽ tới tham dự.

Ái Lan :

- Rất tiếc là cụ Sáu Riệm đau yếu không đi được. Chắc bà cụ nóng ruột lắm đấy. Để xong rồi, phải chạy xuống cho bà cụ biết, bà cụ mừng mới được !

Luật sư Minh, nét mặt trầm ngâm, nhẹ nhẹ gật đầu :

- Phải rồi ! Nhất định là mọi người sẽ ngạc nhiên lắm chứ không ít đâu, một khi mà họ biết rõ ý định cuối cùng của người chết. Thiệt tình Ái Lan, trong vụ này, con là người có công lớn nhất đó !

Được cha khen, Ái Lan sung sướng đỏ cả hai tai.

Ông Minh nói tiếp :

- À, nhưng rồi con sẽ thấy : gia đình Phàm sẽ nổi giận lôi đình dữ lắm chứ không giỡn đâu nghe !

- Cái đó chắc phải có chứ sao khỏi, hả ba ? Không giận sao được, vì bỗng dưng lại bị vuột mất khỏi tay cả một gia tài vĩ đại như gia tài của cụ Doanh !

Ông Minh lại gật đầu nhẹ nhẹ, kết luận :

- Thôi được ! Để rồi coi !

Ái Lan, từ lúc nào vẫn rình rập bên cửa sổ, đột nhiên reo lên ;

- A, ba ơi ! Mỹ Ngọc, Mỹ Liên này ba ! Trời ! Con chỉ muốn nói phút tin mừng cho hai chị em biết ngay, nhưng thôi, tuân lời ba, con cố ngậm miệng, ba cứ yên trí, nghe ba !

Rồi em quay ra niềm nở tiếp đón hai người bạn gái vào ngồi trong phòng khách.

Mỹ Ngọc ghé vào tai em, sau khi hai chị em đã lễ phép cúi đầu chào ông Minh :

- Ái Lan ! Nghe đồn là đã tìm thấy tờ di chúc mới rồi, có phải vậy không ?

Ái Lan mỉm một nụ cười bí mật :

- Suyt ! Bí mật trên bí mật ! Em chưa thể nói được, tiết lộ thiên cơ thì nguy lắm ! Nhưng chị khỏi lo mà !

Hai chị em Ngọc, Liên ngồi chưa nóng chỗ thì đã nghe tiếng chuông reo. Hai bà Ba Thìn, Tư Mậu, áo quần chỉnh tề, bước vào, phút sau là hai anh em các ông Nguyễn Mạnh Lân, Nguyễn Mạnh Mẫn.

Luật sư Minh vui vẻ mời khách ngồi, gọi chị Năm Dậu rót trà, rót nước mời khách. Rồi ông lên tiếng :

- Chỉ còn gia đình ông Phạm Văn Phàm ! Chắc họ cũng tới bây giờ !

Ngay lúc đó, tiếng chuông điện chột réo lên như một tiếng thét. Ái Lan nhảy bổ ra cửa : gia đình Phạm Văn Phàm đủ mặt, hai vợ chồng, hai cô con gái quần áo diêm dúa, vênh mặt bước vào. Và đúng như lời luật sư Minh đoán trước, một ông luật sư trẻ tuổi vác cặp theo sau.

Vợ ông Phàm hỏi trống không :

- Có việc gì đây ? Các ông muốn hỏi chúng tôi cái gì đây ?

Và tiến thẳng tới trước mặt ông Minh, chẳng chào chẳng hỏi, bà ta hất hàm :

- Ông căn cứ vào đâu mà dám nói dựng đứng là có người tìm thấy một tờ di chúc khác ?

Luật sư Minh mỉm cười bình tĩnh :

- Hiện tôi đã có tờ di chúc đó trong tay thừa bà !

Câu nói chậm rãi như rót từng tiếng một vào tai làm bà Phàm phẫn nộ như nổi cơn điên. Bà hét lên :

- Vô lý ! Vô lý lắm ! Nói láo không ai nghe được ! Bác Tú Doanh chỉ viết có một tờ di chúc duy nhất mà thôi. Và trong tờ đó, bác đã ghi rõ là cho chúng tôi hưởng hết gia tài của bác rồi !

Bích Đào đảo tia mắt một vòng, trâng tráo ngó mọi người, nhếch môi khinh khỉnh :

- Thật đúng là một cuộc âm mưu hèn hạ !

Trong khi đó Bích Mai, cắn chặt môi, mắt long lên sòng sọc như sắp sửa xông vào cắn xé ai đó, còn ông Phàm thì thái độ lộ rõ vẻ bất cứ chẳng yên. Lúng túng một lúc lâu rồi ông kiếm chỗ ngồi xuống ngay cạnh vị luật sư ông dắt đi theo.

Luật sư Minh đứng đặc tiến lên một bước, giơ tay chỉ một chiếc ghế bành mời bà Phàm ngồi :

- Mời bà ngồi, chúng tôi xin đọc tờ di chúc mới của cụ Doanh !

Bà Phàm lưỡng lự tới gần một chút mới vén tà áo kim tuyến nâng cao mãi lên như chỉ ngại nó xòa đung mặt nệm ghế mà bị dính bụi dơ mất chẳng, đoạn nhẹ nhàng ngồi xuống.

Ông Minh quay nhìn mọi người hiện diện, hắng giọng :

- Các quý vị hiện diện tại hôm nay chắc đã biết tin tờ di chúc thứ hai của người chết là Phạm Tú Doanh đã được tìm thấy trong một chiếc tủ sắt ký thác tại ngân hàng Di Linh. Nội dung lá chúc thư này rất dài, vậy mong quý vị cho phép tôi chỉ đọc những mục liên quan đến vấn đề phân phối di sản của người thân thuộc dòng họ các vị để lại !

Ông luật sư đưa tay lên bàn cầm mấy trang giấy đánh máy rồi đưa mắt nhìn cử tọa.

Đoạn ông cao giọng đọc :

"Tôi, ký tên dưới đây là Phạm Tú Doanh trịnh trọng tuyên bố rằng tập tài liệu này là tờ di chúc cuối cùng của tôi ; nó hủy bỏ tất cả mọi khoản đã ghi trong tờ di chúc thứ nhất. Chấp chiếu theo hiệu lực của tờ di chúc thứ hai này, tôi kính tặng tất cả gia tài của tôi, gồm toàn thể động sản và bất động sản cho những người liệt kê dưới đây :

"- Hai đứa cháu gái nuôi tên là Trần thị Mỹ Ngọc, Trần thị Mỹ Liên, một số tiền bảy mươi lăm triệu đồng bạc, mỗi đứa.

Mỹ Liên mặt đỏ bừng, nói chẳng ra hơi :

- Trời ơi ! Thật không thể ngờ lại thế được !

Bà Phàm tái mặt cũng nói theo :

- Không thể ngờ được thật ! Cái gì mà lại cho những bảy mươi lăm triệu mỗi người. Hừ ! Nhất định là một tờ di chúc giả !

Luật sư Minh điềm đạm :

- Thưa bà, tôi xin cam đoan với bà là không giả một chút nào. Rồi bà coi !

Và ông tiếp tục đọc :

"- Bà Phạm Thị Riêm, chị họ tôi, người đã trông nom săn sóc tôi, khi khỏe mạnh cũng như lúc tôi ốm đau, một số tiền là bảy mươi lăm triệu đồng bạc."

Mỹ Ngọc, hai bàn tay xoắn lại với nhau :

- Chà ! Thiệt là mừng thay cho bà cụ !

Mỹ Liên ghé vào tai chị :

- Rồi, sướng ghê ! Thế là cụ Sáu Riêm có tiền thuốc thang chữa tha hồ !

Ái Lan quay lại ngó hai chị em, nét mặt rạng rỡ, nói thật khê :

- Tiếc quá, bà cụ Sáu Riệm đau không tới được. Để chút nữa rồi, em phải xuống báo tin mừng cho cụ ấy mới được.

Bích Đào giọng chua như giấm :

- Ủa ! Cái bà cụ già đó mà cũng được bảy mươi lăm triệu đồng bạc lận ? Thử hỏi bà cụ đã giúp đỡ gì cho bác Doanh mới được chứ ?

Rồi quay lại nhìn mẹ, cô ta to tiếng :

- Trong khi đó thì gia đình mình cơm bưng nước rót, giường ngủ chiếu chăn, tháng này qua tháng khác, năm này qua năm khác ! Để rồi bây giờ người ta trả ơn mình như vậy đó ! Hừ !

Tiếng luật sư Minh đọc tờ di chúc vẫn đều đều thản nhiên :

"- Hai đứa cháu trai của tôi, gọi tôi bằng cậu ruột, tên Nguyễn Mạnh Lân, Nguyễn Mạnh Mẫn, hai mươi triệu đồng bạc, mỗi đứa.

Hai ông Lân, Mẫn tròn tròn con mắt, không tin ở lỗ tai mình :

- Trời đất ơi ! Sao cậu Doanh lại có thể cho anh em mình nhiều quá như vậy được kìa ?

Không ai bảo ai mà hai ông chủ trại cà phê đều buột miệng thốt lên hai câu giống nhau như hệt.

"- Hai bà em họ của tôi, tên Phạm Thị Thìn, Phạm thị Mậu, hai mươi triệu đồng bạc, mỗi người.

Bích Mai bấu dài môi :

- Chà ! Nhân đức dữ !

Bà Phạm Văn Phàm đột ngột cắt ngang tiếng đọc lá chúc thư :

- Thế còn chúng tôi ? Không có điều gì nói về chúng tôi sao ?

Luật sư Minh mỉm cười :

- Dạ, có chứ ạ ! Xong tôi e rằng lời di ngôn sẽ không theo đúng ý ông bà đâu ! Thưa bà, đây, tôi đọc tới bây giờ đây !

Tiếng đọc lại tiếp tục :

"- Tôi xin ghi thêm rằng, tôi thân tặng cho hai chị em Trần Thị Mỹ Ngọc, Trần Thị Mỹ Liên tất cả số đồ đạc mà ông bà Phạm Văn Phàm hiện đang sử dụng".

Nhiều tiếng xì xào nổi lên hoan nghênh câu di ngôn luật sư Minh vừa mới đọc. Bà vợ ông Phàm nhồm hăn người lên, mặt nhợt ra như tờ giấy trắng, đôi mắt sáng rực. Dân chúng nội thành phố Đà Lạt ai ai cũng biết là gia đình bà Phạm đã chở hết chuyến xe đồ này tới chuyến xe đồ khác từ Lạc Dương về, khi cụ Doanh bằng lòng về ở với họ. Rồi sau khi cụ mất, ông Phàm nghiêm nhiên coi số đồ đạc ấy là của mình. Không tự chủ nổi nữa, bà hét lên :

- Thật là xấu hổ, nhục nhã quá ! Bác Doanh lại dám ghi trong đó là chúng tôi cưỡng đoạt đồ đạc của bác sao ?

Giọng ông Minh vẫn ôn nhu hòa nhã :

- Thưa, di ngôn của cụ Doanh viết sao chúng tôi đọc như vậy, còn thâm ý trong câu đó thế nào thì tôi

không thể biết được !

Mỹ Ngọc bỗng lên tiếng :

- Dạ, thưa chị em chúng tôi cũng không cần dùng đến những món đồ đặc của ông bác nuôi chúng tôi đã thương mà cho đâu ạ ! - Cô quay lại nhìn em, - phải vậy không, Mỹ Liên ?

Mỹ Liên nhẹ gật đầu đồng ý với chị. Và em quay sang nhìn bà Phàm :

- Thưa bà, xin bà cứ giữ lấy để dùng !

Luật sư Minh thông thả gấp mấy trang giấy vừa đọc xong, đặt cẩn thận vào trong ngăn kéo bàn giấy. Đoạn, ông lại đưa mắt nhìn mọi người :

- Thưa quý vị, chỉ có vậy thôi. Ngoài ra là các điều nói về phí tổn trong việc tổng táng cụ Doanh, xây cất phần mộ và một vài món chi tiêu vặt vặt. Còn lại khoảng gần năm triệu đồng, cụ Doanh cúng hết vào viện dưỡng lão Di Linh. Dạ, thưa như vậy là mọi sự đều êm đẹp cả và không có khó khăn trở ngại hết. Lý do : tài sản của cụ Doanh, phần lớn đều là tiền mặt cả, chỉ có số ít là bất động sản mà giấy tờ lại đầy đủ hết, nên cũng dễ dàng lắm. Trong các quý vị đây, nếu ai cần, có thể lãnh tiền trong thời hạn ngắn nhất.

Ông Phạm Văn Phàm mặt mũi xám ngoét như một thây ma, há miệng nói, tiếng ông ta chỉ còn phào phào như hơi thở nhẹ, tựa hồ văng vẳng từ một nơi nào xa lắm :

- Vậy là chúng tôi bị truất hết quyền hưởng gia tài ?

Luật sư Minh :

- Tôi cũng nghĩ như ông !

Ông Phạm Văn Phàm nhăn mặt, giọng khản khản :

- Thật vô lý quá ! Luật sư hiểu giùm, hiện tôi đang cần tiền lắm !

Có tiếng cười nhẹ của ông Minh :

- Tôi hiểu ! Nhưng không có cách nào giúp ông được. Tờ di chúc mới còn kia, các điều khoản của nó bất di bất dịch !

Bích Mai bỗng gầm lên giận dữ :

- Đây là một cuộc âm mưu làm hại chúng tôi ! - Và quay về phía Ái Lan, bộ mặt uất hận, cau có rất khó coi, cô ta nghiến chặt hai hàm răng - Và con nhỏ ghê gớm này, chắc cũng đã có làm một cái gì đây chứ không đâu ! Đúng vậy không ?

- Có thể lắm ! Ái Lan trả lời rất tự nhiên.

Tiếng the thé của bà vợ ông Phàm :

- À, mà xin các người nhớ cho rằng, tôi chưa nói hết đấy, nghe ! Báo trước cho mà biết, chúng tôi sẽ khiếu nại !

Luật sư Minh khẽ nhún đôi vai, nói ngay :

- Cái đó tùy bà ! Bà cứ việc khiếu nại, nếu bà muốn ! Còn tôi, tôi sẽ biện hộ cho những người này... Lời tôi vừa nói ra có điều gì bà còn chưa rõ lắm, xin cứ hỏi vị luật sư đi theo ông bà kia, ông ấy sẽ giải thích thêm !

Vị luật sư trẻ tuổi vội vàng tiếp lời ông Minh, chẳng cần để ai phải hỏi :

- Đồng nghiệp của tôi nói rất đúng !

Bà Phàm quắc mắt nhìn ông luật sư trẻ, cất giọng nói thật tàn nhẫn :

- Vậy hả ? Hừ ! Gặp cái vụ rắc rối tày trời này, mà ông chỉ biết nói có thể thôi, thì xin lỗi, chúng tôi không cần phải nhờ đến ông nữa. Ông có thể trở lại nhà được rồi đó ! Chúng tôi sẽ nhờ một luật sư khác tài ba hơn, đủ sức bảo vệ quyền lợi của chúng tôi và chúng tôi sẽ tranh đấu kỳ cùng !

Dứt lời, bà ta đứng phắc lên, y hệt một bà hoàng bị đám dân ngu xúc phạm. Bích Mai, Bích Đào đứng lên theo chân mẹ, không quên ném cho Ái Lan một cái nhìn đả đàng sát khí. Phạm Văn Phàm thất thế đi sau cùng, vẻ mặt vô cùng thiếu nhã. Chờ cho toàn thể gia đình thân chủ của mình ra khỏi, ông luật sư trẻ tuổi xách cặp da tiến lại trước mặt vị đồng nghiệp đàn anh :

- Kính thưa đồng nghiệp trưởng thượng, quả thật vụ này đã khiến tôi khổ tâm không ít. Nhưng thú thực cùng đàn anh, dù có phải bỏ cuộc giữa đường, mất một món thù lao đáng kể đấy, nhưng thiệt tình tôi cũng chẳng tiếc một chút nào. Mẹ con nhà này thật rắc rối không để đâu hết !

Sau khi ông luật sư trẻ đi khỏi, mọi người còn lại, đều cất tiếng nói chuyện cười vui, hể hả uống nước trà mạn sen do chị Năm Dậu rót mời lễ phép.

Mỹ Liên chộp lấy cánh tay Ái Lan :

- Trời ơi ! Ái Lan ! Thật tôi không bao giờ dám ngờ là hạnh phúc lại có thể đột ngột đến thành linh như vậy. Cái gia tài của bác Doanh đã cứu sống chị em tôi đó. Và tất cả đều nhờ ở Ái Lan. Em chưa bật mí cho hai chị biết, làm cách nào mà em đã khám phá ra được nó, nhưng ai ai cũng đã biết là chính em, chính Ái Lan đã đích thân truy lùng để rồi tóm phóc ngay được tở di chúc mới đó.

Mọi người xáp lại, nhao nhao lên tiếng buộc Ái Lan phải kể chuyện lại từ đầu tới cuối... Khi em chấm dứt "bài thuyết trình" cử tọa vỗ tay, la hét vui mừng, khen ngợi em không tiếc lời.

Mỹ Ngọc nước mắt vòng quanh :

- Chị không biết nói gì để tạ ơn em. Nhưng chị và Mỹ Liên, ngoài một châu bánh bông lan, chè Biao hảo hạng mà em vẫn thích ra, sẽ cố gắng để dành tặng em một cái gì để tỏ lòng yêu quý, nhớ ơn em !

Ái Lan định trả lời là em sẽ không nhận bất cứ một món gì hết của một người nào trong đám bà con của cụ Doanh, nhưng chưa kịp nói thì ông Minh đã hướng câu chuyện về phía gia đình Phạm Văn Phàm :

- Tôi chắc rằng, bọn ông Phàm sẽ không để êm câu chuyện này đâu. Thế nào họ cũng sẽ khiêu nại, tìm người hợp sức để phá các vị đấy. Do đó tôi xét thấy là quý vi cần nhờ ngay một người nào đó có đủ khả năng hợp pháp hóa việc thụ hưởng cái gia sản của cụ Tú Doanh.

Mỹ Ngọc vội vã nói ngay :

- Dạ ! Điều đó không có gì là khó cả ! Trăm sự, chúng tôi xin nhờ luật sư cả !

Rồi quay nhìn mọi người :

- Ý kiến của các vị thế nào, xin cho biết ạ !

Ai nấy đều vui vẻ đồng ý để luật sư Minh lo liệu mọi việc.

Ông Minh cất tiếng :

- Tôi vui vẻ nhận cái trọng trách mà các vị vì tín nhiệm đã giao phó. Và tôi có thể nói trước được rằng : Nếu nhà ông Phàm không chịu biết điều thôi đi, mà lại giở trò khiêu nại hoặc tìm cách phá, tôi sẽ cho họ nếm mùi thất bại chua cay để suốt đời sẽ không thể nào quên được.

Một lúc sau, hai bà Ba Thìn, Tư Mậu, cùng hai anh em Nguyễn Mạnh Lân, Nguyễn Mạnh Mẫn xin phép ông Minh để ra về. Rồi hai chị em Mỹ Ngọc, Mỹ Liên cũng đứng lên. Trong khi hai chị em đang nắm tay Ái Lan cười vui, nói lời tạm biệt, thì ông Minh mở hộc tủ đem ra chiếc đồng hồ của cụ Doanh, đưa cho Mỹ Ngọc :

- Đây ! Còn cái này cũng là của hai chị em hai cô đấy !

Mỹ Liên bật cười khanh khách :

- Trời ơi ! Cái đó thì chúng cháu biết dùng để làm gì đây ?

Ái Lan thản nhiên đặt chiếc đồng hồ cổ vào tay hai chị em, buộc phải giữ lấy.

Khi cánh cửa phòng khách đã khép, chỉ còn lại hai cha con, Ái Lan tươi cười nhìn ông Minh :

- Thiệt là tài tình quá hả ba ! Những người ở hiền đều gặp lành, còn những kẻ bất nhân bạc ác, quả đã gặp chuyện chẳng hay. Con mừng hết lớn đó, ba ! Chị em Ngọc, Liên được hưởng gần nửa gia tài của bác Doanh. Thiệt là may !

Tiếng ông Minh :

- Cụ Phạm Tú Doanh quả có con mắt rất tinh đời. Mỹ Ngọc, Mỹ Liên đúng là những cô bé thiệt ngoan. Và ba chắc thế nào hai chị em cũng tặng cho con gái của ba một món quà gì xứng đáng lắm để đền ơn đó !

- Con cũng nghĩ thế đó ba ! Nhưng ba yên trí là con sẽ không nhận một món gì hết đâu, ba à ! Trường hợp bắt buộc mà các chị ấy có hỏi con thích gì, có bắt buộc con phải chiều theo ý các chị ấy, thì con sẽ cho các chị ấy biết cái món đồ mà con thích !

Ông Minh ngạc nhiên :

- Vậy thì con thích cái gì chứ ?

Ái Lan nheo nheo sống mũi, tươi cười :

- Rồi ba sẽ biết ! Ba đừng bắt con phải nói bây giờ, nghe ba ! À... mà ba không thấy sao ? hiện giờ Ngọc và Liên đã nói là sẽ tặng con cái gì đâu ?

Ông Minh định hỏi thêm nữa, nhưng Ái Lan không để ông kịp lên tiếng, đã nhanh như con sóc, leo vút qua bậc cửa sổ, nhẹ nhàng nhảy xuống vườn cây rậm lá... biến mất.

MÓN QUÀ THƯỞNG CỦA ÁI LAN

Một buổi sáng kia, ba tháng sau khi tờ di chúc mới của cụ Doanh được tuyên đọc, luật sư Minh hỏi con gái :

- Con có biết tình hình gia đình nhà Phạm Văn Phàm giờ đây ra sao không ?
- Con đâu có biết gì ba ? Sao, hả ba ?
- Nhà đó nguy ngập tới nơi rồi ! Mấy vụ làm ăn mới đây đều hỏng cả, rồi còn từ khi bị truất quyền thừa hưởng gia tài của cụ Doanh, các Ngân hàng đã được lệnh đình chỉ không cho vay tiền nữa. Không những thế, họ còn gởi giấy thúc đòi nợ cũ, buộc phải trả đúng hạn không cho khát thêm. Có tin là vợ chồng ông ta sắp sửa bán cái dinh cơ ở đường Phan Đình Phùng đó !

Ái Lan chột la khẽ :

- Dữ vậy hả ba ? Chà ! Vậy chắc bà Phàm cùng hai cô con phen này sẽ có dịp biết qua thế nào là đau khổ, nhọc nhằn !

- Đúng thế đó con ! Áo có rách mới biết thương người rách áo !... Có lẽ cả gia đình sẽ phải dọn về ở tại một cái nhà nhỏ hơn. Hết cả khoe khoang hợm hĩnh, khinh người như cỏ rác.

- Vâng. Và con mong rằng ông ta cũng nên thôi đi, đừng tìm cách khiêu nại về việc hưởng gia tài của cụ Tú Doanh nữa.

Đúng như lời luật sư Minh đoán trước, nhà ông Phàm đã nộp đơn khiếu nại về việc bị truất quyền thừa kế di sản của người chết, bằng cách đưa ra lập luận rằng tờ di chúc thứ hai do Ái Lan khám phá ra chỉ là một tờ giấy giả, vô giá trị. Nhưng ông Phàm lại không đưa ra được một dẫn chứng nào cụ thể để minh xác cho lời nói của mình. Do đó, Tòa án đã bác đơn của ông, không thẩm cứu lại nữa.

Luật sư Minh, sau khi đã lập hồ sơ đầy đủ cho mấy người thừa kế chính thức của cụ Doanh, trong khi chờ đợi ngày được gọi ra lãnh phần, ông đã tự xuất quỹ riêng ra cho hai chị em Mỹ Ngọc, Mỹ Liên và bà cụ Sáu Riệm lãnh trước mỗi người một số tiền lớn để có thể trang trải ngay những món chi tiêu cấp bách.

Ít ngày sau, xuống thăm, Ái Lan thành thực vui mừng khi thấy cụ Sáu đã gần hoàn toàn bình phục. Món tiền ứng trước của luật sư Minh quả đã tới đúng lúc, cứu sống được bà cụ để bà cụ hiền lành phúc hậu có dịp vui hưởng lúc tuổi già, cái kết quả của công lao khó nhọc, chăm sóc ông em họ giàu có, khi buồn khổ cũng như lúc ốm đau.

Ái Lan hớn hờ nói với cha :

- Ba ơi ! Bữa nay con xuống Lạc Dương nghe ba ! Mỹ Ngọc, Mỹ Liên gọi điện tín từ hôm qua, mời con xuống chơi, này ba ! Hai chị ấy muốn con xuống gấp, có việc gì cần nói đó ba !

- Chắc hai cô nhỏ đó lại có cái gì muốn tặng con để đền ơn chứ gì !

- Không phải đâu ba ! Mấy tháng trời, các chị ấy nói hoài, sau thấy con cứ lơ là, các chị ấy cũng thôi không nhắc đến nữa.

Cơm nước xong, Ái Lan nhảy lên vespa trực chỉ hướng Lạc Dương. Trời mùa thu nắng đẹp. Chiếc xe xinh xinh lấp loáng ánh mặt trời. Máy nổ êm êm bon bon trên mặt đường nhựa. Ái Lan cười tươi với cảnh vật đẹp như vẽ, làn tóc đen tốc ngược ra phía sau theo gió lộng thổi bờ.

Khi xe đến nơi chốn quen thuộc, cả khu trại tiểu tụy quanh hiu khi trước đã thay đổi khác hẳn, khiến Ái Lan sửng người kinh ngạc, không còn tin ở đôi mắt mình nữa. Căn nhà ở, sửa chữa sơn phết lại, sáng rực rỡ dưới ánh nắng ấm. Mái lợp tôn xi măng màu xanh nổi bật trên màu vàng tươi của vách tường. Mặt sân không còn một lá cỏ dại, vui mắt vô cùng nhờ bốn luống đất mới xới trông toàn mẫu đơn, cúc đại đoá và thược dược tím, đỏ, vàng.

Một toán thợ đang lúi húi xây cất lại cái vựa rơm. Một toán nữa lại đang dựng một dãy chuồng gà cao rộng bao quanh toàn lưới sắt. Ái Lan ngẩng người, bàng hoàng, khi tia mắt chợt thấy một đàn gà có tới hàng ba bốn ngàn con, gồm gà nâu, gà trắng, con nào con nấy to mập, sồn sồn bởi đất nhậy sâu, kêu cục cục, ồn ào náo nhiệt như một đám thợ.

Mỹ Liên chợt thấy Ái Lan, liền la lớn :

- A ! Ái Lan ! Trời ơi ! Vào đây đi, Ái Lan ! Chị Ngọc ơi !

Dứt lời, Mỹ Liên chạy ulla ra. Một tay nắm tay Ái Lan, một tay cô chủ trại khoác một vòng rộng :

- Ái Lan coi đàn gà, thích không ?

Em gật đầu thán phục :

- Lần đầu tiên em mới được thấy một đàn gà đông như vậy đó !

Mỹ Liên hân hoan :

- Toàn giống gà Leghorn cả đấy, Ái Lan à !

Ngay lúc đó, Mỹ Ngọc chạy đến :

- Mỹ Liên quả là một cô "xếp gà" có hạng lắm, Ái Lan ! - Mỹ Ngọc nói trong tiếng cười ròn rã, - Bây giờ Liên nó xài toàn bằng máy ấp điện thôi. Trời ! Tụi gà ngoại quốc mới chui khỏi vỏ trứng mà đã to con lắm !

Mỹ Liên :

- Nào ! Mời Ái Lan đi thăm trại "mới" của hai chị, mau !

Chị em Ngọc, Liên cười nói huyền thuyên, dắt Ái Lan đi thăm mọi chỗ. Chỗ nào cũng sạch sẽ tinh tươm và ngăn nắp vô cùng. Có điều, cái khiến cho em vui lòng nhất... vẫn là niềm hạnh phúc của hai chị em Liên, Ngọc. Bất giác, em tự nhủ thầm :

- Giờ đây các chị ấy được sung sướng là mình thích thú rồi !

Câu tự nhủ thầm, Ái Lan cứ nhắc đi nhắc lại mãi trong đầu óc như cố xua đuổi cái hình ảnh tang thương của một cuộc sống thảm đạm nghèo khổ của Ngọc, Liên hồi mấy tháng về trước.

Câu chuyện vui cứ kéo dài mãi. Cuối cùng, Ái Lan xin từ giã :

- Thôi hai chị để em về nhé ! Muộn rồi đó !

Và em quay ra chỗ để xe thì bị Mỹ Liên giang hai tay chặn lại :

- Về gì ! Còn sớm mà Ái Lan ! - Rồi quay sang Mỹ Ngọc, Mỹ Liên đưa nhanh tia mắt, - Chị Ngọc ! Nói cho Ái Lan biết đi !...

Ái Lan ngơ ngác, trí tò mò của em bị kích động mạnh :

- Ủa ! Cái gì đó hai chị ?

Mỹ Ngọc hơi luống cuống :

- Hai chị gọi điện tín mời Ái Lan xuống chơi... à... à... để cảm ơn em. Nhờ em mà các chị mới được thế này : Hai chị rồi trí quá chẳng biết làm sao mua cái gì tặng Ái Lan đây ? Bí quá, các chị đành phải đem chuyện bàn với các bà Ba Thìn, Tư Mậu, các ông Lân, Mẫn và Sáu Riệm. Thế là mọi người đều đồng ý mua tặng em...

Không để Mỹ Ngọc nói hết, Ái Lan ngắt lời ngay :

- Không chị Ngọc, em không muốn cái gì hết ! Em đã nói rồi mà. Em giúp ích được cho các chị, em sung sướng không để đâu hết. Đó, cái sung sướng là phần thưởng em được rồi đó ! Các chị không thấy sao ?

Giọng nói của Mỹ Liên nặng hờn dỗi :

- Nhưng các chị chỉ tha thiết được tặng em món quà thật quý ! Nếu không thì chẳng thể nào yên lòng được ! Nhờ em mà ai nấy đều được sung sướng hạnh phúc, mà chính em khó nhọc vất vả nhất, nguy hiểm nữa mà lại không có cái gì, chị thấy vô lý và bất công quá đi !

Ái Lan ngập ngừng do dự. Nhưng sau rốt, em đành bảo Ngọc, Liên :

- Thôi, nếu hai chị nhất định phải thưởng cho em bằng được thì em xin đề nghị như thế này.

Mỹ Ngọc, Mỹ Liên vui vẻ reo lên :

- Ủ ! Đề nghị cái gì, nói đại đi !

Ái Lan :

- Nói ra e các chị cho là một con bé kỳ quái ! Nhưng thầy kệ, em cứ nói ! Các chị cứ thưởng cho em... cái đồng hồ của cụ Doanh là em thích nhất đó !

Mỹ Ngọc la lên :

- Cái đồng hồ cổ của bác Doanh, rồi ! Còn gì nữa chứ ? Chị dám nói với em là chị sẽ tặng em luôn mười cái đồng hồ như vậy đó nếu em muốn !

Ái Lan cười như nắc nẻ :

- Không ! Em chỉ thích một cái thôi, mà phải là cái đồng hồ của cụ Doanh kia, em mới chịu. À, nhưng nếu các chị muốn giữ lại thì em không dám...

Mỹ Ngọc vội vã:

- Đâu có, Ái Lan ! Có điều là chị thấy nó chẳng chạy gì cả, cứ đứng ngay cán cuốc ra thôi. Vả lại, chị và Liên mãi kê dọn số đồ đạc của bà Phàm trả về nên chưa kịp lau chùi cho sạch sẽ. Chờ chút đi Ái Lan, chị chạy đi lấy cho em, nghe !

Mấy phút sau, Mỹ Ngọc đã trở lại, tay cầm chiếc đồng hồ cổ, đưa cho Ái Lan :

- Đây, của em đây ! Nhưng chị vẫn chưa chịu cái đó là phần thưởng của em đâu, nghe !

Ái Lan cười thật xinh, hai má lộ hai đồng tiền rõ rệt. Mỹ Liên thắc mắc :

- Ái Lan lạ thật ! Cái đồng hồ đó có gì đặc biệt, mà chẳng hiểu sao em lại thích nó ghê thế, không biết ! Chỉ là một món đồ cổ.

Ái Lan chưa trả lời, chỉ cúi nhìn món đồ cổ di sản của cụ Doanh, mà mơ màng nghĩ đến một điều gì đó. Đúng ! Đúng như lời Mỹ Liên vừa nói. Cái đồng hồ hiện em đang cầm trong tay, quả thật chỉ là một món đồ cổ, giá trị chẳng là bao. Nhưng đối với em nó lại có một sức lôi cuốn lạ lùng. Ngọc và Liên biết sao được cái tính chất vô giá của nó, mà Ái Lan vì vấn đề "bí mật công tác", không thể nói rõ ra cho bạn hiểu được.

Em đưa mắt ngó mặt chữ số có tô điểm thêm những hình vẽ chùm nho, con sóc và bảng gỗ phía trên chạm trổ ba mảnh trăng lưỡi liềm châu mặt trời. Trong tâm trí, Ái Lan lại hồi tưởng những giờ phút nghẹt thở trong chuyến mạo hiểm vừa qua. Em thầm tự nhủ :

- Quả là những giờ phút hồi hộp nhất đời từ thuở bé đến giờ lần đầu tiên mình phải trải qua.

Chìm đắm trong hình ảnh cũ, ngay giây phút đó, Ái Lan không ngờ rằng, những ngày về sau, em lại bắt tay vào một vụ bí mật khác phần gay cấn lại còn hơn vụ gia tài của cụ Phạm Tú Doanh nhiều. Tuy không ngờ, nhưng linh giác mẫn tiệp của em đã tự động thức tỉnh, như một ánh chớp lóe lên trong đêm tăm tối ; nơi cái đầu xinh xinh có những lọn tóc đen nhánh kia bỗng hiện lên thật nhanh một linh cảm :

- "Chẳng hiểu những ngày mai sắp tới, còn có cái gì nữa đây ?"

Bất giác Ái Lan ngẩng đầu lên, quay nhìn Mỹ Liên, Mỹ Ngọc, giơ cao chiếc đồng hồ cổ.

- Đây, hai chị ! Đây là chiến công lần xuất trận thứ nhất của em đây ! Một phần thưởng vô giá đó, các chị ! Biết đâu nó lại chẳng sẽ hứa hẹn với em nhiều cuộc phiêu lưu kỳ thú khác nữa !

Nắng đẹp trải dài trên con đường đá lượn theo dọc bờ sông La Ngà. Trong vòm cây xanh rậm lá, đàn chim khuyên tranh mỗi nhảy chuyền lách tách, thỉnh thoảng lại riu rít hót lên những tiếng thật trong.

NAM QUÂN

Nguyễn Hoài Chúc